

Chàng Trai Quàng Khăn Đỏ

Contents

Chàng Trai Quàng Khăn Đỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4: “... Đây Là Lần... Đầu Của Em...”	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11:” Chúng Ta Yêu Nhau Đi, Sói Ca!”	26
12. Chương 12:” Yêu Mất Rồi, Cho Hôn Được Chưa?”	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	57
22. Chương 22[end]	61

Chàng Trai Quàng Khăn Đỏ

Giới thiệu

Thể loại: Bá đạo cường công x Mạnh thụ, bựa, xuyên thư, HE. Văn án: _ Đây là chuột bạch thí nghiệm

1. Chương 1

“Oniii-Channnnn!!!! Ai cho nii tự tiện vào phòng em!”

“Ô ni ô ni tran tran cái rắm ông! Tôn trọng Quốc Ngữ thân yêu đi em gái!”

Vy Hữu Bản đi đến kệ sách moi tạm quyển trình thám nào đó để ru ngủ bản thân. Đập vào mắt cậu là quyển sách có bìa khá bắt mắt: “Chàng trai quàng khăn đỏ”.

.... Kì lạ, đó giờ cậu nghĩ chỉ có truyện: “Con bé quàng sịp đỏ” không ngờ còn có bản khác!

“Anh thấy bìa đẹp không?” - Cô em gái đầy tự hào nhìn thẳng anh đang cầm trên tay quyển truyện của chính cô viết!

“Đây là... truyện của đồng tính à?”

“Hừ! Anh biết cái gì! Đây là đồng nhân văn! Là đam mỹ! Đam mỹ!!”

Hữu Bản lắc đầu nguây nguẩy đặt lại cuốn sách lên kệ, thật hết cách với con em hủ nữ này! Không biết nào nó chứa cái gì mà suốt ngày “Boy love” xong rồi chuyên gán ghép cậu với thẳng bạn thân!

“Quyển: Chúa tể Dibenquenmangsip đâu rồi!”

“Em cho bạn mượn rồi, Oni đọc thử truyện em viết đi!! Mất công em đi in thành sách rồi đó!! Đi mà!!! Đọc đi mai em sẽ đòi lại quyển kia đưa nii!!!”

Ngập ngừng cầm lại quyển sách quái dị kia, dù sao thì đọc truyện nhảm cũng tốt, dễ gây ngủ hơn!

Văn án:

— Vâng theo lời mẹ, cậu bé quàng khăn đỏ tung tăng đi thẳng đến nhà bà, trên đường đi cậu lạc vào 1 khu rừng không tên nào đó! Sợ quá đi!! Sao mãi không thể tìm thấy lối ra!?

— “Người tìm lối ra?”

— Chất giọng khàn khàn từ sau lưng khiến cậu giật bắn!!!

— “Người không thể đi, phải ở lại làm vợ ta!”

— Điều gì sẽ xảy đến với chàng trai quàng khăn đỏ đây??”

“Phụt!”

Nhanh tay che miệng lại, suýt nữa thì phụt thẳng sữa ra... Cái gì thế này! “Cô bé đội sịp” của người ta trong sáng ngây thơ ắt ơ như thế mà... mà cái con này chế ra cái dạng gì đây??? Xong, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cậu vẫn bình tĩnh mở chương tiếp theo. Và, không biết sức mạnh siêu nhiên nào thúc đẩy cậu đọc tiếp trang kế. Và, không biết điều gì khiến cậu không cảm lòng đọc được tận nửa quyển. Và, không biết tự khi nào, hai mắt cậu đã nhắm nghiền, chốc chốc chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều...

Khẽ nhíu mi, cái lạnh giá truyền đến từ sống lưng khiến cậu tỉnh giấc.

Nhanh chóng vươn tay quơ quơ xung quanh tìm chỗ đỡ... Thế quái nào tay cậu quơ toàn thứ xộp xộp... lạnh cóng!!

Bật dậy, mở banh mắt ra.

Nhìn cảnh vật xung quanh một hồi... Cậu chép miệng vài cái liền ngã người xuống tính ngủ tiếp... thì cái lạnh lại truyền đến làm cậu giật nảy như tôm!!! Ai dè chân vấp phải thứ gì đó liền úp mặt xuống một lần nữa...

“Mơ chân thực vãi... Ôi mẹ ơi...”

Nhìn lại bộ dạng hiện tại của mình, xem nào ... cái thứ giầy đàn bà nào đây!? Còn có!!! Mình choàng cái rế rách gì đây!!

Tính giật nó đi thì... Một trận gió lạnh thổi qua làm cậu run cầm cập, liều mạng giữ chặt tấm khăn đỏ rực trên người, ngồi xồm xuống co ro... Mẹ ơi... đừng nói con chết thành cái dạng cá đông lạnh...

Thấy gần mình bỗng dưng âm ỉ, nhìn không được, cậu liền nhích đến gần thì thấy mềm mềm, mượt mượt... Hình như là lông... a ... thật dễ chịu... thật ấm... Lông thật á——

Liều mạng ngược lên...

Mẹ ơi ác mộng... là ác mộng mà... Huhuhuhu đâu lòi ra cả con chó... sói to bự tổ chẳng thể này má ơi!!!

Huhuhu... À mà thôi kệ () Nó xơi mình có khi hết mộng liền tỉnh á! Thà chết trong bụng sói dửng mãnh chứ không thể chết như cá đông lạnh được!

Giờ thì cứ phải lo đến tính mạng, hừm, mơ thì cũng phải ra mụ nó mơ, phải sống thật ảm no, độc lập, tự do, hạnh phúc! Lông con chó... sói này mượt ghê bà nội a

~“Người tìm lồi ra?”

Chất giọng khàn khàn phát ra từ chính con sói khiến cậu giật bắn!! Cưng nhiên đọc truyện trước khi ngủ liền mơ thấy luôn!! Cậu biết rõ đây chính là tình tiết trong “Chàng trai quàng khăn đỏ” mà!! Có thể nào mình là thằng bé kia!??

Hừm... nhớ lại nào... lúc đó thằng bé đáp lại là gì nhỉ?... Hừm.... hừm.... cái mụ ngoại nó!!! Căn bản nó chẳng đáp lại gì!! Co ro co ro khóc lóc á!! Trời ạ! Chẳng lẽ tự dưng mình lăn ra khóc!! Quên đi! Mình đâu phải diễn viên!... Ế mà... tỉ lệ chết sẽ rất cao nếu trái cốt truyện...

“Hức a hức... chó... sói ca ca... Em.. hức... em bị lạc... cứu em... huhu...”

Sói ca đây là... đang đào hôn!!! Tự dưng lạc vào rừng này á!! Thấy một bóng đo đỏ nổi bật giữa rừng âm u thì mừng rơn!!! Aha! Sắp tìm được lối thoát thì ai dè... là một con người!

Là con người không nói, vì hần đâu có ăn thịt người... Cái chính là.... Tên này cũng bị lạc mới đáng phèo cơ!!!!

“Người không tìm thấy lồi ra, thật sự?”

Hừu Bân rét run.... Huhuhuhu... em không đủ trình khóc sụt mướt như bạn nhỏ kia a! Nói có một câu chưa gì đã truy vấn là sao!?

“Thực sự... không biết.... huhuhu cầu người tha ta... thịt ta ăn hông ngon a...”

Phải a! Theo đúng mạch truyện, càng chống cự càng khơi dậy thích thú đúng không!?

Hừ lạnh 1 tiếng, Sói ca liền xoay mông bỏ đi... tìm đường ra...

“Huhu em nói giỡn.. đừng đi!!! Ha chi maaa!!! Em theo với!! Đây! Đi chậm thôi!!!”

2. Chương 2

Truyện kể rằng, vào 1 đêm trăng thanh gió mát.

.... Không không, đẹp đẹp!!!

” Sói ca ca, anh đùa em sao!?”

” Người im xem nào!”

Truyện kể rằng, vào 1 đêm gió mát trăng thanh. Giữa rừng cây hoang vu, cánh rèm đen mờ ảo phủ khắp tứ phía.

Mập mờ 2 thân ảnh leo lắt.

” Anh nói đi, anh lừa em đúng không!?”

” Tin ta cạp chết mi không!?”

Ngước lên là bầu trời bao la, ấy mà chẳng thấy vì sao nào. Chẳng thấy bóng mặt trăng đâu!

” Huhuhu vậy là anh lừa em rồi a!”

” Người đừng làm như ta phụ tình người vậy! Chỉ là ta cũng không biết đường!”

” Không thể nào! Anh là Sói ca ca cơ mà! Rừng cây này của anh cơ mà!”

” Ta khi nào nói cái đám cỏ rác rồi tùm lum này của ta?”

” Truyện! Theo đúng cốt truyện là vậy!”

Sói ca hừ lạnh một tiếng, đảo mắt liên tục để tìm lối ra. Trong màn đêm hiu quạnh ấy, hai nhãn thần bùng sáng... như đèn pha ô tô!

Cậu thì lạnh muốn chết, cứ nghĩ sẽ là một màn sến súa, ai ngờ truyện bị lệch về phương nào rồi.... Thằng sói này có thể nào bị ngu đi vậy...

” Sói ca, hay để trời sáng rồi tìm cũng chưa muộn đi? Tối thế này có mà thánh tìm!”

Sói ca dừng bước, khẽ khép mi.... Cũng có lí, đó giờ cũng hơi buồn ngủ. Chậm lại động tác, dùng nanh vuốt sắc bén gạt đi thảm tuyết ở một mảnh đất, khoan thai nằm xuống ngủ.

Hữu Bân chỉ có chờ thế mà lấy đà nhảy tót vào giữa hai chân trước đang khoanh lại để chừa một khoảng trống nhỏ. A~ giá như nhà mình có nuôi con chó... con chó to bự như thế thì quá tuyệt luôn! A... ngủ ngoan nào bé yêu... ngủ đi rồi mày sẽ tỉnh giấc còn đi làm a...

Tia nắng ấm áp lách qua từ kẽ lá để chạm được đến mắt cậu.

Hơi nhú mi, cậu chép miệng vài cái lại lười biếng cọ má lên ” Gối ôm ” Gối ôm khi nào đã tiến hóa lăm lồm vậy a? Sao tự nó mà ấm được vậy a?... mà kìa a? Vậy càng tốt càng dễ ngủ!

Sói ca ca nhìn con người bé nhỏ đang sống chết bám chặt mu bàn chân của mình. Chắc, này là lần đầu mình gặp rắc rối như thế này, giờ còn phải lồi theo cái người này... Có nên lẳng cậu ta ở xó nào rồi chuẩn chuẩn không?

Nhìn Vi Hữu Bân liên tục cọ cọ má. Cái mặt thì ngu si, dễ lừa hết sức! Cái tính thì ... chưa rõ nhưng cũng thuộc loại ngây ngô dễ dụ! Kiểu này mà thả giữa rừng thế này, có khi chết vì ngu chứ không vì đói!

Thôi kệ vậy, ra ngoài xong đường ai nấy đi, không can hệ!

” Mấy giờ rồi?”

” Sáng rồi, tỉnh mau!”

Hữu Bân còn muốn ngủ tiếp... Thì cái chất giọng khàn khàn ấy đánh cho tỉnh!!! Có thể nào giấc mơ của mình kéo dài như vậy điiiiii????

Đầu cậu bây giờ đang nghĩ đến trường hợp mình xuyên thư... Có thể lắm chứ...

Ngước lên nhìn bốn bề âm đạm... Không có khả năng, thức tỉnh đi Hữu Vi! Mày đang mơ! Tốt lắm! Mày đang mơ!

” Người ngốc lằng cái gì? Mau đi tìm lối ra!”

” Sao Sói ca còn chưa tan biến !!! Sao tôi chưa tỉnh mơ!??”

” Người nháo gì? Cần ta cạp cho phát để kiểm chứng không!”

“.... No, thanks!”

Tay cậu chạm đến má... thì run run... Sợ lắm nếu như mà đau thật, huhuhuhu, cái véo má này sẽ quyết định số mệnh của mình!

Móng tay đã chạm đến da mềm, huhuhu!!! Tim cậu đang đập thình thịch đây này!!!!

Phải dứt khoát! Nhắm chặt mắt! Nhéo một cái! Xong! Đau thấy bà nội! Say oh yeah! Mình không.... mơ.
..

Ngước lên bốn bề ảm đạm một lần nữa, ấy là đang vang tiếng quạ thê lương....

” À hô, À hô”

Mẹ ơi xuân này con không về.

Nói là cùng nhau tìm chứ chỉ có độc mình Sói ca đơn bạc giữa rừng. Cái con người kia được mấy giây đầu chỉ trở Đông Tây, giờ thì lăn ra ngủ say như chết trên lưng mình!

Quá phiền toái! Đây là lần đầu Sói ca đây gặp kẻ ăn hại như vậy!

” Nè sói ca, anh có tên riêng không vậy?”

Mất 0,5 giây suy nghĩ, Sói ca mới trả lời.

” Thượng Đẳng Tước ”

” Vi Hữu Bân”

Hỏi xong Hữu Bân lại an nhiên lăn ra ngủ tiếp! Lại để cho Đẳng Tước kia nai lưng ra tìm kiếm! Xuyên suốt đường đi gặp bao rắc rối! Nào là mấy con điều hâu láo toét muốn cạp con người ăn hại kia đi! Nào là lũ sói mới lớn đòi ra uy với Đẳng Tước! Nào là mấy con hổ,... bla... blo

!! Bao hiểm nguy như thế! Sao tên kia lại bình chân như vại mà ngủ cơ chứ!!! Người ta nói thêm người việc thêm nhẹ! Giờ thì hay rồi! Rước thêm đồng tai họa!

Ta muốn táp chết mi!! Viii Hữuuu Bânnnnnnn!!!

Hữu Bân hắt xì một cái, lại chép miệng ngủ không thương lượng!

” Tỉnh! Ra ngoài được rồi!”

Hữu Bân thật ra đã tỉnh từ lâu, cậu đây là nhân viên gương mẫu của công ty to lớn chứ đâu phải sâu ngủ! Chỉ là cái lạnh khiến cậu cứ bám khư khư lông sói, ngại ngẩng đầu lên nhìn để mà tìm!

” Tốt quá!”

” Giờ thì mi cút đi!”

.... Hữu Bân cũng tính là ” cút đi ” nhưng mà, cái thân bạc nhược này lằng cằng dễ chết lắm! Không có khả năng!!

” Cứu người cứu cho chót! Anh đừng có vô trách nhiệm như vậy a!!!”

Sói Ca gầm gừ răng nanh khiến cậu lạnh sống lưng, song, ngoài mặt vẫn bình tĩnh!

” Ta giúp người ra ngoài, quá lắm rồi người còn dám kì kèo với ta?”

Cậu lăn qua lăn lại trên lưng hân, sống chết ca lên khúc cải lương ăn vạ, buồn đến nhão lòng!

” Huhuhu!!! Anh ác lắm! Ấy anh để em chết ở khu rừng đó! Sao cứu em ra để em bơ vơ sống không nổi chết không xong hả!?? Chịu trách nhiệm đi!!”

Thượng Đẳng Tước hận mình không vươn được chân lên lưng để quăng ngay con sâu kia!! Kẻ bình thường như vậy hẳn đã tiêu diệt không tha rồi!!

Gắt gỏng gào lên.

” Phải để ta cười người là tròn trách nhiệm đúng không!?”

3. Chương 3

... Cậu bắt động thanh sắc, đưa ngón út ra điệu ngoáy ngoáy tai.

” Sói cửa cửa... anh nói cái mộng gì vậy?”

” Nói người mau cút xuống, lượn đi!”

Thầm thở hắt một hơi, vuốt vuốt ngực ... A... Thật may là mình nghe nhầm aaaa!!!!... Đang tính trượt khỏi lưng sói vĩ đại thì khựng lại.

” Anh tính đi đâu vậy?”

” Người cút cút! Ta đi đâu kệ ta!”

” Trả lời đi, em liền cút a!”

Sói ca nói như thể đã vạch sẵn kế hoạch... Chứ thực ra cũng không biết đi đâu sất! Không lẽ trở về cái tòa lâu đài chết tiệt kia!??? Để rồi cắn răng cười cái con mèo gay kia??? Không có! Mình vốn không có hứng thú với giống đực!... Cơ mà →__→ Đó rõ ràng là lâu đài của mình mà.... Trời, đi không được mà về cũng không xong!

” Ta sẽ sống lang bạt”

” Phiêu bạt giang hồ?” - Cậu đưa tay vuốt vuốt cằm, từ lớn đến giờ sống cố định 1 chỗ, hồi bé xem mấy phim kiếm hiệp, ân, sống phiêu hồn bạt kiếp thực quá tuyệt! Đơn thân tự tại quá ngẫu!!! Hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa!! - ” Này Sói ca ca ch—”

” Người cút!”

Thượng Đẳng Tước thừa biết cái con người đời sống kí sinh, ăn bám lì lợm này sẽ không từ mọi thủ đoạn để sống lây lất. Phải dứt khoát, vì hạnh phúc của bản thân, và của chính bản thân!

” Người xem, phía Đông mặt trời lặn, phía Đông kia vườn địa đàng!”

Nương theo phía Đông, Hữu Bân đưa cái nhìn xao huyền đợi chờ một điều gì đó thực vi d—

” Ahuhu!!!! Anh đi đâu rồi Sói ơi!!! Sói ca ca!!! Huhuhuh!!!! Què á du nào quen ài nịt dúi!???? Huhu!!!!”

Bỏ ngoài tai tiếng gọi rít gào đến sôi gan, chín ruột kia, Sói ca vẫn cất bước mà đi... Ấy, mưa kia rơi rồi.

Ngồi giữa màn mưa, Hữu Bân bắt lực nhìn theo bóng lưng to lớn kia đi xa dần... Đưa đôi tay mỏng manh ôm thân gầy mảnh, cả thân thể run lên từng hồi, như thể, theo 1 cơn gió nhỏ, ắt sẽ biến tan... Sói ca.. anh... thực ... ác...

Đi trong màn mưa, bước chân bỗng trở nên nặng nề, mưa ấy, mưa kia nở lòng nào đè nặng vai hẳn a? Mưa ấy, mưa thực lạnh! Bước chân nặng đi, chậm đi.

” Ai cho mi lại leo lên lưng ta?”

Vi Hữu Bân cười không thấy mặt trời.

” Là Sói ca đứng lại chờ, thì em mới leo được chứ!”

” Hahaha...” - ” Hihihhi...”

” Ta đổi ý rồi”

” Không có khả năng đâu, ngay từ đầu anh chỉ cần lẩn lẩn 1 vòng em đã nát người rồi”

” Hahaha...” - ” Hehehe...”

Vơ tạm chiếc lá to chà bá của 1 loài cây vô danh nào đó thay cho ô, Hữu Bân vô cùng thoải mái ngồi trên đỉnh đầu sói dững mãi.

Thượng Sói ca từng bước chân trở nên thận trọng hơn, ấy là hấn sợ cái con kí sinh ăn hại kia ngã a! Xem xem, người gì mà gây nham, ngã cái chưa ngổm thì bị dằn, mất trí nhớ mà cộng thêm cái tính ăn hại, biếng chớ thì...

Chắc, vẫn không thể an tâm với cái con người này được!!

” A! Tước ca! Kia là hang động! Vô đó a!”

Gầm gừ vài tiếng.

” Bám cho chắc vào!”

” Vâng!”

Đi đến cửa hang... một khoảng lặng dành cho 2 sinh vật..

“Ừm.... Sói ca... hay tìm nơi khác?”

Thượng Đẳng Tước bất động, suy nghĩ một hồi... Ừm... Trong vòng bán kính 10km khẳng định không còn hang động nào nữa.... Mà cái kẻ nhu nhược này, trông đến sắp chết lả vì đói kia đi được 10 bước chắc tèo luôn... Mà nếu dùng năng lực kia thì...

” Hay... Đi tìm nơi khác a?” - Từ trên trông xuống, cậu thấy rõ mi sói nhú lại, cẩn thận gợi ý -” Nơi này anh chui không vừa a... mà trời mưa to quá, chưa biết bao giờ mớ-”

” Xuống đi”

Giật thót.

” Anh tính bỏ rơi em saooo???”

Đó, cái kiểu ngu ngốc này sống đến ngày hôm nay đã quá vi diệu rồi!

” Người vào hang, ta đi lát quay lại.”

Cũng không đợi cậu nghe theo, hấn trực tiếp ghé đầu lên bãi rơm có sẵn trong hang, hơi nghiêng đầu liền làm cậu trượt xuống. Lập tức bỏ đi thật nhanh!!

Vi Hữu Bân vừa mới lồm cồm ngồi dậy thì đã mất bóng sói bụi! Huhuhu mới đó đây thề non hẹn biển bảo vệ chăm sóc người ta cơ mà!!! Huhu đồ bạc tình bạc nghĩa!! Huhuhu... À mà, quên, sói ca đâu có hứa! Là mình mặt dày bám theo mà....

Ngó ra ngoài, mưa vẫn chưa buồn ngưng, nhẹ mở lòng bàn tay đón lấy hạt mưa... Ấy, hạt nào cũng nặng ra phết a...

” Đẳng Tước a, em đợi anh a!”

Chẳng hiểu điều gì đã khiến Hữu Bân tin rằng sói ca sẽ không bỏ rơi cậu.

Chẳng có điều gì chứng minh hấn không bỏ rơi cậu, nhưng cậu tin.

Thấy bên trán mình truyền đến hơi ẩm của da thịt, đánh liều mở mắt tí hí để thăm dò.

A... Là ai đó đang vén đi sợi tóc bướng bỉnh trên trán cậu... Bàn tay thô to này ắt hẳn của đàn ông!

Chờ... chờ đã...!!! Giữa chốn khỉ ho cò gáy này!!! Đào đâu ra bóng người nữa aaa!!!

” Đứng nháo.” - Đôi bàn tay khi nãy chạm trán đã di chuyển xuống, che miệng cậu lại - ” Là ta.”

Hữu Bân gật gật đầu ra ý hiểu, nãy đã tính la hét một trận đó.

Tay người kia vừa dời miệng thì lại cong ngón trỏ, nhẹ gõ cái trán của tên ngố kia.

” Người hiểu cái gì! Bộ ai nói vậy người cũng ngoan ngoãn im re à?”

” Ai ui...” - Hữu Bân xoa xoa cái trán, thực ra chỉ là gõ nhẹ, không có thương tích a.. - ” Thì... linh cảm mách bảo người cực soái trước mặt chỉ có thể là sói ca a...”

” Lại đây.” - Hắc nói vậy chứ tay đã vươn tới lôi cậu tới ngồi cạnh mình, gần sát đồng lứa mới nhóm.

Hữu Bân cũng không ngại mặt dày dính sát hắc hơn nữa, oa, thật ấm a...

“Người không cảm thấy kì lạ sao? Có phải ngốc quá rồi không?”

Cậu lắc đầu nguây nguẩy.

” Theo lẽ thường, người thấy sói chạy không kịp, mà người còn bám theo, thấy ta hóa người cũng không lạ, còn tỉnh bơ?”

Khẽ nghiêng đầu tránh đi ánh mắt dò xét của Đằng Tước, hừ, cậu lúc đó nghĩ mình đang mơ mà a... Mơ thì không gì không thể, đặc biệt với kẻ mê tiểu thuyết như cậu a!!

” Người không sợ ta sao!?”

” Không a, vì...”

... Có nên nói :” Vì mẹ dạy em nên yêu quý động vật.” không nhỉ? Không thể, lỡ hắc giận bỏ rơi cậu thì sao??? Cái ” Đùi to” này không được để mất!! Phải bám thật chắc a!

” A! Vì anh là người tốt! Người tốt đã cứu sống em!”

” Đây thì tốt!”

” A ui!!! Lỡ đầu em thì sao????”

4. Chương 4: “... Đây Là Lần... Đầu Của Em...”

Sau khi chiến xong nửa con cá nướng to hơn mặt mình, cậu vỗ vỗ cái bụng, ợ một tiếng thật giòn.

An nhiên tựa cả người lên vai hắc mà ngủ.

“Lạnh không?”

“Em nói ”có” thì sao?”

“Thì lạnh chết người chứ sao.”

“Xì... phũ ghê ta.”

Thật ra gần lửa rất ấm, chưa biết khi nào nó tắt, cơ mà phải tranh thủ ngủ đã. A, cả ngày hôm nay đủ việc diễn ra oải bà cố luôn!

Hầy, lưng sói ca ca vẫn thật ấm a.

Lại thấy lưng mình nặng hơn, hầy, cái con sâu biếng chó này chưa gì đã ngủ say rồi. Thấy lạnh mà vẫn lì lợm ngủ sao?? Giả như chết thành cá đông lạnh vẫn sẽ ngủ sao?? Ngủ nghìn mùa đông cũng không lo sao??

“Phốc.”

Một đuôi sói to dài trắng muốt vô cùng mềm mượt hiện ra. Đẳng Tước cẩn thận điều khiển đuôi bao trọn lấy Hữu Bản, mình thì đề phòng hỏa hoạn liền phải tắt đồng lửa, xoay lưng lại tự ôm đuôi mình, cùng cậu tiến vào mộng đẹp.

“Hí hí, Tước ca ngủ ngoan!” - Xác nhận hần đã ngủ cậu nói khẽ.

Thấy bụng mình lạnh lạnh, Hữu Bản phân ra một tay gãi bụng, tay kia đẩy vật-thể-lạ ra.

“Dậy mau!”

Vật thể lạ tách cách nào cũng không rời.

Lần này là đôi mày khê cau lại, chán ghét bắt giữ vật thể lạ, dùng móng tay cào thật lực.

“Ba!” - “Á!!!”

Hần theo phản xạ, không thương tiếc hạ xuống bên má cậu cái tát.

Vâng, giờ thì cậu max tỉnh luôn, tỉnh như Quách Tĩnh luôn!!! Hức, đau thấy bà nội luôn nà!!! Hức hức...

Cậu ôm bên má đang ửng đỏ sau khi bị hần vỗ cho cái, ầm ầm ứ ứ ngồi thu lu ở một xó rồi đưa đôi người sững lệt thập phần ỷ khuất nhìn hần... —

“Là người! Ai bảo người....” - Ngó thấy cậu khê rơi giọt lệ, hần lại nuốt vế còn lại trôi vào bụng.

“Huhuhu!!! Sói ca vũ phu!! Bạo nực!!! Huhuhu!!!”o()o

“Là lực!.. Ách... Cậu lại đây cho tôi.”(-)

Hữu Bản lắc đầu nguây nguẩy, càng nhích xa hần hơn khiến Đẳng Tước sôi máu lắm rồi!! Hận chưa thể lật bàn!!

Trực tiếp đi đến vỗ lấy cậu, cậu thì hết hồn chim én chưa kịp phản ứng thì đã bị Đẳng Tước bồng nhào tới. Nên là hai kẻ cùng nhau ngã xuống đệm rơm êm ái.

Tình huống môi kề môi là khó tránh khỏi!

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, tận khi cậu khê rên đau hần mới định thần lại, hai người bối rồi ngồi dậy. Hai người rơi vào trầm mặc hồi lâu.

“... Đây là lần... đầu của em...”

... Đẳng Tước nghe cứ như sét đánh ngang tai... Cái cảm giác nghe câu này y như thể hần là kẻ đề tiện dụ dỗ gái nhà lành làm chuyện đồi bại... xong đang muốn chuồn chuồn thì bị thông báo “Em có thai rồi!”. Đây là có ý bắt hần chịu trách nhiệm???

Hữu Bản nói xong thì tự thấy không hợp lí! Đều là giống đực mà!! Giả như kia là cô gái trẻ xinh xắn hần là cậu sẽ nhẹ nhàng đi tới nói I’m fine, nhưng mà đây là Sói ca!!!

“Em đùa đó!! Gì mà căng!!! Hahaha..a...a... Đây Tước, anh giãn cơ mặt dùm em đi... haha... Dẫu sao em cũng không phải trai tân.”

Không nói gì, hần cứ lăm li đưa bàn tay thô to của mình áp bên má còn chưa nguôi đau của cậu.

Ấm lắm, cậu cảm nhận được. Bàn tay ấy xoa tới xoa lui như thể là nó dát vàng dính kim cương vậy, phút chốc vết đau đã tan biến.

“Hết đau chưa?”

“R... ồi ạ.”

Bất ngờ bắt gặp cái cười mỉm của hần... Nãy tim đã đập như chạy maratong... giờ thì tưởng muốn nổ tung chứ!!! Sức mạnh của trai đẹp là đây sao???? Khăng định con em mình ở đây, nó tình nguyện hiến máu luôn mà!!

Thượng Đẳng Tước dùng luôn bàn tay mình cố định cái bản mặt nai mắt to của cậu. Hắn liền xoáy sâu ánh nhìn vào mắt cậu!! Khiến cậu càng thêm bối rối!! Tim càng đập mạnh!! Mặt cậu như vừa bị nhúng vào thuốc nhuộm đỏ!

“Người xấu hổ?”

“Không a!! Không hề... nóng quá thôi... hahaha..”

“Thế à?”

“Vâng!!”

“Thế à?”

“Vâng!!”

“Thế à?”

Nuốt ực một ngụm.

“... Không a... huhu!!! Người ta là trai tân đó sói ca!! Huhuhu!!! Nụ hôn đầu của em!!! Anh cướp!! Huhu!!! Sau này anh bảo em dám gặp ai??? Huhu!! Em mà ế mãi kiếp thì 99,99999% là lỗi từ anh!!”

Hắn không hề do dự thả câu xanh rờn.

” Phải để ta cười người là tròn trách nhiệm đúng không?”

Chắc hẳn bản thân lại nghe nhầm nữa rồi, cậu lấy tay vuốt vuốt ngực trần an, nằm xuống quay lưng với hắn.

” Ngày mai, ngày kia ta sẽ quay trở lại lâu đài. Người làm vợ ta. Giờ thì nằm ngoan ở đây, chờ ta.”

Nói xong hắn bước ra ngoài hang, rùng mình một cái liền biến thành Sói ca dũng mãnh, phi cước chạy mất hút, để lại là từng chiếc lá dưới đất bỗng bay lên rồi rơi lả tả xuống.

Hữu Bân hận mình khi không ra cửa hang tiễn hắn giờ thì bị lá khô vùi lấp mất thôi!!

Cấu bảng gạt đi lá dính trên người... Cậu sực tỉnh!! Nhớ về toàn bộ việc diễn ra hôm nay!! Aaa!!! Xấu hổ chết mất thôi!!!

“Thôi rồi... thôi rồi... Cứ thế này vỡ tim chết chứ sống sao...”

Ôm mặt, cậu hờn dỗi nằm lên thảm lá, lăn qua lăn lại!!!

5. Chương 5

Lăn lăn lăn một hồi, Hữu Bân rất chán a!

Nghĩ nghĩ còn chán hẳn mới về, mà mình cũng hai mấy tuổi rồi, có còn con nít đâu! Lập tức đứng dậy, đi thẳng tìm thú vui. Chỉ đi thẳng! Lúc về cũng đi thẳng! Liền không lạc!!

Haha!! Mình thật thông minh!

Đi ước chừng hai km rồi...

Chân cậu mệt rã rời, đây là hệ quả của việc lười vận động a, dân văn phòng như cậu tối ngày ngồi lì trên ghế dán mắt vào vi tính có đi tập gym bao giờ đâu!!

Lảo đảo dựa mình bên gốc đại thụ gần đó, ngược lên không thấy bầu trời đâu, bầu trời hoàn toàn bị những tán cây to che mất.

Cậu bị mù phương hướng luôn.

“Ngồi yên ở đây đợi Sói ca ca tìm...”

Nói thế chứ thực sự cậu không có nhiều lòng tin vào việc sẽ được tìm thấy. giả như Sói ca...

Không thèm tìm mình thì sao?

Chắc.... Không được đâu, mình phải tin ca ca, phải tin Đảng Tước phải tin để mình còn có nghị lực sống tiếp.

Bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, Hữu Bản hốt hoảng ôm đầu nằm xuống, đừng nói ở đây cũng có IS chứ??? AAAAA!!!!!! Đừng aa!!! Em còn mẹ già... lộn, em còn đứa em thơ đáng yêu đang ở nhà chờ tin anh trai trở về a!! Còn.. còn có chú chó bông còn đang ở tuổi ăn sữa a! Chưa thể a! Em ... em còn mười bộ kiềng hiệp chưa cày a!! Không thể được a!

Tiếng lá xào xạc càng lúc càng rõ, cho thấy đang có thứ gì đó đang đến gần a!!

“Chúa A nan bỏ đi lớp cảm bêt he sặc sì ke vĩ đại aaa!!!”

A... Tiếng động càng lớn dần.

Trái tim cậu như bị treo ngược cành cây...

“Cậu là Sip... Khăn đỏ bỏ nhà nhiều ngày rồi chưa về, gia đình chưa liên lạc được gì cả, chỉ vồn vện một mảnh giấy:”Ahihi đồ ngốc!” đúng không?”

Douma!!! Hóa ra là con người!! Ngẩng lên... Douma, sao mà... Chắc, mình chắc xuyên vào thế giới trai đẹp thay vì vào cổ tích mất rồi.

Mà chờ đã.

“Vâng, em trễ lạc, anh là... thợ săn à?”

“Oh my god! Sao cũng biết?”

... Đột ngột cổ buộc xác thỏ, tay cầm súng, hông lựu đạn không phải thợ săn thì là IS à??

Ừ ông ngốc thật nhưng không ngu!

Lúc này Hữu Bản mới an tâm, tính ngồi dậy thì đã bị thẳng thợ săn một tay túm lấy kéo vào trong lòng, ôm chặt.

“Oh my god! Thật là mảnh khảnh nha!”

“Ô mai gọt, bỏ ra tôi... tôi ngọt thử!!!”

Vội buông cậu ra, song, nhanh tay nắm lấy cổ tay Hữu Bản, người này lôi cậu đi xềnh xệch.

Cậu cũng mặc cho số phận bị lôi kéo đi, quả nhiên người này thạo đường, rất nhanh mở ra trước mắt hai người là một ngôi làng nhỏ, nhưng người dân đang sinh hoạt thì rất đông.

“Hoàng tử, chào mừng ngài trở về!”

Bỗng từ đâu, một đoàn kỵ sĩ đã phi đến, tất cả chào Hữu Bản rồi quỳ rạp xuống.

.... Hữu Bản mặt cứ ghệt ra, what the hell??? Nói cho tôi biết cái gì đang xảy ra được không?? Gì mà hoàng tử?? Mà nếu mình là hoàng tử thì cái làng nhỏ kia mà là vương quốc ư???

... Chờ đã, có khi gương mặt đẹp trai của mình trùng với thẳng hoàng tử nào đó... Mình rõ ràng là khăn đỏ vượt sông vượt suối để đi chăm bà cơ mà!!!

Vẫn là, Vi Hữu Bản bị thẳng thợ săn vác một cái lên vai rồi lên xe ngựa rời đi.

.... Vậy còn Sói ca?

Ngay khi ý niệm này chợt lóe lên, hình ảnh Thượng Đảng Tước bảo vệ cậu, thành ngựa cho cậu, lấy đuôi xù giữ ấm cho cậu, cái cách hẩn chỉ cho cậu ăn gà nướng cẩn thận, thậm chí cả cái cách hẩn cho cậu một vắ(=)))) đặc biệt cái sự ôn nhu của hẩn... a... nụ.. hô—

“Douma!!! Ahhhhhhhh!!!!!!”

“Hoàng tử???” - Người thợ săn này giờ ngủ say bị cậu hét cho tỉnh, lồm cồm ngồi dậy hỏi.

Hét to khiến cậu hết cả hơi, vỗ ngực bùm bụp.

“Ta... đưa ta.... quay về khu rừng kia được không?”

Gã thợ săn rất tự nhiên vươn tay xoa xoa mái tóc đen nhánh siêu mượt của cậu, nói:“Không được, ngài còn phải thực hiện hôn ước đã định với đức vua nước Sapphire.”

..... Cậu cau mày một lúc... cẩn thận hỏi.

“.... Đức vua đó... là đực rựa hả?”

Gã thợ săn nghiêng nghiêng đầu nhìn Hữu Bân, đáp rất tự nhiên.

“Cơ bản là hoàng gia chúng ta không còn nữ nữa rồi.”

Dừng một lúc, gã thợ săn bỗng dừng mặt phiếm đỏ, nói tiếp:“Thật ra đức vua ấy là chỉ định chính xác là hoàng tử, đây là phước hạnh cho đất nước chúng ta... Thần, thật ra rất muốn.. được... được...” - Song, cứ ôm mặt ngồi một góc.

.....

.....

What the????????? What the??????

Aaaaaa!!!! Hữu Bân có thể tưởng tượng ra cảnh ông vua kia là một thằng già béo ú, mặt dâm hết cỡ, miệng ngoác đến mang tai, bên cạnh là cả một đàn nam thanh nam tú uốn éo vờn vẹo bên cạnh.

... Rồi cậu cũng sẽ phải ôm chân, hôn giày thằng cha biến thái ấy sao???

Ôi buồn nôn vãi hà!!!

Giờ mà nhảy ra khỏi cái xe này thì không què mới là lạ.

Nuốt khan một ngụm, hướng ánh mắt nhìn về rừng cây đang dần bị đẩy lùi

về sau.

Sói ca ca, nhất định anh phải đi tìm em đó!!!!!!

Cứu em!!!!

Đặng Tước khịt khịt mũi, xác định hương của Hữu Bân đang nhạt dần, bắt giác nơi khóe miệng nhếch lên lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Tùy tiện gặm lớn, cây cối, động vật xung quanh là một trận rừng mình, tiếng lá cây xào xạc lớn đến lợi hại.

Cậu ta dám trốn khỏi mình???

“Yên Vũ, người ra đây.”

“Dạ, chủ nhân, tùy người sai bảo.” - Người ẩn sau thân cây không ra mà chỉ nói lại.

“Cái tên ăn hại... không, cái người trùm khăn đỏ, đã đi đâu?”

Toan lắc đầu tỏ ý không biết thì Yên Vũ đã bị Đặng Tước hóa người từ bao giờ dùng một tay bóp cổ, gằn từng chữ.

“Người theo dõi chúng ta ngay từ đầu, lí nào lại không biết?”

Mãi khi mặt Yên Vũ trắng bệch mới chịu bỏ tay, hóa lại thành sói, một vuốt làm hang động mất đi hình dạng ban đầu.

Rồi mới đi theo Yên Vũ.

Bước xuống xe ngựa, cậu là một trận nôn thừa chết thiếu sống, nôn như chưa từng được nôn!

Gì mà đường xá như cái con cá ý!!! Toàn ổ gà ổ chó!

“Người không sao chứ?”

Được người khác vuốt vuốt lưng, cậu mới thấy khá hơn, tự nhiên nắm lấy vai người này để trụ vững, rất bất mãn nói.

“Nên là lấy cao su bọc bánh xe, đi rất tốt.”

Nôn xong, mới có tinh thần ngẩng đầu lên thì... không thấy mấy người kia đâu, ra là họ đang quỳ hết xuống rồi. Lại nhìn đến người vẫn đang vuốt lưng mình.

Nói sao nhỉ? Minh xuyên vào tạp chí mỹ nam mất rồi sao??

“Hoàng tử!!! Mau chào đức vua nước Sapphire!!” - Gã thợ săn nói nhỏ.

“Đức... đức vua.” - Hai chữ “biến thái” may mà Hữu Bán kịp nín lại không nói.

Vị vua này chuyển từ tay đang vuốt lưng Hữu Bán thành nâng cằm cậu, nở nụ cười chói lóa.

“Khăn Đỏ, trước giờ người vẫn thật xinh đẹp lại... thông minh.”

6. Chương 6

Người kia nâng cằm, nhìn thẳng vào mắt cậu, cậu cũng không ngại nhìn thẳng lại.

Công nhận mắt người này rất đẹp, tựa như viên sapphire lam ngọc.

Bất quá, Hữu Bán là người truyền thống, không hiếm lạ, cậu ưa thích mắt đen huyền bí như của Đẳng Tước hơn.

“Khăn đỏ, chẳng lẽ ngươi không còn nhớ ta?”

... Xin lỗi, không phải là Hữu Bán không nhớ anh, mà là, em còn méo biết anh cơ!

Anh rất đẹp trai! Rất tốt nhưng em rất tiếc!

Song, Hữu Bán cũng không ngu đem nói hết ra, chỉ khẽ động mi lắc lắc đầu.

“Cũng phải, ta với em chưa trò chuyện bao giờ, lần đầu ta thấy em là khi em đang hái hoa... Khi ấy... ta chỉ dám trộm ngắm em thôi...”

Đệt!! May mình là con người thật thà!! Douma khi không đi rình xem con trai nhà người ta hái hoa!! Có khác gì rình trộm gái tắm không?? Quả thật đúng là biến thái mà!!!

Còn đi hỏi có nhớ hay không mới thật đáng quan ngại!

“Giờ em theo ta đến Sapphire - Vương quốc của ta. Em có bằng lòng không?”

“Hơ hơ...” - Hữu Bán nuốt khan một ngụm, đánh liều nói - “Em... có thể từ chối khô—”

Vâng, chưa nói xong đã bị túm a túm lên xe ngựa ngồi với vua. Công nhận là xe sang có khác, ngồi êm ru kể ra cũng sướng, hầy, lông hổ đem đi làm cái thảm để ngồi coi như cũng không tệ. Nhưng mà, Hữu Bán này là người yêu động vật, cương quyết phản đối việc vô nhân đạo như vậy a!

Bất quá, lông Sói ca vẫn đỉnh nhất a!

“Khăn Đỏ.”

“Vâng?”

“Có biết vì sao suốt bao nhiêu năm qua em phải sống cùng mẹ trong rừng không?”

Không, đừng hỏi em.

Có hỏi, hãy hỏi con em hủ nữ của em.

“Em không biết cũng phải, khi đó vua cha em bị kẻ xấu hãm hại buộc em phải cùng mẹ bỏ trốn, khi đó em vừa tròn 1 tuổi mà thôi.”

....

Thật ra thì, một tý cảm xúc mà lẽ ra trong phim nhân vật chính sẽ gào lên khóc thật lớn, nào là đưa tay đè ngực trái, lệ ướt mặt đôi má...

Nhưng mà nhắc lại, cậu là Hữu Bân một nhân viên quèn bị xuyên tạc nơi đây, không có can hệ.

Thật tình....

“Mau! Mau bảo vệ đức vua cùng hoàng tử!!!!” - Tiếng kị binh hò hét náo loạn.

Tò mò nhòai người ra ngó...

Sói ca!!!!!!

Chưa kịp vươn tay ra vẫy đã bị nhà vua túm lấy kéo lại, một cước đạp bay cửa xe ngựa, nhảy ra.

“Đăng Tước, ta chờ ngươi lâu lắm rồi.”

Thượng Đăng Tước mặc cho Yên Vũ xử lý đám lính quèn, mình mình đối mặt với tên đang ôm chặt eo của Hữu Bân, hai mày hấn cau lại, đồng tử mang sắc tố đen bỗng chuyển đỏ.

“Vi Dung, thả tên kia ra.”

Vi Dung không thả, ngược lại còn ôm chặt cậu hơn.

“Đăng Tước, ta với tên nhóc này, có gì mà kém hơn? Hả? Ngươi-”

“Đức vua, ngài thích Sói ca hả?” - Vì là một công dân bình thường được hưởng quyền tự do ngôn luận, Hữu Bân len len đưa ý kiến.

“Thì sao?”

“Quả nhiên, Sói ca nói với ta có con mèo già đáng ghét cứ thích quẩn lấy Sói ca, ra là người!”

Nhìn cái bản mặt cười tủm tỉm của Hữu Bân, Vi Dung thừa biết cậu cố ý!!! Móng tay vừa mới biến hóa dài ra bắt gặp ánh mắt âm thầm của hắn đành thu lại. Mối cản lại! Oắt con mồm mép tép nhảy!!!

“Mà chờ đã... cái vụ hoàng tử đức vua.. tất cả là ảo...” - Chữ “hả” để hỏi chưa kịp nói xong, Hữu Bân đã thấy mấy người kia, cả thẳng thợ săn mắt đã chuyển xanh cả thấy, rằng nanh các kiểu đã mọc rồi. Sợ quá đi!!

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Vi Dung hướng cái nhìn mồn mõi cho hắn, nói tiếp: “Giờ ngươi và ta đến Sapphire cử hành hôn lễ vẫn chưa muộn.”

“Mau thả người.”

“Ngươi!”

“Mau thả!”

“Ngươi-”

“Mau!”

Hữu Bân không khác gì một túi rác, tùy tiện bị Vi Dung quăng cái bay 100m luôn, rất may hắn phi đến đỡ lấy, vòng tay qua eo ôm chặt cậu.

Hú hồn chứ cứ bay tự do thế này rớt tim lúc nào không biết!

“Bây giờ cái tên ăn hại này là vợ ta rồi, chúng ta có thể hủy hôn.”

“Vì cái gì mà cái kẻ tầm thường này là vợ người! Trong khi dòng máu Miêu yêu cao quý, nhan sắc mỹ lệ như ta lại không thể?”

Vi Dung nếu được cậu miêu tả như mỹ nam thì chưa rõ hết được, nói sao nhỉ, nếu như Đăng Tước thuộc dạng đẹp trai, men lì 200% thì Vi Dung đối ngược hoàn toàn, cái đẹp của Vi Dung là thanh tú, cảm Vline tự nhiên không qua dao kéo, cánh môi hoa anh đào sang chảnh...

Tóm lại là đi so sánh nhan sắc của cậu với Vi Dung, hẳn là, cậu sẽ tự giác bôi tấn kem chống nọc lên mặt.

Còn về dòng máu...

“Mèo ca, anh là người mèo đúng không?”

.... Đang cảm xúc dạt dào, chỉ muốn khóc bị cái tên... ở ăn hại này đánh cho tụt cảm xúc, Vi Dung cúi bấn gật thật mạnh.

“Con người là động vật cấp cao đó Mèo ca, thật ra thì mèo với chó chỉ là thú nuôi cho người thôi. Còn có, thịt mèo ăn ngon lắm luôn, nhưng mà, xui thấy má, căn bản, mèo nuôi không hay để bắt chuột.... Nó với con cá cảnh không khác là ba-”

Cái gì cũng phải có giới hạn! Tự tôn của loài mèo cao ngất như vậy mà lại bị tên con người chà đạp dễ dàng! Quyết không tha!

Vi Dung đã biến hóa thành bạch miêu khổng lồ, nhắm ngay vuốt nhọn vào người Hữu Bân.

Tất nhiên là đầu có dễ như thế, hẳn quãng cậu như túi rác ra sau cho Yên Vũ lo rồi thì cũng ra chiến với Vi Dung.

Mà Yên Vũ thuộc kiểu người tự do, đang đánh hăng cũng chẳng rảnh quẩn, ném tạm cậu vào bụi cây nào đó rồi mặc kệ.

“Ôi mẹ ơi... mình phải tập gim... cứ bị quãng đi quãng lại chắc chết...” - Nạn nhân bị quãng như rác 3 lần cho biết.

Cuộc chiến giữa hắn và Vi Dung là hoàn toàn không cân sức, trong khi hắn vẫn rảnh rồi ngoái ra sau gào tên cậu cầm đi loạn thì Vi Dung đã thở không ra hơi.

“Thật không biết lượng sức”

Vâng, cái câu kia hẳn là người nên nói là hắn, bắt quá lại không phải.

Là cậu nói!!!

Dù đã kiệt sức nhưng mà ngay khi thấy cái kẻ mềm chó kia, lập tức lửa giận bùng lên!!!

“Người cầm! Ta chịu ủy khuất như hôm nay là sự sỉ nhục quá lớn cho Miêu tộc! Không thể như vậy! Bây giờ Đăng Tước người phải giải thích rõ ràng, cúi đầu xin lỗi các tộc khác để không làm hỏng thanh danh Miêu tộc ta!”

Hữu Bân tính mở miệng châm chọc thêm liền bị hắn bịt miệng lại, ghé sát tai nói: “Đói không?”

Trời ạ!!! Giọng gì mà ầm thế!! Nghe cả ngày chắc cũng no khỏi cần ăn!!

“Ó!! Ói a a!! E ói ắp ết ồi!!”(Có!! Sói ca ca!! Em đói sắp chết rồi!)

“Ta không thương.”

Gấp gấp gỡ tay hắn ra, nói.

“Có! Tước ca có thương mà!”

7. Chương 7

Vẫn là đoàn người nhất trí dắt nhau cùng đến Sapphire.

“Sói ca, em không thích ngồi với Mèo ca.”

Vi Dung vừa mới đặt chân lên xe ngựa, lập tức xù lông lên!!

“Ta cấm ngươi lên!”

Hướng Vi Dung, bĩu môi, lè lưỡi tỏ ý không thèm. Lại hướng Đằng Tước, như có siêu năng lực, hai đồng tử của Hữu Bân liền được mạ kim tuyến sáng long lanh, tuyến nước mắt tiết ra tạo hiệu ứng ngập nước.

Đưa hai tay đã nắm lại để kê hai bên má của mình, Hữu Bân không hề xấu hổ, sửa “Gâu!” một tiếng làm bộ đáng moe moe!!

Hệt như con chó husky bị bỏ đói - Hẩn nghĩ. Song, môi vẫn mím lại không chịu kéo lên.

“Ta mỗi lưng.”

Trách nhiệm của cu li là gì? Là theo phản xạ lập tức đáp ứng nhu cầu của chủ nhân.

Cậu chính là đợi hẩn dứt câu liền phi tới hai tay đã nắm vừa dùng để moe moe bây giờ là để đấm lưng cho Đằng Tước!

“Sói ca, này là đã từng bị bắt làm khổ sai nên mới vạm vỡ như vậy đúng không?”

“Giữ cái miệng, đừng với mèo già.”

“Vâng!”

Được một lúc, hẩn thấy cậu cứ vừa gõ vừa sụt sịt, tính mở miệng nói đành ngậm lại, công nhận là có chút dễ chịu tên này tay nghề được.

Được tiếp một lúc, lại thấy Hữu Bân dừng tác động, từ gõ chuyển qua vuốt tóc hẩn, bỗng dưng khóc oa oa. Thật điếc tai!

“Làm sao?”

“Đau tay quá đi Sói ca ca!! Ai nói lưng Sói ca cứng như đá tảng ý!”

Phạm là kẻ thường hẩn là ăn một vuốt tan xác rồi, dám ví cơ thể cường tráng này với đá tảng?

Xong, cũng không có giận gì cả, với tay lên đầu bắt lấy tay cậu kéo mạnh, đem cậu ngồi gọn trong lòng mình, một mỗi tựa cằm lên đỉnh đầu cậu.

“Đau sao không nói sớm?” - Vừa nói hẩn vừa xoa xoa từng kẽ tay cho cậu.

“Nói sớm Sói ca sẽ thương em hả?”

“Không...” - Lại thấy cái mặt kia ỉu xìu như cơm nguội lại nói tiếp - “Không thể thì biết làm sao.”

Nhìn cái điệu hai mắt híp lại kia, quả thật mắt tên ăn hại này biết cười.

Có chút à không, không có đáng yêu gì hết. Mặt rất ngu là đằng khác!

“Oách! Ừng éo á e!” (Đừng nhéo má em!”

“Này nhé có định đi hay không???” - Từ xa trông 2 kẻ chim chuột buộc Vi Dung phải hét lớn thúc dục.

Tiếp tục cosplay chú gấu Koala bám dính trên lưng Sói ca, lần này là Sói ca là dạng người hàng thật hàng giả, tuy không phải lông mượt mềm mịn nhưng mà được cái, tiếp xúc với da thịt rắn rỏi, ấm áp quả thật sướng hơn.

“Sói ca, sao anh không chịu cưới Mèo ca?”

“Ta chỉ coi hần là bạn.”

Gật gật đầu tỏ ý hiểu, này là ở thời hiện đại đây là câu đau nhất luôn, đã khiến bao thanh niên bị dính đòn friendzone, mãi không ngóc đầu lên được!

Thiện tai, thiện tai.

“Vậy em là gì của Sói ca?”

Cậu lấy hết cam đảm để hỏi câu này.

Tim cậu vận động mạnh.

1 phút trôi qua.

5 phút trôi qua vẫn không có hồi báo.

Haizzz... vậy mình chả là gì sao?

“Người là con kí sinh ăn hại.”

Haizzz... Người ta có brotherzone, sisterzone, friendzone....

... Đây là ăn hạizone, kí sinhzone, không biết nên vui hay buồn!

Ha há cái miệng, nhắm trúng bả vai của hần, cạp cho một cái.

Vâng, đây là minh chứng cụ thể nhất của việc ngu lâu khó đào tạo.

“Em đau răng, Sói ca thương em đi.”

“Không thương. Ngu thì chết.”

Tính buông một tay đang bắm cổ hần để xoa xoa miệng thì lập tức bị hần bắt giữ lại.

“Bám chắc vào!” - Sợ gió rít mạnh khiến cậu nghe không rõ hần đành phải gào lên.

“Nhưng mà em đau...”

Đến bó tay với cái con sâu biếng chó này, hít sâu một hơi, Đẳng Tước cho phép cậu xoa xoa miệng, song, hai tay đang giữ hai khủy chân của cậu đành di chuyển qua hông để giữ cậu chắc hơn.

Tất nhiên là hần chỉ nghĩ giữ cho chắc hơn, ngoài ra không có thêm ý gì.

Bất quá, nhân viên văn phòng thế kỉ 21 - Vi Hữu Bân ngu thì ngu nhiều cái nhưng mà chuyện ái muội thì nhanh lắm.

“Tước ca sàm sỡ em.”

“Cái gì?”

Lần này chỉ cần cần day day bả vai của hần, nghịch ngợm ghé sát tai hần thủ thỉ: “Tay anh sờ hông em.”

Vâng, cho Hữu Bân 1 vé nằm sấp bên đường đời nghiệt ngã.

“Huhuhuhuu... em sai rồi... em xin nhối.... công em... tiếp đi...”

Đoàn người thật vất vả, à, đúng hơn là Đẳng Tước rất vất vả mới đến được Sapphire, cổng thành mở lớn, vừa tiến vào, người dân đã đứng dạt sang hai bên để nhường lối đi, hoa và cờ tung bay.

Hữu Bân đang có cảm giác tự hào không gì tả hết, hệt như người nổi tiếng vậy a!

“Tiếc quá Sói ca, không phải chào mừng chúng ta...”

Hần vẫn đang công con kí sinh ăn hại lắm mồm trên lưng, thấy Vi Dung vươn tay ra chào chúng dân thì tặc lưỡi.

“Vương quốc của ta còn tuyệt hơn vạn lần, sau này thành vợ ta người sẽ thấy.”

Nương theo lời hắn nói, Hữu Bản tưởng tượng đến cảnh mình đội vương miện nạm kim cương, tay dơ cao lên trời làm điệu hoa hậu vẫy chào khán giả, rồi bách dân sẽ hú hét: “Bân oppa!! Sa rang hê!!!”

Nghĩ thôi cũng thấy nóng trong người rồi nha!!! Mình sẽ có dàn fan hùng hậu!

Bất quá nghĩ nhiều cũng không no được đâu, đành hối thúc Đặng Tước tìm cái ăn.

Chén hết 3/4 con gà quay béo bở, ăn thêm vài món tráng miệng, Hữu Bản vô cùng thỏa mãn xoa xoa cái bụng, tự nhiên vô cùng “Q” một cái.

“Ăn nhiều thế này béo lắm, em xấu đi thì sao hả Sói ca?”

“Vốn dĩ người đã xấu, xấu nữa cũng thế thôi?” - Đây là Vi Dung nói.

“Mèo Ca gầy như khúc xương ấy, em đây này, mới là thịt nạc chính hăng nhá! Giữa thịt và khúc xương, Sói ca chọn cái gì??”

Hắn chẳng buồn trả lời cái câu hỏi ngu ngốc cốt để châm chọc Vi Dung, chú tâm vào tiêu diệt bàn ăn.

Cầm lấy cái đùi gà mật ong bóng lũng nhồi vào cái miệng của cậu, hạn chế cậu phát ngôn mấy câu gợi đòn. Vi Dung mới yên tâm nói.

“Hỏi người lần cuối, có chịu tổ chức hôn lễ với ta hay không?”

“Không, hỏi nữa vẫn vậy.”

“Vậy thì đi xin lỗi toàn thể các tộc, chúng dân và nhường 20% diện tích rừng Lang quốc làm phí bồi thường.”

Nhàn nhả đặt dao nĩa xuống, tính vươn tay tìm giấy ăn thì Hữu Bản đã nhanh tay chùi miệng cho hắn.

Kiên nhẫn đợi cái kẻ ăn hại lau xong mới nói tiếp.

“Mơ đi, ta đến đây chỉ để lấp bụng tên này. Giờ phải đi.”

Thấy Đặng Tước đứng lên thật, Vi Dung nóng nảy chống mạnh hai tay lên bàn.

“Ta hỏi người! Phải chăng Thượng Đặng Tước người đã yêu cái tên con người tầm thường này!”

8. Chương 8

Ngay khi dứt câu hỏi, Vi Dung thở hổn hển vì gào quá sức, rất trông đợi câu trả lời từ hắn.

Còn hắn thì thần người ra.

Cậu cái gì cũng không thốt ra được, ba người im lặng một hồi lâu...

“Hahaha... cánh hoa úa tàn, gương mặt đáng thương... hahaha.” - Vẫn là Hữu Bản lên tiếng chấm dứt cái tình trạng này.

Thượng Đặng Tước bắt lấy tay cậu, kéo đi, rồi để lại một câu như thế này: “Không yêu, chẳng thích, đơn giản ta chỉ dùng hắn để hủy hôn với người thôi.”

Vi Dung đen mặt với câu trả lời của hắn, vậy hắn không hề có cảm tình gì với tên ăn hại kia... tột cùng là tại sao hắn không muốn kết hôn với Vi Dung?? Trái lại còn muốn tránh xa??

“Vậy hủy hôn xong hắn là mi sẽ bị ”Sói ca” đá đi thôi... hahaha...” - Vi Dung cố tình nói đuổi theo.

Lại được hắn công trên lưng, lạ là Vi Hữu Bản chẳng ngộ nguy như lúc đầu, suốt chặng đường cứ im thin thít.

“Đau ở đâu?”

Mãi mà không có tiếng đáp, hắn kiên nhẫn hỏi lại câu đó.

Chỉ nhận lại là cái lắc đầu tỏ ý “Okay, I’m fine, xin đừng bận tâm.”. Đăng Tước cũng chẳng hỏi thêm, hần hiện tại cho rằng cái con sâu này lại đang suy tư bày trò trên hần.

Nhưng mãi!!! Cứ im mãi thế này lạ lắm!

“Tóm lại là ngươi làm sao??” - Hần thả cậu xuống, mặt đối mặt nói.

Tiếp tục lắc đầu thay cho câu trả lời. Nhưng mà, chính cái thái độ hững hờ của Hữu Bân khiến Đăng Tước tăng xông, cái tức dồn hết lên não!

Nhất thời buộc miệng.

“Ngươi... cái kẻ như ngươi đáng lẽ ra ta nên vứt từ lâu mới phải!”

Bị hần quát thẳng mặt, mới đầu Hữu Bân ngẩn người ra, song, bịt hai tai lại, xoay lưng với hần, đi theo hướng ngược lại, cứ liêu xiêu bước đi, mắt không có nhìn xuống dưới, vô tình vấp phải rễ cây đại thụ trời lên, ngã một cái, mặt úp xuống thảm lá.

Đăng Tước vội vã phi đến, nâng cậu dậy, ôm chặt vào trong lòng.

Tay buông thông, cậu không có ôm lại hần.

“Sói ca, bây giờ, em đi nhé... Nhưng mà, em chẳng biết đi đâu cả, ngoài Sói ca ra, em chẳng quen ai. Thực sự là như thế...” - Sụt sịt vài cái, Hữu Bân nói tiếp - “Lần đầu tiên anh nói sẽ để em là vợ anh, em cho rằng mình nghe nhầm. Lần tiếp theo thì em tin là thật, em nghĩ có lẽ mình có một chỗ đứng nhất định trong anh nên mới có phước hạnh như vậy. Nhưng đúng với thực tế, hần là em chỉ là đứa ăn hại đúng như lời Sói ca nói... Mặt dày bám theo anh, là em muốn con đường sống... là lỗi của em. Anh đấy, sao ngay lần đầu không dứt khoát quăng em đi?? Sao còn tốt bụng lưu em lại làm gì?? Có nói tiếp cũng chẳng được gì, thay vì lưu lại một kẻ như em, anh bắt tạm một con cừu nào đó thế chỗ còn tốt hơn.... Vì cái mục đích thực sự của anh chỉ là hủy hôn thôi đúng không?? Chỉ cần anh có người khác liền có thể hủy hôn với Vi Dung đúng không?? Vậy thì chẳng thiếu kẻ để anh thực hiện mục đích, nhưng, em... em không... giúp anh đâu! Em...”

Hữu Bân còn muốn nói nữa đã bị hần chen họng.

“Vậy tóm lại ngươi không chịu làm vợ ta??”

Cậu gật gật đầu, hần hừ lạnh thả cậu ra, đi thẳng, tiếp tục lộ trình đến Lang Quốc, cái vẻ cau có của đứa trẻ nhận ra thứ quả bấy lâu nay cố gắng gìn giữ, đến cuối cùng là đồ bỏ hiện hữu trên mặt hần.

Hần đi xa quá, cậu chẳng còn thấy dáng người nữa rồi.

Khó nhọc đứng lên, xoa xoa hai đầu gối vừa đập mạnh xuống rất đau, hần là khi trước Sói ca sẽ thay cậu xoa dịu nó.

Nhưng giờ quên đi, đưa tay dụi dụi mắt, hít sâu một hơi, khắp khiêng đi ngược chiều với Đăng Tước, nhận ra cảm giác ẩm ẩm ướt ướt khó chịu chỗ đầu gối, Hữu Bân mới dừng lại dựa gốc cây... Chà, hần là da bị rách to lấm mới đầm máu thế này... Ngậy ngốc nhìn mảng quần đã sẫm màu vì máu, thật may máu đã ngưng chảy.

Đau thật đấy, lại đưa tay lên dụi dụi mắt, cái môi mình đang bị chính răng mình cắn bắt đầu xộc lên cái mùi tanh, ép buộc Hữu Bân phải buông tha nó.

Há to miệng, oa oa khóc thật to.

Khóc đã đời, bù lại phải nuốt lại một đồng chất nhờn đọng lại ở cổ họng, rất muốn chết.

Tiếp tục đứng dậy đi tiếp, nhin không được lại ngoái ra sau... Lại nhin không được thút thít khóc tiếp, vừa đi vừa khóc là đây.

Sói ca không có quay lại kiểm cậu, nên thất vọng hay không?

Không, tự trách bản thân ăn nhiều lòng tốt quá bị ảo tưởng đi.

Đường phía trước khá là mịt mờ, đại khái tận cùng của đường nhìn cơ hồ chỉ là cây với cây, đi hết chắc vẫn chỉ là cây với cây...

Ngoài lại phía sau... lại cây với cây... ở nơi hiện đại kia đang thiếu bao nhiêu cây thì ở đây thừa bấy nhiêu luôn...

Vẫn là, không thấy Sói ca...

Chôn thầy ở đây, ngày này năm sau sẽ có một bộ hài cốt dựa gốc cây dọa bao kẻ khiếp vía đây...

Ước gì có Sói ca ở đây....

Ăn hại, cuối cùng cậu vẫn là kẻ ăn hại. Chỉ có thể bám lấy kẻ khác để sống, cậu thành ra như vậy khi nào?? Rõ ràng lớp 11 xin nghỉ học, ngày ngày đi làm thêm để chữa chạy cho con em bị bệnh tim, mãi 2 năm sau mới dám đi học lại, hết cấp 3 chuẩn bị thi đại học, cũng chẳng dám mơ được ôn thi khắp mọi nơi như người ta, lại nai lưng ra làm thêm kiếm tiền nuôi đứa em mới vào cấp 2 đủ thứ học phí, rảnh ra lúc nào ôn lúc đó thôi.

Chính cậu là trụ cột để đứa em bám vào, hai anh em cứ vậy mà sống.

Thế mà giờ, lại trở thành đứa ăn hại.

“Bố mẹ, con sẽ bỏ thầy nơi đây, xin bố mẹ trên cao để ý con bé hủ nữ dê tiện ăn bám kia...”

Nhắm đôi mắt sưng mọng lại, mệt mỏi giãn cơ mặt, ngủ một giấc.

Trong mơ, Hữu Bán thấy mình lại được an nhiên nằm trên lưng sói to lớn, bộ lông trắng muốt mượt mà...

Sống mũi cay cay, ôm thật chặt, thật chặt lông sói, Hữu Bán sợ lắm khi mà để vuột mất nó...

“Đừng để... con tỉnh mộng... không muốn... đau lắm... không muốn đau...”

Thấy bản thân lại khóc nữa rồi.

“Nín đi. Gào điếc tai, rõ ăn hại.”

Đó, Sói ca lại cần nhằn nữa rồi...

Mộng đẹp xin đừng dứt, Hữu Bán tham lam không muốn rời, muốn được hưởng chút ấm áp nơi Sói ca truyền đến giữa cái địa phương tăm tối, lạnh lẽo hoang vu...

Niềm vui không trọn vẹn, cậu lại không có khả năng liền có thể ngủ ngàn thu, vẫn là khó chịu nâng mi nặng trĩu.

“May quá vẫn chưa tỉnh.”

Nhào tới ôm lấy Đẳng Tước ngồi ngay cạnh đang nướng cá, vòng hai tay qua eo núu thật chặt, vùi đầu vào lòng hần.

“Tỉnh thì mau mà ăn rồi đi tiếp!” - Nói xong lại cốc đầu Hữu Bán một cái rõ đau.

May quá... đau này, không có mơ, không có mơ mà hần lại ở đây!!! Vui quá đi mất!! Hần có quay lại tìm cậu đấy!!!

Nhưng mà...

Tự giác đứng dậy, toan đi tiếp liền bị hần kéo lại giam giữ.

“Bỏ ra, em phải đi!”

“Đi đâu?? Lại ngu ngốc ngồi chờ chết hả??? Sao có thể ă-”

Lần này là cậu chèn họng hần.

“Ăn hại thì làm sao?? Sói ca cứ kêu em ăn hại, được, em ăn hại. Bây giờ em muốn khuất khỏi mắt anh, thì anh cũng kêu em ăn hại! Vậy giờ anh muốn em sống sao?? Với anh em chẳng là cái gì, anh nói thế đấy!” - Ngoan cố dùng chút sức tàn vùng vẫy muốn thoát ra.

“Là ta sai!”

Ba chữ hần nói ra vang vọng giữa đêm thanh tịnh.

9. Chương 9

Hữu Bân dù tai có điếc đặc thì vẫn không thể không nghe thấy ba chữ ấy.

“Sao?? Anh sai cái gì??”

“Người còn không nghe rõ?”

Vì màng nhĩ thân yêu, cậu vội lắc đầu, gì chứ nghe thêm lần nữa là điếc đặc luôn a!

“Không, em nghe, nhưng mà anh sai ở chỗ nào cơ??”

Nhiều giờ trước.

Sau khi lạnh lùng thả con kí sinh ăn hại kia ra, Đẳng Tước rời đi.

Công nhận không công theo cái kẻ kia việc di chuyển thuận tiện biết bao nhiêu! Không lo kẻ ăn hại rơi xuống, không lo kẻ ăn hại bị cành cây đụng phải, không lo tai mình bị kẻ ăn hại làm cho điếc!

Thế nhưng, phiền một chút... vẫn tốt hơn.

Chậm lại tốc độ, dừng chân, quay đầu lại, đã không còn thấy kẻ ăn hại nữa rồi, hiện tại đã cách cậu tầm 10 km nếu như cậu ta chưa di chuyển.

Mặc kệ nó!

Tiếp tục đi thẳng... nhưng mà chính là chân cứ dính lấy đất, không chịu đi tiếp, xoay lưng một cái, phi nhanh về phía ngược lại...

Đi được tầm 9 km lại dừng...

Chừng này cũng không làm ăn hại đi không nổi, Đẳng Tước nhảy lên, an tọa trên cành cây cao...

Hắn chính là, tin cậu đang sống chết đuổi theo hắn, và hắn đang ở đây chờ cậu.

Thấy sắc trời đã âm u, lại ngó xuống vẫn không thấy Hữu Bân, rõ ràng hắn luôn cảnh giác! Không có chuyện cậu đi qua chỗ này mà hắn không biết!

Như vậy, cậu ta không thèm đuổi theo hắn sao??

Ăn hại tiến hóa rồi??

Hữu Bân không tìm hắn, nên thất vọng hay không?

Không, trách mình nuông chiều tốt quá, cho rằng cậu sẽ ỷ lại...

Tốt thôi, kẻ ăn hại không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt Đẳng Tước hắn, nay được hắn nhượng bộ như vậy là kì tích lắm rồi, hắn chẳng cần!

Nhảy xuống, đi về hướng ngược chiều với đường tới Lang quốc.

Chết tiệt! Vẫn không thể bỏ rơi kẻ ăn hại là sao!

Phi như bay... rồi hắn giật cả mình! Hắn vừa đi qua cậu!! Trời ơi!! Cậu ta vừa bò vừa đếm lá hay sao mà suốt đó giờ chỉ đi được đến đó!! Biết ngay mà! Ăn hại quá thể!

Xoay gót, tức tốc quay lại, thấy rồi, tên ăn hại đang nằm dựa gốc cây.

Hắn ngửi thấy mùi máu của cậu, trời ạ! Bình thường tay đau có tý cũng gào tên hắn! Xem, hai đầu gối bết máu, khóe môi cũng có máu! Tên này làm cái gì không biết!

“Đau... đau quá...”

Rồi hắn thấy nơi khoe mắt vẫn chưa ráo nước kia lại tiếp tục rơi lệ, hắn thấy tim mình nhói một trận, vươn ngón tay đỡ lấy hạt lệ kia, cẩn thận đem cậu công trên lưng.

.... “Lưng sói ca cứng như đá tảng.” - Cái câu kẻ ăn hại kia từng nói được nhắc lại khiến hắn hoảng, liền hóa lại nguyên dạng thú, kêu Yên Vũ bế cậu đặt trên lưng sói rồi mới an tâm đi tiếp.

Đi được một đoạn cái kẻ kia lại thút thít, thút thít liên tục.

“Đừng để... con tỉnh mộng... không muốn... đau lắm... không muốn đau...”

Cái câu Hữu Bân nói ra, từng chữ hắn nghe không bỏ sót.

Gì chứ nói nữa tim hắn cũng phát điên mất! Hắn cũng đau!

Hắn tính quát lên... lại nhớ cái vẻ mặt trắng bệch kia, không nỡ đành cố gắng hạ giọng.

“Nín đi. Gào điếc tai, rõ ăn hại.”

Thế rồi ăn hại cũng không nháo nữa, cứ nhắm ngay lòng của hắn mà cọ cọ.

“Chủ nhân, không thiếu kẻ tự nguyện dâng mình tùy người sử dụng, hà tất phải cần một kẻ vô dụng như vậy? Với lại, cậu ta cũng chẳng là gì với ngài, vứt đi trái lại còn thuận lợi.” - Yên Vũ có cho thêm 10 cái đầu cũng không dám chạm đến lông sói uy vũ chứ đừng nói đến ngực trên lưng, đành phi thân song song với Đằng Tước.

Đằng Tước cho Yên Vũ cái liếc nhẹ cảnh cáo.

Sử dụng năng lực, truyền âm vào tiềm thức của Yên Vũ: “Kẻ này ăn hại, nhưng ta không có nói không cần hắn. Giữ cái miệng.”

Trời đã tối - Chính là thời điểm săn mồi của muôn loài máu lạnh, tất nhiên Đằng Tước hắn không sợ, nhưng cái tên...

Vẫn là tìm tạm một chỗ ở lại qua đêm cho chắc.

Hiện tại.

“Coi như ta chưa nói gì.” - Xong, hắn nhét vào tay cậu xiên cá nướng.

Tò mò là chính là bệnh nan y, vô phương cứu chữa, hắn nhanh chóng phủ nhận càng làm cậu tò mò, nhích móng gần hắn, cọ cọ tay hắn, lại bắt đầu sử dụng skill “Mắt manga thần chú.”

Hắn miễn kháng khiến cậu bại trận thê thảm, tủi thân gặm a gặm bẻ cá... Sói ca nướng cá như hạch!

Dù sao thì... có cá ăn là may rồi.

“Vi Dung, người lại mò đến đây làm gì?”

Chú mèo cứ nghĩ mình nguy trang tốt đến thế mà vẫn lộ, có hoảng, rụt rè đi ra...

“Oa.. dạng mèo cute phô mai que của Mèo ca đó hả???” - Không thể cưỡng lại thứ đáng yêu như vậy, Vi Hữu Bân lao tới bắt lấy mèo nhỏ.

Mới đầu Đằng Tước tính nhào tới ngăn lại.. nhưng nhận ra tên Vi Dung kia đã mất hết yêu lực nên thôi kệ.

Chán ghét cho cậu một vả, tặng cho 3 vuốt mèo trên má, Vi Dung đi tới chỗ hắn.

“Hiện tại ta đang bị phong ấn yêu lực, giúp ta, ta hủy hôn.”

“Vốn không cần đến người.” - Lạnh lùng buông một câu như vậy rồi Sói ca ngã người xuống ngủ.

Mèo ca xị mặt, hai mắt mèo u buồn khem khép xuống, rất thương tâm! Một lần nữa kích thích Hữu Bân lao đến nựng mèo.

“Mèo ca yên tâm, Sói ca vậy nhưng tốt lắm nha, sẽ giúp mà...”

Vi Dung chẳng buồn chống cự, thả ra một câu thật phũ, đánh bay lòng tốt của cậu: “Ăn hại như ngươi thì biết cái gì.”

Không sao! Cậu là ai chứ! Là Thánh Mẫu... lộn, Thánh Phụ! Tình yêu động vật của Bân là vô bờ bến! Không phân biệt chủng tộc, giống loài, ngay cả màu lông cũng không!

Nhưng, Bân là Bân ghét Mèo già, Bân không thèm quan tâm đâu!

“Nya~”

Đặng Tước khó chịu ngó ra sau vẫn thấy Hữu Bân tay ve vẩy cổ đuôi mèo, còn Vi Dung cứ vui với lấy, hai kẻ ngốc chơi đùa vui vẻ, ồn ào nãy giờ!

Hồng cả giấc ngủ của hắn! Tính cho dừng thì... cái nụ cười híp mắt của Hữu Bân làm hắn ngưng lại.

Bất giác cánh môi kéo lên...

Tự tát vào má mình một cái, khó chịu nằm lại.

Chết tiệt! Khi không lại cười ngu!

10. Chương 10

“Nyaaaaa~ nyaaaaa~”

Nãy giờ Vi Dung cứ gào mãi bên tai Hữu Bân, tựa như đàn gảy tai trâu, bực mình ha há miệng cắn 1 góc áo của cậu vén lên.

Dơ bàn chân hoa mai bé xinh xinh đặt lên đó, xoa xoa một hồi làm cho Hữu Bân nhột, cười ha hả...

Xong vẫn ngủ tiếp, chắc, nhiệm vụ đánh thức con sâu lười này do Đặng Tước giao cho, Vi Dung không thèm hoàn thành nữa, hếch mặt bỏ đi.

... Lát sau Mèo Ca vẫn quay lại, lấy đà bay đến, dứt khoát tung 1 cước vào mặt Vi Hữu Bân, bắt quả bị lệch hướng, vào ngay con giun giữa hai chân cậu.

Kể là tiếng hét thấu trời xanh.

“Sói ca... em... em sẽ bị vô sinh đúng không.. hức hức...”

Cũng ăn hại trên lưng, Đặng Tước đã thề sống thề chết sẽ không hé miệng lấy một lời để đổi lấy bình yên.

Trên lưng Sói ca là Hữu Bân, trên lưng Hữu Bân là Vi Dung mèo con.

Vi Dung - Kẻ gây án không hề có thái độ ăn năn hối lỗi, cứ nằm ngoan, thi thoảng nghịch nghịch tóc cậu.

“Mà, ai phong ấn yêu lực của Mèo ca thế?”

Hắn đây là câu hỏi rất bình thường thiên chân vô tà, nhưng phát ra từ cái miệng Hữu Bân, Vi Dung có thể nhận ra mùi khinh bỉ trong đó!!!! Có cả sự hả hê luôn!

“Tại sao cha ngươi lại làm thế?” - Sói ca im lặng hồi lâu giờ mới lên tiếng.

Lập tức Vi Dung trả lời: “Lão ta... ta đã nói với ngươi, cưới ta đi! Giúp ta thoát khỏi lão già đó mà...”

Hữu Bân đang là nhân bánh mì bởi phía trên là Mèo ca, dưới là Sói ca, cậu ở giữa tất nhiên là nhân rồi!

Tào lao quá đi, xem, cậu hỏi thì khinh không trả lời, Sói ca hỏi thì ngại ngùng rụt rè, rõ mê trai!

“Đây là phụ tử văn sao?”

“Phụ tử văn”, “Huynh đệ văn” 2 cái cụm từ này là Hữu Bân bị nhiễm từ con em, thật ra cậu đã đọc đam mỹ vài lần, nhưng đam mỹ có yếu tố trinh thám thôi, có H nhưng mà tua tua tua thật nhanh!

Theo cậu thấy, H cái nào cũng giống cái nào, mới đầu còn ham hố đọc, sau nhàm quá lướt cho nhanh...

Chờ đã....

Chờ đ...

Chờ...

Ch...

C....

CMN!!!! Với cái kiến thức kia!! Cậu thành hủ nam cmnr hả???? What the!!!

“Huhuhu Sói ca... tiền đồ của em.... tối tắm quá đi...”

Ba người cuối cùng cũng đến nơi, thấy Yên Vũ đã mặc giáp phục ở đằng trước hạ lệnh mở cổng thành, giống Sapphire, dân chúng đều ra nghênh đón, cơ mà...

Không... không... đừng trưng ra cái bản mặt than kia nữa dân chúng-chan à??? Một Đẳng Tước với cái mặt táo bón đã đủ rồi... nay là người người, nhà nhà táo bón thế này... sống sao đây... trời ơi... xem đi... con bé kia cùng lắm là 3 cái tuổi ranh, thế mà cái cơ mặt nó đông cứng vào như 300 tuổi. Xem nữa, ông già kia gì mà bất động như pho tượng thế... Cái đất nước gì đây..

“Ta rất thích nha, ở chỗ ta đó, cứ từng bừng điếc tai lắm!” - Mèo ca lên tiếng.

Kìa, Sói ca, anh đừng hất mặt tự hào làm cái nòi gì nữa, nó đều tuyệt đâu! Trời ơi!!! “Bân oppa” ai sẽ kêu đây!!!

Cậu đưa tay ôm đầu mình... bối rối quá, dân chúng đã thế này thì bậc trên sẽ ra sao??

“Sói ca, em.. em có cần làm vẻ mặt ”bố không ngán mày” giống mọi người không?”

“Không, rất tốt.”

Kìa là Đẳng Tước nói... là Đẳng Tước nói đó...

Vi Hữu Bân hai tay ôm mặt khóc một dòng sông!!! Cái gương mặt anh tuấn, góc cạnh của cậu này!! Nó tuyệt vời đến vậy cơ mà!! Xem, nước da màu đồng quyền rũ thị giác người nhìn, xem còn...

“Cái mặt bánh bao, da như trứng luộc, đúng là tốt thật.” - Mèo ca được dịp đổ thêm dầu vào lửa.

...

Ôi ô lòng tự trọng của con!!!

Ba người đi đến trước mặt nữ hoàng - mẹ hắn.

“Tước, về rồi đấy hả?”

“Nhìn là biết, sao còn hỏi.”

Không những không giận với câu đáp của thằng con, nàng còn nở nụ cười tựa trăm hoa đua nở, đi đến, vươn một ngón nâng cằm Hữu Bân lên. Tia đôi mắt đen huyền sẫm soi một lượt, chép miệng một cái rồi mới buông tha.

“Chị, chị dưỡng da kiểu gì mà đẹp thế?” - Hữu Bân này giờ bị nhìn, cũng nhìn lại, tò mò lên tiếng.

Nữ hoàng đưa tay áp má mình, chị, nàng vừa được kêu chị, chứng tỏ nhan sắc của nàng vẫn là thiên hạ đệ nhất!

Sói ca không thương tiếc vạch trần:“Cậu ta nịnh mà thôi, vậy cũng mắc.”

Bị vạch trần mưu kế, Hữu Bân không hoảng, cười trù: “Đây là có sao nói vậy, mới đầu em còn tưởng là em gái anh đó, Sói ca à!”

Nhếch môi biểu thị tính khinh bỉ cho kẻ ăn hại nịnh nọt đê tiện kia, Đổng Tước bân đến vấn đề chính.

Nữ hoàng nghe xong, chỉ hỏi.

“Nếu thằng bé kia chết, con làm gì?”

“Sai Yên Vũ chôn.”

“Nếu mẹ nói hủy hôn, con làm gì?”

“Cưới cậu ta.”

“Nếu mẹ nói... thằng bé kia chết, liền được hủy hôn, con làm gì?”

Đến khi thấy cổ mình đau đau, Hữu Bân mới nhận ra móng vuốt sắc nhọn của nàng đã chạm đến da thịt cậu, tim cậu treo ngược cành cây, tính quay đầu sang cầu cứu hân, mà lại không dám, quay sang 1 cái móng kia chọc 1 nhát là máu đỏ phọt ngang 2 mét như chọc tiết vịt đó!!!

Mèo ca chễm chệ ngồi ngoan trên vai nàng, nở nụ cười đắc ý, này để xem Đổng Tước kia sẽ giải quyết thế nào đây!

Thượng Đổng Tước mấy câu trước không mất nửa giây, câu này, phải mất tận 3 giây!

Hồ hững buông xuống.

“Giết cậu ta.”

Câu này vừa dứt, mặt Hữu Bân trắng bệch, tim như thể vừa bị treo ngược xong, bị vô tình cắt dây thả xuống đất, run run miệng không tin vào tai mình.

Nữ hoàng nhếch môi.

Mèo ca đưa tay che miệng cười.

“Xoạt”

Trong nháy mắt, lợi dụng sơ hở, hân nhanh chóng đoạt được lại cậu, nhảy ra xa, giữ khư khư trong lòng tiện bảo hộ.

“Chưa nói xong, giết cậu ta là không thể.”

“Khá lắm, con trai giờ cũng biết đùa rồi nhỉ.. hahaha...”

Tất cả sự việc diễn ra quá nhanh, đầu cậu xoay như chong chóng!! Cái gì cũng lơ mơ!! Chỉ cảm nhận ra được hơi ấm từ hân, mình đang bám chặt hân! May quá!

May quá... vẫn chưa ngỏm!

“Vi Dung, ý của con là sao?” - Đoạn, nàng đưa tay vuốt ve mèo nhỏ một cái, một làn khói trắng toả ra, Vi Dung trở về nguyên dạng người.

“Con... nhưng mà, con không can tâm! Hân không có yêu tên này! Con không khuất phục!”

“Yêu” sao? Nàng him híp mắt nhìn hân.

“Phải rồi, chưa đủ điều kiện, chưa thể hủy hôn được, 3 tháng sau tiếp tục cử hành hôn lễ.”

Xong, nàng phát quạt, biến mất.

11. Chương 11:” Chúng Ta Yêu Nhau Đi, Sói Ca!”

“Nhưng Sói ca cũng đâu có yêu Mèo ca!”

Vi Dung đắc ý lẩn lẩn lẩn lẩn một vòng, giãy nảy thể hiện sự sung sướng!

“Thì ta cũng đâu có yêu hửn.” - Vi Dung thản nhiên nói tiếp - “Cốt chỉ ở đây trốn ông già thôi.”

Hết hi vọng với Mèo ca rồi! Hữu Bản hiện vẫn đang được hửn ôm trong lòng, trộm ngược lên hướng cái nhìn cho hửn, giờ mới để ý, môi Sói ca thật là mỏng nha, lại đưa ngón tay miết miết môi mình.. Ôi chời, môi mình lại ngược hoàn toàn...

Không biết chạm vào, môi soái ca có mềm bằng mình không nhỉ?

“Cha người không phải có ý xấu, giúp người rồi, người hủy hôn đi.”

Lập tức Vi Dung xù lông:“Có cái mông ấy! Ta mới có trêu vợ ông ta có chút thôi mà đã dọa giết! Đó! Không dưới 10 lần phong ấn yêu lực của ta rồi!!!”

“Chứ không phải...”

“Không phải cái gì?”

Hửu bản lắc lắc đầu... nảy tính nói: Chứ không phải? Cha anh cường bạo anh, vũ nhục anh, chơi SM với anh, anh chịu không nổi muốn bỏ trốn mới bị phong ấn yêu lực???

Hóa ra là vì cái lí do vợ cmn vẫn thế này!!! Hửn là Mèo ca không hiểu được nghĩa cử cao đẹp của cha mình!

Vươn hai tay áp má hửn để lôi kéo sự chú ý, nhìn thẳng mắt hửn, Hữu Bản rất nghiêm túc nói.

“Chúng ta yêu nhau đi, Sói ca!”

Khăn đỏ sóng vai với sói hung dữ khiến mọi ánh nhìn xung quanh trở nên nghiêm trọng.

Người người lo rằng, với nanh vuốt vô tình kia có thể không sẽ thương tổn Khăn đỏ nhỏ xinh?

“Kia là con người sao?”

“Thật tầm thường.. Dám sóng vai với hoàng tử...”

....Douma!!!! Hửn nhân loại!! Giờ thì vui rồi!! Cứ chửi nhau là chó là mèo đi! Giờ bị chửi là con người mới nhục chưa!? Trời ơi!! Mang tiếng động vật cấp cao lọt thỏm vào đây thành động vật không được xếp bậc luôn rồi!!!!

Keo kéo tấm khăn đỏ che che mặt... chống nhục!

“Mua cái gì nhanh lên còn về.” - Đẳng Tước nóng nảy thúc dục, gì mà không nhèo đòi sóng đòi chết lòi hửn đi lung tung bằng được!

Hữu Bản bám dính lấy cánh tay rắn chắc của Sói ca, cố kiểm kiểm chân!!! Nghiêng nghiêng đầu kê vai hửn... Thật sự là rất gượng ép a!!! Ôi mẹ ơi mỗi chân quá đi!

“Sói ca, em mỗi chân, cứu em đi.”

Thấy cái kẹp tóc con cún nâu với hai má phùng phùng ở đằng xa, hửn cong môi tỏ vẻ thích thú... Thật là, đây chính là bản sao của cái con sâu biếng chó Hữu Bản mà!

“Cứu em Sói ca ơi!”

Ngồi xồm xuống kiên nhẫn đợi cậu leo lên lưng mình, mắt hửn vẫn đuổi theo cái kẹp tóc kia.

Vào một cái phi qua, tóc mái cô gái nọ thả xuống che hơn nửa mắt. Phi vụ cướp giật của hoàng tử Lang Quốc thành công rực rỡ!!

Với tay ra sau kẹp tùm lum lên đầu cậu, chớp mắt một cái, lại có thứ hấp dẫn hửn!

Chính là chiếc bờm tai cún moe moe nha!! Quá hợp với tên kia luôn!

“Sói ca. mua hàng hoàng, sao lại đi ăn cướp thế?”

“Vây mới vui.”

Tính mở miệng phản bác tiếp, mà, nghĩ nghĩ... nếu hắn bắt cậu trả tiền thì sao?

Thôi, ăn cắp đi, em là em không có tiền, em là dân đen a!(=))))

“Sói ca! Lấy cái kia đi!”

“Cái gì?”

Hai kẻ cứ phi sang đông, sang tây, chẳng mấy chốc vợ được một đồng hỗn độn. Sói ca thì hết hơi. Hữu bản thì nhảy tung tung, vui mừng, vì 99% số này là thuộc quyền sở hữu của cậu, chỉ có riêng cái kẹp con sói mặt than là dành cho hắn nha!

“Sói ca, cúi xuống em kẹp cho!”

“Không, xấu.”

Chính là, hắn không tài nào đấu thắng cái mặt cún con của cậu, vẫn là cúi xuống, tóc mái của hắn bị hất ngược, “tách” một cái đã bị cố định, Lại thấy cậu ôm bụng cười lăn lộn. Xem, cậu ta cặp lên ngu hơn hắn bội phần ấy chứ còn cười ai!

Giờ mới để ý, môi tên này rất mỏng.

Hắn tự hỏi: Tại sao một thằng con trai lại có thể có cái môi chúm chím kia nhỉ? Nếu là hắn, hắn sẽ đi tự sát.

Đến khi thấy mắt cậu đại ra, hắn mới... mới...

Mới nhận ra từ khi nào bàn tay hắn đã áp má cậu, ngón cái này giờ cứ miết miết cánh môi mềm kia.

Mềm thật.

Ôi sệt! Hắn vội thu tay lại, để chấp sau lưng, ho ho khan khan mấy tiếng rồi xoay lưng rời đi.

Đi được một đoạn, quay ra vẫn thấy Hữu Bản chôn chân tại chỗ. Vẫn là quay lại chỗ cậu.

Hữu Bản lúc này chỉ biết úp hai lòng bàn tay vào mặt.

“Đi về thôi.” - Hắn hỏi cậu ở trước mặt, nhưng đầu hắn lại quay sang trái.

“Xấu... hổ... quá... đi!” - Hữu Bản lí nhí trong miệng.

Thượng Đẳng Tước cứ nghĩ da mặt tên Vi Hữu Bản kia dày đệ nhất thiên hạ, chuyện vừa nãy chắc cũng coi như không, ai ngờ...

Giờ cậu ta cũng khiến hắn xấu hổ thêm này!!

“Cái.. cái kia ta... ta..”

Hắn cái gì cũng không nói được, đành tách một tay cậu ra, vụng về đặt lên môi mình.

“Cho người sờ lại, là hòa.”

Mới giây trước Hữu Bản còn bày đặt ngại ngùng, bây giờ thì ôm bụng cười ha hả ha hả, một tay ôm bụng tay kia đã chuyển sang áp lại má hắn...

Rất ngại ngùng là cậu phải kiểm chân...

“Cười gì?” - Nhiều lần thấy cậu cười, lòng hắn nhẹ thêm, nhưng lần này cười lại khiến hắn khó chịu.

“Sói ca hóa ngu... không đúng, là ngốc! Há há há!!”

Đọc đường trở về, Vi Hữu Bản cứ làm quá lên, cứ ôm bụng cười ngặt nghèo sau lưng hắn.

“Á!”

Này là đang đi thì mặt đập phải...

Ngước lên là cái mặt Đẳng Tước, tức là hấn dừng lại, đối mặt với cậu.

Đẳng Tước lấy ngón cái ban nãy, nâng cằm cậu lên, dí sát mặt vào, mũi hai người chạm nhau.

... Ôi thôi, chính là tim cậu bỗng dưng đập nhanh bất thường, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Ánh mắt hấn nhìn cậu trở nên thâm tình hơn bao giờ hết, hấn khẽ khép mi thật chậm, rất tà mị.

Hơi nghiêng đầu đặt môi mình lên môi cậu, được một lúc rồi rời ra. Đúng như hấn dự đoán, đôi môi kia rất mềm, xúc cảm khi chạm vào rất tốt.

Xoay gót đi tiếp.

Đi được một đoạn, lại ngồi xổm xuống, quả nhiên Hữu Bân theo thể nhảy tốt lên, hai chân khóa cứng eo hấn.

“Lần này em xấu hổ thật đó!”

“Cái gì?”

“Nụ hôn thứ 2 của em bị anh cướp!”

“Thêm cái đầu tiên nữa.” (_)

“Ừ em quên, thêm...” - Cậu hờn dỗi há miệng cắn cắn bả vai của hấn - “Ghét quá đi!!!” o ()o

Ánh chiều tà buông xuống, bóng hai người dính chặt lấy nhau.

Hấn đến khi trở về cung điện vẫn giữ trên môi nụ cười, nụ cười của niềm vui, đơn thuần chỉ vì niềm vui mà cười thôi.

12. Chương 12:” Yêu Mất Rồi, Cho Hôn Được Chưa?”

“Sói ca, nhường em được không?”

“Không.”

5 phút sau.

“Sói ca, mẹ em nói, lớn nhường bé.”

“Người không còn bé.”

10 phút sau.

“Sói ca, mẹ em nói lá lành đùm lá rách.”

“Người là người.”

20 phút sau.

“Sói ca, mẹ em nói cứu một mạng người hơn xây 7 tòa tháp.”

“Ta không phải y sĩ.”

20 phút sau.

“Sói ca, mẹ e—”

Thượng Đẳng Tước cúi bấn túm áo cậu, nhét vào ổ khóa của mình. Cánh tay rắn rỏi của hấn khóa chặt cậu lại trong lòng, ngăn không cho cậu giãy dụa.

“Ý em không phải thế.. mà...”

Tùy tiện khua chân múa tay cho hợp với “Sự phản kháng của người bị cưỡng ép”, Hữu Bản nhanh nhẩu liền rúc vào sâu hơn, cái đầu nhỏ nghịch ngợm cọ cọ ngực hắn.

“Mẹ em nói, nam nam thọ thọ bất tương thân.” - Cậu nói lí nhí trong miệng.

Xác định cậu không giãy dựa nháo lên xuống nữa, hắn mới nói lỏng tay, bỏ ra, nằm nghiêng sang một bên, đưa tấm lưng to lớn đối diện với mặt cậu.

“Em nói đùa thôi mà, mẹ em mất trước khi nói câu đó rồi.” - Song, cậu lặn đến, vòng tay qua eo hắn ôm chặt từ phía sau.

Cổ rướn người lên, đưa cằm cọ cọ má hắn.

“Đừng lạnh nhạt với em thế... ơ...”

Mở to mắt nhìn hắn đột ngột xoay lại hôn mình một cái, cậu ngượng ngùng dấm yêu lên cơ ngực kia, thẹn thẹn thùng thùng lại lặn vào lòng hắn ăn đậu hủ tiếp.

Cầm hắn tựa trên đầu cậu, hai tay hắn cũng ôm cứng eo cậu.

“Ngủ đi, ồn quá.”

Chẳng là, cậu với Vi Dung xếp chung một phòng liền không thoải mái, lẩn lẩn sang sống chết đòi đổi phòng với hắn, kết quả lại cùng hắn chung phòng, chung luôn giường, chung cả chăn, chung cả gối.

Tay hắn chuyển từ eo qua gáy, đẩy đầu cậu vào sâu hơn, cảm thấy vô cùng bình yên, ấm áp.

“Sói ca, yêu em chưa?”

Cái câu hỏi cậu len len đưa ra này hắn nghe rõ mồn một, song, vẫn làm như không nghe thấy, an nhiên nhắm mắt ngủ.

Phòng mang trọn má nhìn cái kẻ cổ phốt lờ cậu, Hữu Bản hờn dỗi, hai tay ôm eo hắn xiết chặt hơn.

“Sói ca, dậy đi nào, anh không thể lười biếng như vậy nha!”

Cái tiếng vọt Vi Hữu Bản cứ oang oang làm tai hắn ngứa ngáy muốn chết, mặc kệ, tiếp tục vùi sâu vào chăn ngủ tiếp.

“Sói ca, nhân danh thánh phụ, em phải dạy cho anh thế nào là đạo lí làm người, phải dạy cho anh...”

“Hôm nay, ngày lạnh nhất trong năm.”

Nghe xong, cậu đi đến cửa sổ nhìn ra, đúng thật, tự dưng hôm nay tuyết quá trời là tuyết luôn, tuyết phủ trắng xóa mọi thứ.

Nghĩ đến cảnh vừa bước ra khỏi cửa liền đóng băng như cá ướp lạnh, Hữu Bản run run, hai hàm răng đánh vào nhau cập cập.

Lấy đà nhảy tót lên giường, lại xem hắn là gấu... là sói bông mà ôm lấy ôm để.

“Sao thời tiết thất thường vậy nhỉ?”

Hắn rộng lượng mở ra một góc chăn cho cậu chui vào, rồi im lặng chẳng nói tiếp.

“Haizz... Sói ca, em nhớ đuôi sói của anh lắm á... ầm ầm mềm mềm nha...”

“Sói ca, ở mãi chán quá, em kể cho anh nghe câu chuyện này nhé. Ngày xưa ngày xưa, ở một khu rừng nọ, có hai bà cháu đều là sk*’sss, ban ngày cháu nghe nhạc sếp T*ng, ban trưa cháu lên facebook gõ tiếng Sk*’sss ban đêm bà nghe nhạc sếp T*ng, rồi thì...”

“Sói ca, em kể xong rồi.”

“Sói ca, em khát nước.”

Hắn muốn bùng cháy lắm rồi nha!!! Sao cái tên này có thể kể lắm thế!! Nói cái gì mà lắm thế!! Bớt một từ cậu ta sẽ chết đúng không??

Xoa xoa cái tai đang bị trọng thương, hắn lười nhác ngồi dậy, lễ mễ rời khỏi giường. Không quên cho cậu cái tròng mắt tóa lửa.

Hữu Bân ngồi trên giường, ôm bụng cười khanh khách rồi cũng lẩn a lẩn bảm đuôi hắn.

Sau khi chén xong bữa sáng, lại ngồi một chỗ xoa xoa cái bụng no căng đến phình to của mình.

“Sói ca, chết em rồi!”

Đặng Tước vẫn rất nhàn nhã dùng dao nĩa, căn bản không có đếm xỉa đến cậu.

Chỉ có Vi Dung rảnh rỗi ngồi một bên sơn móng tay, ban phát chút sự quan tâm, vu vơ hỏi: “Mi làm sao?”.

“Em có thai với Sói ca mất rồi!”

“Phụt!”

Nữ Hoàng mới ngậm được một hớp vang đỏ liền phụt ra.

Sói ca - Kể theo lời người bị hại, vẫn nhàn nhã xử lí đùi gà.

“Thì bụng em đây này, to lắm rồi nha! Với cả! Đêm qua chúng ta ngủ với nhau mà! Sói ca nhỉ?”

“Choang!”

Lần này là Vi Dung mới cầm lấy lọ sơn móng tay, toan cất lại túi, bị giật mình đánh rơi.

Sói ca - Kể theo lời người bị hại, vẫn nhàn nhã xử lí đùi gà. Căn bản là từ chối cho ý kiến.

“Cái.. cái cái gì??? Người với Đặng Tước ngủ với nhau??”

“Thì hôm qua anh đuổi em mà! Em tính ngủ ngoài hành lang.. mà... mà Sói ca ấy, cứ cường bạo, cường ép em ngủ chung với anh ấy...” - Nghĩ nghĩ lại thấy không đủ, nói tiếp - “Còn ôm em... rất chặt...”

Vi Dung cùng nữ hoàng nhìn Đặng Tước tìm câu trả lời, song, hắn vẫn mặc kệ, cẩn thận lau miệng sạch sẽ, đứng dậy, rời đi.

Này là, Hữu Bân kia nói thật đi, hắn chối cãi làm cái gì? Tuy nhiên có vài tình tiết chém gió, hư cấu, đem hắn biến thành tên đê tiện.

Sau khi đã tự biến mình thành cái lò sưởi di động với một đồng túi nước ấm trong người, một đồng áo lông cừu dày cộp, Vi Hữu Bân mới an tâm đi ra ngoài chơi.

“Sói ca, quãng chung khăn với em đi!”

Hắn nghiêng đầu từ chối, chính là, hắn bây giờ vẫn chỉ có vận trên mình một bộ quần áo mỏng, cái lạnh kia là bất khả xâm phạm đến hắn.

“Hứ! Sói ca sẽ hối hận vì đã bỏ qua quá nhiều sự lãng mạng của em!”

“Là lãng mạn.”

“Hứ!”

Vi Dung này là!!! Rất tức tối nha!! Hóa ra cái tên Hữu Bân kia đã lừa đảo Đặng Tước!! Vậy Vi Dung phải hủy hôn và quay về chỗ ông già à nha!!

Không được!! Cái lão già luyến tử đó!! Lão ta cuồng con trai!! Lão ta bao nhiêu lần muốn xâm hại Vi Dung rồi đó a! Chỉ có cái hôn ước này mới cứu vớt được Vi Dung!

Mới đi ra, đã thấy Hữu Bân đứng giữa hình trái tim mới vẽ trên thảm tuyết, cậu cười khanh khách nhìn hắn.

Tính bước tới nói rõ trắng đen thì...

“Tình cảm em dành cho anh nhiều như mê lô tô(romeo) dành cho xe cháy khét (juliet), nhiều như Lương Sơn bá cho Mã Văn... lộn, cho Chúc Anh Đài...”

Cậu cứ thao thao bất tuyệt, còn hắn, này giờ chỉ lưu tâm nụ cười nham hiểm của Vi Dung khi nhìn lên hai người.

“Thế nào, anh cảm động chưa?”

Rõ ràng, Vi Dung kia vừa theo dõi hai người, hắn thấy Vi Dung tính bước tới, xong, lại rút nhanh về, mỉm cười rời đi? Này là, mèo già kia đang có âm mưu gì?

“Anh cảm động chưa??”

“Cái gì?”

Hờn hờn dỗi dỗi, di di chân xóa xóa, lấp lấp hình trái tim này mới bỏ sức ra vẽ, dặm chân bịch bịch bỏ đi.

Sói ca thật vô tâm mà! Chết tiệt! Hữu bản ơi là Hữu bản mày ảo tưởng quá rồi! Nghĩ gì cái trái tim đóng đá kia của hắn có thể rung động chứ!

“Đi chậm thôi.”

Không thèm nhìn hắn, cậu đáp lại:“Cho anh đuổi theo chết mệt!”

“Ta lo người mỗi chân, lại bắt ta công.”

Cái tên chết tiệt kia! Bỏ về cuối có được không?

Đằng Tước nháy mắt một cái, đã đứng ngay trước mặt, chặn đứng đường đi của cậu. Xem, cái môi đã mọng cho lắm vào rồi còn bấu bấu, nó mang lực hấp dẫn vô cùng lớn với hắn nha!

Hắn cúi xuống, tính hôn cho cái thì... thành ra hôn không khí khi mà... Hữu Bản cố tình né ra.

“Anh không yêu em, không cho hôn.”

“Trước vẫn cho.”

“Anh biết không? Đây là hàng free để nhử thôi, giống như trailer phim ấy, thôi thúc... à anh không biết trailer là cái gì đâu. Tóm lại là, không yêu em, em không cho hôn.” - Cậu kiên quyết khẳng định.

Bất quá, con cún nhỏ có bao giờ đấu lại chú sói dũng mãnh đâu, vẫn là bị hắn cưỡng hôn cho cái, đã thế còn hôn sâu, hôn lâu.

Dựa vào lòng hắn, thở lấy thở để.

“Yêu mất rồi, cho hôn được chưa?”

Mím môi, kìm chế lắm Vi Hữu Bản mới không leo lên nóc nhà để quấy một trận đó! Kìm nén lắm mới không ngã lăn ra thảm tuyệt quấy một trận đó!

Lém lỉnh nói.

“Lão công thật bá đạo! A.. A... ngạt a.. ừm... dừng một.. a... e...lấy... ơi... a..”

13. Chương 13

Vi Hữu Bản đến đêm liền tự giác ôm eo hắn từ sau, cứ như bị thiếu hụt xương sống, lười biếng thả mình lê thê theo từng bước chân của hắn.

“Đi đằng hoàng vào.”

“Tại sao chứ... lão công cựa em sinh ra để làm chỗ dựa còn gì nữa...”

“Ai dạy người như vậy, ta và cho tỉnh.”

Hắn nói vậy như nhưng một tay đã nắm chặt hai tay của cậu, giữ cho chắc hơn, lòng nhộn nhạo, hắn thấy vui vui.

Yêu chính là vậy sao?

Khi chuẩn bị lên giường ngủ, Hữu Bân ngoan ngoãn buông ra, nằm ngửa lên giường, dang rộng hai tay để đón lấy Đằng Tước.

Tuy nhiên, Đằng Tước bỏ qua, lựa lấy chỗ rộng mà ngã lưng xuống, mặc kệ Hữu Bân bên cạnh cứ dang tay một hồi.

“Ôi ô đây chính là, anh hết yêu em rồi đúng không!! Ôi ô huhu!!”

“Lại đây.”

Lần này là Đằng Tước dang hai tay đón chờ cậu, gì chứ, đến cái đứa ngu nhất, IQ âm hai số chắc chắn vẫn sẽ lao vào, nói gì đến Hữu Bân sớm đã rơi mất não! Fan nào tàn của hắn chính là cậu đây mà!

Ấu yếm cọ cọ cậu như mèo nhỏ, hắn ghé mũi đến bên cổ cậu, hít một hơi dài. Hữu Bân cũng lặp lại động tác của hắn, chết mất thôi, càng ôm càng sướng mà!

“Cho anh một điều ước, anh ước gì?”

“Người bị câm.”

“Ai đời rửa vợ mình câm chứ! Thế ai rên cho anh nghe!”

Cái mũi hắn tiếp tục cọ cọ, song, đến xương đòn của Hữu Bân thì dừng lại, bất giác vươn lưỡi liếm nhẹ nhẹ, cái cảm giác buồn buồn ướt ướt truyền đến khiến Hữu Bân nhột buột miệng khẽ kêu một tiếng. Rồi xấu hổ đưa tay bịt miệng mình lại, ngoay ngoắt sang một bên.

“Làm sao?” - Vừa nói vừa xích đến kéo cậu lặn lại vào lòng mình, bàn tay hắn đặt ở bụng cậu, tùy tiện xoa xoa.

“Em không ăn cơm trước keng đâu.” - Hữu Bân bắt lấy bàn tay hư đồn từ xoa bụng đã chuyển qua xoa hông cậu, đặt nó lên eo mình.

Quả nhiên, người chồng mẫu mực của năm - Thượng Đằng Tước này là, vợ nói là phải nghe, vợ đe là phải sợ thôi không quậy, đơn thuần ôm Hữu Bân ngủ.

Được một lúc, Hữu Bân lại ngửa miệng, nói.

“Lão công là cầm thú ú u ú u.”

“Người là dụ thú, ngoan ngoãn không được trách.” - Đằng Tước dè chậm lưỡi lên vành tai cậu để cảnh báo.

Sáng hôm nay, vẫn là Hữu Bân cố dậy sớm hơn hắn, một bên chống cằm nhìn hắn đắm đuối cá chuối.

Theo như đánh giá của cậu, khuôn mặt này của hắn ở nơi hiện đại kia là của hiếm, đừng nói đến gái, đến gay, ngay cả trai thẳng như chưa từng thẳng như cậu còn đồ rap nữa là. Cần thận vươn ngón trỏ vân vê theo từng đường nét trên gương mặt anh tuần cực soái kia. Thầm lấy dao bấm vào cái mặt này cho bồ ghen tỵ! Sao ông trời lại bất công với cậu đến vậy nha!

Đến khi thấy tay mình đụng phải thứ mềm mềm, mới nhận ra, a là môi hắn, miết miết một lúc như hắn đã miết cậu.

“Cho em hôn trộm nhá.”

Hắn tỉnh từ lâu, này là chiêu vợ mới để cậu nghịch lung tung trên mặt mình, cứ nhắm mắt chẳng nói gì, coi như là đồng ý.

Đầu tiên vươn lưỡi liếm cánh môi hắn, sau đó mới cẩn thận tách môi hắn ra... Đáng chết! Dám đóng chặt hàm!!

“Anh! Hé răng ra đi mà!”

Hắn nhênh nhếch môi tỏ vẻ thích thú, thách thức cậu.

Hữu bản bữu môi tỏ vẻ bất mãn.

“Gi chứ! Em hông thèm.” - Ngó thấy hắn đã nhào tới, Hữu Bản cong khóe miệng, dẫu môi sẵn chờ hắn.

Hai người lăn a lăn giường thật vui vẻ rồi mới đi mò cái ăn.

Vừa mới đặt mông xuống, Hữu bản đã nghe được Vi Dung nói thế này.

“Con muốn hủy hôn, thưa nữ hoàng.”

Nữ hoàng đã sớm có dự liệu này cũng chẳng bất ngờ, “Ừm” nhẹ rồi dùng bữa. Đằng Tước tiếp tục bật nhàn nhã model.

Duy chỉ có Hữu Bản mới có nhiều biểu cảm, nhây nhây ngồi xích lại Vi Dung, nói nhỏ: “Anh cảm động trước tình yêu đôi lứa, không muốn phá vỡ đúng không?”

Trái với dự đoán của Hữu bản, Vi Dung không có nổi câu hay bất cứ thái độ nào bất mãn, quay sang nghiêng đầu mỉm cười nhẹ với cậu, nhẹ nhàng nói.

“Chút nói chuyện riêng với ta.”

Sao đây? Hắn là Mèo ca lại dùng thuyết âm mưu gì đó lên mình đây mà!

Cậu mừng tượng ra cảnh Mèo ca mặt ngoài thì tỏ vẻ đồng ý nhưng bên trong chứa đủ mọi thủ đoạn để tách cậu và hắn a!

Cẩn thận xem xét không bị nghe lén, Vi Dung mới để cậu vào phòng, lại ngó ngoang dọc trái phải một lượt mới khép cửa. Mở đầu cuộc nói chuyện như thế này.

”Bố em hút rất nhiều thuốc.

Mẹ em khóc mất lệ nhoà.”

Bắt nhịp theo điệu rap, Hữu Bản nói tiếp: “Bố anh thì đi lại.”

“Còn mẹ anh gọi điện thoại đến từng nhà.”

“Nhiều ngày rồi mình không về.”

“Không liên lạc được gì cả.”

“Chỉ vồn vện một mảnh giấy..... CMN! Vi Dung, anh cũng là người hiện đại đúng không???”

Cười ha ha ha ha, Vi Dung gật đầu thừa nhận, này là hai người vừa nói tiếp nhau hát đoạn rap kinh điển của bài: “Đưa nhau đi trốn.”. Tất nhiên là người thế kỉ 21 mới biết bài này chứ thế giới cổ tích sao ai biết!

Nhận ra người mình ghét bấy lâu nay hóa ra là đồng hương, Vi Hữu bản không khỏi phẩn khích a!!!

“Sao anh biết em là từ hiện đại?”

“Hôm qua, cái câu tỏ tình ngu ngốc của người. Ta là bị xuyên vào đây, hắn là người cũng vậy.”

Ôi mẹ ơi xúc động vãi hà!!! Cùng luôn cả hoàn cảnh mà!!

Tự nhiên ôm chầm lấy Mèo ca, Hữu bản vỗ vỗ bả vai tỏ vẻ đồng cảm.

Tuy nhiên Mèo ca cũng hào phóng vỗ lại, ghé sát tai Hữu bản, khẽ nói.

“Và, ta cần người chết.”

Sững sờ, tính phản bác lại thì Vi Dung đã nói tiếp.

“Ta xuyên vào quyển truyện chết tiệt này, sau 5 năm bị nhốt ở đây, ta ngộ ra điều này. Mà chờ đã, người biết cái kết của truyện rồi chứ?”

Hữu bản lắc lắc đầu.

“Là bad ending. Hẳn là người không kịp đọc hết truyện. Khi câu truyện được hoàn thành. Chúng ta có thể trở về hiện thực”

Tựa sét đánh ngang tai! Sao lại là BE cơ chứ???

“Thế thì liên quan gì chứ? Sao anh không tự sát đi?? Lại bảo em??”

Híp mắt tỏ vẻ khinh bỉ với chỉ số IQ của cậu, Vi Dung ra khung cửa sổ, ngồi vắt vẻo.

“Lúc mới xuyên vào đây, tỉnh dậy, chưa gì đã bị một lão già kinh tởm xàm xỡ, ta cương quyết kháng cự, ta ngày ngày nghĩ đến việc tìm cách thoát ra, người biết chứ, tìm kiểu gì mà 5 năm vẫn không có kết quả, ta gần như chả còn nuôi hi vọng trở về. Cũng chẳng còn trẻ con, ta cay đắng chấp nhận sự thật, bắt đầu học phép thuật, rồi thì cố gắng được kết hôn để thoát khỏi cái lồng giam Sapphire. Kế hoạch sắp thành công thì cái tên Đẳng Tước kia bỏ trốn, song song với đó khăn đỏ lại xuất hiện, lúc này câu truyện mới thừa sự bắt đầu. Ta tính sẽ thủ tiêu Khăn đỏ để kết hôn với hắn, thế nhưng sau khi biết khăn đỏ hóa ra là một người khác xuyên vào. Ta đã suy nghĩ một cách logic nhất, ta thấy hoàn thành truyện là cách thoát ra duy nhất. Với BE, nhân vật chính là người hoặc Đẳng Tước phải chết, chứ nhân vật phụ như ta chết thì ảnh hưởng cái gì? Ta nói vậy là tốt cho hai chúng ta. Đừng nói với ta, người còn muốn sống ở thế giới ảo này hơn là về thế giới thực đấy nhé???”

Vi Dung không nói tiếp đợi chờ câu trả lời của Hữu Bản.

Ngẩn người ra, lúc này cậu mới bình tĩnh phân tích một tràng diễn thuyết của Mèo ca.

Trở về hiện đại..

Đúng rồi.... cậu còn đứa em, còn họ hàng, còn công việc ở bên kia nữa cơ mà...

Nhưng, nhưng mà Sói ca thì sao?

“Ta biết người yêu hắn. Ta cũng không có hẹp hòi, 3 tháng, ta cho người 3 tháng ở đây, cố hưởng đủ hạnh phúc rồi tự sát đi, khó quá có thể nhờ ta giết người. Bất quá chỉ là kết thúc cái chết ảo, chúng ta về đời sống thực, chẳng sao cả. Người biết gia tộc họ Bạch chứ?”

“Biết kha khá, rất giàu, 7 đời đều buôn đá quý... Không lẽ... là Bạch Vi Dung??”

Cái vỗ tay của Bạch Vi Dung là khen cho hiểu biết của cậu.

“Sau khi thoát ra, ta liền trả ơn người đầy đủ. Khỏi lo. Thế nhá, 3 tháng vẫn dài, thông thả mà nghĩ.”

Nói xong Vi Dung liền nhảy xuống, cánh cửa sổ chưa thềm đóng tạo cơ hội cho cơn gió đông lên vào.

Nó làm Hữu Bản lạnh cả người.

14. Chương 14

Mới lúc này còn hào hứng hơn ha hơn hờ như bắt được vàng, thế mà giờ nhìn cậu không khác gì kẻ mới bị hút mất hồn. Hai mắt cứ mở to, thần thờ nhìn cảnh sắc bên ngoài kia, một màu tuyết trắng xóa...

“Sao thế?” - Hắn vòng hai tay từ sau tới ôm gọn lấy cậu.

Lắc lắc đầu, cậu quay lại vòng tay tay qua cổ hắn rồi buông lỏng, cổ kiễng lên, áp má mình vào má hắn, lười biếng cọ lên cọ xuống.

“Tuần sau, ta sẽ cưới người.”

“Em biết thừa sói ca muốn cưới em ngay và luôn á!”

Hữu Bản có tận 3 năng lực siêu nhiên!

Thứ nhất là phát ngôn gọi đòn!

Thứ hai là phát ngôn cầu đòn!

Thứ ba là có thể tự khôi phục về gọi/cầu đòn ngay tức thì!

Thượng Đẳng Tước này còn lo cậu buồn phiền điều gì.... lo bò trắng răng rồi! Ha há miệng mím lấy cánh môi dưới mộng nước của Hữu Bản, coi như là phạt cho cái tội làm hấn lo lắng a.

Xong, lại là một màn nấu cháo lười làm con dân ghen tỵ muốn chết.

“Anh cho em điều ước đi?” - Chớp chớp mắt cún khấn cầu hấn.

“Không thích.” - Hấn bế bồng cậu, rồi thả mình lên sofa êm ái. Vừa ôm cậu trong lòng, vừa đọc sách nghiên cứu pháp thuật.

Không an vị nằm ngoan, Hữu Bản cứ nhoi cái đầu nhỏ lên, thơm má hấn tới tấp.

“Em ước gì anh là tổng tài hoàn hảo bá đạo của công ty em a~ chứ cái ông tổng tài hiện tại mặt mũi như lợn tiến hoá á ~”

Đẳng Tước tiếp tục đọc, đôi mày cau lại.

“Em biết anh chẳng biết tổng tài là cái lông gì, mà, đồ anh biết tại sao bàn tay có năm ngón?”

Chép miệng một cái, hấn lật sang trang sau, đem lời của cậu tựa tiếng ruồi bay.

“Nếu có một ngày em bỏ anh thì sao?”

“Người dám?”

“Anh đang ngăn cấm em đấy hả? Chậc! Chiếm hữu kinh thế a!”

“Ý ta là người chỉ còn chỗ gốc cây để về thôi, dám bỏ chỗ sướng thế này sao.”

“Em không có ăn hại như thế!”

Ne né cái miệng chực tính cạp má mình, hấn cười khẽ, nghiêng đầu tiếp tục đọc, đem đầu cún con làm chỗ gác tay.

Rằng, nơi em về không phải là cái gốc cây kia. Đó là...

Anh không biết đâu, anh không thể biết.

Nhưng mà.

Sói ca cười đẹp trai quá aaaaa!!!!

“Cười cái nữa đi anh yêu!”

“Sói ca, mai... mai.... này... Sói ca, có phải mai... Có phải...”

Hấn đảo ngược đĩa đặt lên đôi môi đỏ mộng kia, ngăn đi những câu từ ngứa tai chuẩn bị phát ra.

“Ăn đã.”

Gật gật đầu, nâng bát cơm lên, mà tay cứ run run, cậu cảm thấy hồi hộp, tim cứ đập thình thịch a!

Vì sao chứ!

Vì mai Vì Hữu Bản sẽ chính thức cưới hoàng tử Lang Quốc - Thượng Đẳng Tước a!!!

Càng nghĩ lại càng thấy hồi hộp, cái bát trên tay cậu không được cầm vững liền trượt xuống. Rất may là hấn nhanh tay bắt lại được, đặt lại lên bàn.

Xem, hai má nóng bừng, cái biểu cảm thẹn thùng, cúi thấp đầu, môi mím lại của Hữu Bản.... trước đây hẳn thấy rất là ngu ngốc, nay lại thấy... à... ừm, có chút dễ thương.

“Lại đây.”

Lúng túng đi đến, ngồi lên đùi của hắn, dựa lưng lên người hắn, cảm nhận hơi ấm từ hắn, cậu mới thấy yên lòng một chút.

“Há miệng.” - Vừa giữ cậu trong lòng, hai tay hắn vừa cầm bát cầm thìa để hầu việc ăn cho cún nhỏ.

Hai người âu yếm nhau, kẻ đút người thẹn thùng cười tủm tỉm làm cho tất cả sự vật xung quanh bị lu mờ bởi hiệu ứng mưa xuân, tim hồng bay phấp phới.

..... Vi Dung cũng nữ hoàng gấp những gì có thể ăn được nhồi hết vào bát, đi ra chỗ khác ăn.

Lũ người yêu nhau quả thật rất đáng ghét mà!

Đến đêm.

Vẫn là tiết mục làm con gấu koala bám dính trên lưng hắn tới tận giường mới bò ra.

“Em đang nghĩ...” - Để lôi kéo sự chú ý của kẻ đang quay lưng lơ mình, cậu phải ghé sát tai hắn nói.

“Sói ca, mai em sẽ mất đi trinh tiết sao?”

Sói ca thấy ngứa ngứa tai, đẩy mặt cậu sang một bên.

“Nhưng mà tâm lý của em... chưa vững vàng...”

“Và em sợ.... Anh khô—”

Hôn cho một cái để khóa cái miệng lẩm bẩm này như mọi khi, hắn đặt tay lên lưng cậu, vuốt vuốt lên xuống.

“Ngủ đi..... ngoan.”

Giọng hắn ấm như thân nhiệt hắn vậy, như bùa chú không thương tiếc đem cậu quảng vào mộng đẹp.

Cậu nhận thấy rằng, lễ cưới ở đây không khác hiện đại cho lắm.

Trời chưa sáng đã bị hắn túm lấy ném cho đám người hầu, để cho họ chát đủ thứ phần lên mặt Hữu Bản, nói hơi quá rồi, chỉ là. Mặt cậu sẵn đã trắng, chỉ đánh thêm tí phấn hồng cho tươi, môi sẵn đã đỏ chỉ việc làm cho bóng thêm.

“...A.. đừng, có thể mặc vest thay.. vậy không?”

“Thưa, không, vì đây là truyền thống.” - nữ hầu không thương tiếc gạt bỏ.

Tính phản bác thêm.. lại thấy mặt mấy chụy nghiêm túc, băng lãnh quá nên thôi, Vi Hữu Bản ngậm ngùi chấp nhận sự thật.

Sau một hồi đấu tranh vắn vẹo lên xuống, cuối cùng cũng xong, quá mệt cho một đời người!

Ngồi mãi khiến móng cậu tê rần, mới đứng dậy liền vấp phải chân vấy, lão đạo sư thì úp mặt xuống nền đá hoa cương, may có Vi Dung kịp thời ứng cứu.

“Sao còn chưa đội tóc giả?”

“Thế này đã chết ngạt rồi anh còn muốn hại em!”

Vi Dung lại đặt cậu ngồi xuống, ôm bụng cười ha hả, ngoắc tay một cái, có người đem đến đôi giày cao gót trắng tinh, nạm viên kim cương to oạch ở mũi giày. Nửa quỳ, thay cho người hầu, kê nâng chân Hữu Bản, đeo vào cho cậu.

“Ta nay nhận người làm em trai luôn, có chút quà đó, giày này anh tự thiết kế luôn. Ngoan ngoan theo chồng há há há.”

Nhận được quà, Hữu Bản vui thì ít hận thì nhiều! Chính là cậu đã định lén đi dép lê!!! Giờ thì tên này còn nhồi cho đôi cao gót!!! Ôi ô đau chết mất!!! Đến con em cậu gái đấy mà nó còn thù cái gót như thù giặc nói gì đến cậu! GIÀY CAO GÓT nằm ở phạm vi nào đó cậu đã định không bao giờ nghĩ đến!!

Hức hức!!

“Anh vui đúng không Mèo ca?? Đáng lẽ người chịu hình phạt này phải là anh!”

“Chuẩn bị đi, sắp đến giờ rồi.” - Lại ngoắc tay cái nữa, hai phù dâu váy trắng ngấn đi đến đỡ cậu dậy.

Hiện tại, cậu nằm vật trên giường, bơ phờ, thần thờ nhìn lên trên.

Nói chung là cười vui vui cái con khi! Nó khác xa cái cảnh tượng trong đầu cậu! Hừ!

Gì mà mới bước ra một cái, lập tức ở dưới vỗ tay rào rào, nào là tiếng chim đại bàng, tiếng hổ gầm, sói tru, mèo kêu!

Điếc tai muốn chết!! Nó làm cậu choáng váng tại chỗ, vớ được li nước bên cạnh, thấy màu trắng, nghĩ không có mùi tưởng nước lọc, tu một hơi, té ra, nó là rượu! Lại còn rất nặng!

Cậu đã bị troll!! Chúc mừng!!

Cô dâu mới ló đầu ra liền lăn ra ngủ! Đẹp mặt chưa!

Vô đầu ăn a lăn lên giường!!! AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

“Cạch” - Tiếng đóng cửa.

Hắn bước vào, một mối quăng cái quyền trượng sang một bên, ném cái áo choàng lông thú sang một bên nốt.

Đi đến bên giường, nằm đè lên người cậu, nhanh nhẹn kéo khóa váy sau lưng cậu.

Tên Sói này quá nặng! Đè cứng cậu không cử động nổi!!

May mà cái miệng vịt còn sử dụng được!

“Từ từ từ!!! Trước hết chúng ta cần bàn bạc đã!!”

Vẫn câu nói cũ: Cún nhỏ đâu sao lại Sói dùng mảnh đây? Vẫn là bị ăn sạch sẽ <>

T/g: Sơ sẽ cắt 1 chương và chỉ đang duy nhất chương này trên wattpad: Trangso_socu (Vì lí do cá nhân).

Nhưng vẫn đảm bảo nội dung truyện đầy đủ.

15. Chương 15

Sau khi được hấn cẩn thận thanh tẩy bên trong, Hữu Bản mới có thể an tâm nhắm mắt ngủ.

Gạt đi tóc mái che gần hết mắt của cậu, hấn cúi thấp đặt lên chiếc hôn.

“Ngủ ngoan.”

“Em không thể nào tin rằng... một sớm mai thức dậy... Nắng vẫn chan hòa... Chỉ.. một điều là... Anh.. chợt biến mất... A a a ui... cái mộng em... Ahuhuhu!!!” - Hữu Bản nước mắt sùi nằm bất động trên giường, nghiêng đầu nhìn cảnh vật ngoài kia, u buồn thốt lên câu ca sến sẩm.

Đặng Tước nằm gọn ngay mép, cách xa cậu vừa đúng 2 mét trên chiếc giường kingsize.

Điều thứ nhất, hấn ghét ồn ào. Tai sói của hấn tự hào là nhạy bén nhất tộc, không thể bị cái giọng vịt bầu kia làm hỏng.

Thứ hai là, chỉ vô tình chạm nhẹ 1 chút thôi, cậu sẽ la ầm lên. Sẽ dẫn đến hậu quả như điều 1.

“Tại em... hức hức... đã vô tâm hay tại.. móng em không cong như mọi ngày... Nén giờ đây khi lời anh nói anh không tin em nữa rồi.. Trong tình yêu, đôi lúc ta hay giận hờn.. em biết.. Nhưng mà ahuhu cái tên Sói gốc nhà anh!!! Đau đau!! Đau!!! Em đau!!! Là do anh!!”

Hấn thấy bất công thế nào ấy, chính là cậu đem qua sướng đến nỗi ra còn nhiều lần hơn hấn, thế mà giờ cứ kêu kêu, gào gào như thế là Đặng Tước hấn đã hấp diêm cậu không bằng.

Không có hấp diêm.

Không có đâu.

Vì nó có sự đồng ý của hai bên mà.

Không. Hấn không có hấp diêm cậu.

“A hu hu hu trình tiết người phụ... người đàn ông thật đẹp dễ biết bao, nó tựa như đóa hoa pha lê thuần khiết mỏng manh... Hức hức.. thế mà giờ bị tàn lụi trong tay kẻ thô bạo... Hức hức... Ngày gặp được anh.. hức.. em tưởng đâu... đời em hạnh phúc... nhưng đành sao... lấy đi ngọt ngào... rồi để lại em.. hức biết bao nỗiiiii sầuuuuuu...”

....

Ăn vạ chi thuật của ninja Hữu Bán thuộc làng Ăn Hại ít nhiều đã tác động đến Đặng Tước.

Không, hấn đánh chính hấn không có hấp diêm cậu.

Nhắc lại, nó có sự đồng ý của hai bên.

“Hức hức khổ thân tôi... ư ư...”

Nhắc nhắc nhắc lại, cậu ta cũng rất sướng mà, hấn không có hấp diêm.

“Ngày xưa em bán sữa đậu nành... Ngày nay em bị thông cúc hoa a... em... chính em ngày xưa đó...”

Hấn... hấn...

Đã hấp diêm cậu sao???

Thượng Đặng Tước hoang mang hết sức, hai tay ép chặt tai để né tránh những lời than vãn cáo buộc tội ác tày trời hấn gây ra...

“Rầm.”

Ngó thấy hấn đã ngã luôn xuống nền, Hữu Bán vui vẻ cười khanh khách!!

Hừ!!! Cho chưa!! Can tội hành cậu lên xuống!! Có khác gì ngựa giống chính hăng đâu! A a....

Nhúc nhích một chút thôi đã thấy tê tái tâm hồn rồi... Hức hức... đau đớn quá đi... Sinh ra là một thằng con trai đã khổ! Là thụ còn khổ hơn!

“Em sẽ tự tử để chấm dứt cơn đau này...”

Hấn áp má lên sàn gỗ, tĩnh tâm.

“Em đau...”

Sau cùng là lỗi của hấn rồi...

“Em đói...”

“Ăn gì?”

Nói đến đây hấn ngồi dậy, tỳ cằm lên mép giường, vểnh tai nghe chỉ thị của cậu.

“Ăn anh.” - Cậu ha há miệng muốn cạp - “Đùa thôi, ăn như bình thường là được. Hầy, đau quá. Nằm mãi chán quá đi...”

Hấn từ tỳ cằm lên thành giường đã chuyển sang lấy hai tay chống má nhìn. Đuôi sói to sụ mềm mượt hiện ra bao trọn lấy Hữu Bân.

“Để chút bôi được sẽ đỡ. Kêu nhiều khăn cổ. Kêu ít thôi.”

Thấy hai má hấn nhả lại, môi bắt đắc dĩ chu ra, Hữu Bân thấy đỡ đau hấn, vươn tay ra tính chạm vào hấn thì không tới. Tính rút lại thu về thì đã bị hấn bắt lấy.

Đặng Tước tỉ mỉ hôn từng ngón tay. Hào phóng để cậu ngồi tét bím cho lông sói của mình.

Mãi mới lưu luyến rời ra, xuống tìm cái ăn. Rất nhanh đã quay trở lại, bưng đến bát cháo hoa.

“Em bị đau cục không có đau miệng! Em không ăn cháo!”

Đi lên đi xuống, đi tới đi lui, mãi mới có món hợp ý cậu. Ngồi bồi cậu ăn xong hấn cũng phát mệt. Không quan tâm nữa, cũng nằm lẩn lên giường, quàng tay lên người cậu chứ không dám ôm. Hai người ngủ một mạch từ trưa cho đến tận 6 giờ tối.

Lại hầu cậu ăn lần nữa!

Hấn dù rất muốn tự tay tắm cho cậu nhưng ngại tay chân thô, vụng về.. đành cắn răng chấp nhận để nữ hầu làm.

Thượng Đặng Tước hấn từ lúc sinh đã là một ông vua con. Chưa từng động tay vào làm việc gì, cơm dâng tận miệng áo đem tận nơi. Hấn cũng chẳng phải lo lắng nhiều, vì xung quanh hấn đều là những người đã qua tuyển chọn, tất cả đều ưu tú.

Rằng, từ cái ngày hấn gặp chú Cún nhỏ ăn hại nhất trần đời, những cái gì hấn ghét nhất, tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ hấn phải thấy thế mà, cái con người này cứ tùy tiện trưng ra.

Tất cả đã thay đổi.

Một Hữu Bân ăn hại, thích làm nũng, lảm điều. Đặc biệt cái khoản ăn vạ mới thật dọa người. Chính hấn cũng không biết tại sao lại quan tâm cậu nhiều đến như vậy.

Hấn mặc danh kì diệu từ lúc bắt đầu đã không chán ghét, lâu dần thành yêu thích tất cả.

“Đã bôi được chưa?” - Hấn tính toán thật chi li độ dày của gối rồi thì căng chỉnh góc nghiêng để cậu dựa vào thoải mái nhất có thể.

“Sao đó giờ em mới nhận ra Sói ca lại hoàn hảo thế nhỉ?”

“Sai rồi. Ta có khuyết điểm.”

Giờ đã đỡ đau hơn nhiều, Hữu Bân có thể cử động nhẹ, bơ luôn cái gối bông hấn mát công sắp đặt, an nhiên dựa vào lòng hấn.

“Khuyết điểm của Sói ca là gì?”

“Chính là người.” - Tay Đặng Tước đặt sau gáy cậu, khẽ đẩy, thuận tiện hấn cúi xuống hôn, nói tiếp - “Người là của ta, cái ăn hại, ăn vạ, thích làm nũng, lảm điều của người đều là của ta.”

“Há há khổ chưa kìa. Biết sao được. Yêu rồi phải chịu thôi...”

Hai người tựa bên nhau, rồi cùng hướng ra cửa sổ.

Ngoài kia, trăng tròn vành vạnh, ánh trăng vàng chiếu sáng một góc phòng.

“Để ta đóng cửa sổ.”

Hấn toan đứng dậy liền bị cậu giữ lại, cười mỉm: “Để ngấm thêm chút nữa.”

Để ngắm thêm chút nữa, chút nữa.
Để em níu giữ lấy khoảnh khắc này.
Để em khắc sâu nó trong tâm trí.
Để em biết rằng, em có anh.
Gió khuya vi vu vi vu, rèm lụa đu đưa đu đưa.

Ngày sáng hôm sau, cậu hóa siêu nhân bay nhảy bay nhảy, rất ư là tăng động a!
Dược thượng hạng có khác! Qua một đêm liền lành như chưa từng lành!!
Chữa mông lại thành ra bồi bổ thêm cho cái miệng.
Lại bắt đầu ồn ào, ồn ào, nháo loạn cả lên, sống chết lòi hủi dậy.
“Đi! Chúng ta đi chơi tạo kỷ niệm tươi đẹp nào!!”
“Ta ước người bị câm là đúng.”

16. Chương 16

Mấy hôm đầu sau khi cậu khỏi, hủi chỉ đem cậu loanh quanh trong thành, kiếm cái gì chơi cái đó.
“Sói ca, Sói ca!! Làm thế nào mà con bé kia bay như chim thế?”
“....”
“Sói ca, Sói ca! Nó rõ ràng thuộc tộc sói của Sói ca! Thế mà bay như chim ấy!”
“....”
“Woaaaa!!! Nó là nội gián chắc luôn!”
“....”
Hủi dùng hai ngón tay kẹp ngay cái mỏ vịt của cậu.Ồn ào quá đi mất! Nên đi đâu cũng bị người ta chú ý soi mói mà!
“A a, ô é ia in a ia... Áo óa, a à ụa em òi à...”(A a, cô bé kia nhìn anh kìa! Láo quá! Anh là cựa em rồi mà!).
Giờ lại mắc thêm cái tật ghen vô tội vạ.
Thì thoảng hủi sẽ ngồi dậy cậu chút kiến thức pháp thuật phòng thân.
Bất quá, cậu chỉ là con người bình thường, cứ gật gà gật gù ậm à ậm ừ nghe hiểu rồi liền ngả đầu lên vai hủi ngủ.
“Đừng có lười.”
“Hừ, thế em lấy chồng để làm gì?? Có chồng không dựa thì dựa anh hàng xóm à?? Thế nên phép thuật các thứ, em không cần học. Có Sói ca bá đạo mạnh mẽ là đủ rồi!” - Tiếp tục lười biếng ngồi trong lòng hủi.
Ăn hại đã nâng tầm.
Mặt dày đã phủ thêm một lớp.
“Sói ca, em tự hỏi. Sao anh là hoàng tử mà rảnh thế nhỉ?”
“Sắp hết rảnh rồi.”

“Hể???” - Cậu bất ngờ ngẩng đầu lên, vô tình bật skill “Thiết đầu công” cho cằm hấn một hit. Chép miệng xin lỗi cho có rồi giương to mắt cầu giải thích.

“Mai nói.” - Hấn giận dỗi xoa xoa cái cằm.

Hít hà lông sói, bỗng, Hữu Bân nhớ mình đã từng đọc được một mẩu chuyện nhỏ như thế này:

- Một thanh niên đang đi trên đường, bỗng thấy một đám người xúm vào, thấy có máu chảy lênh láng...

Cái tính tò mò ai chẳng có, thanh niên này muốn vào xem lắm, nhưng mà chen không nổi. Bỗng, thông minh đột xuất.

Nói đồng dục: “Lui hết ra! Đó là bố tôi!”

Không ngoài dự liệu, đám đông dạt hết sang hai bên.

Điều đó không quan trọng, quan trọng là giữa vùng máu là một con chó Ngao.

“Há há há!!!” - Hữu Bân nghĩ lại liền lăn ra cười, thiếu điều lấy tay đập lưng sói bôm bốp.

Mụ nội nó! () Thế quái nào con cẩu đó đẻ ra thằng kia giống người thế nhỉ??

“Đừng làm loạn.”

“Sói, Sói ca, em kể anh nghe cái này!!”

“Đẹp, chuyện con chó Ngao, nghe người kể 10 lần rồi.”

.... Hữu Bân phụng phịu nằm ngoan trên lưng hấn. Nhìn mấy sợi lông sói trắng muốt, thật thích nha! Toan bứt lấy một sợi, mà sợ.... giành ngay một vé cấm cổ xuống đất...

Gì chứ... Giờ cậu chưa muốn chết nha...

”Đến rồi.

Nháy mắt, hấn liền hóa người, song, rất nhanh đã phi tới đỡ lấy cậu từ trên cao rơi xuống.

Đẳng Tước hiện tại không khác nào bế một đứa trẻ sơ sinh bởi vì... cậu quần quá nhiều lớp áo lên người...

Hấn nhíu mày, thế quái nào Hữu Bân cậu suốt ngày ru rú một chỗ, ăn cũng rõ nhiều mà sao... cân nặng vẫn y hệt như ban đầu nhỉ? Hấn nuôi cậu không đúng cách hay con người này bẩm sinh ăn uống không bao giờ béo?

Một tay bế cậu, tay kia bẹo má, chắc, may mà cái má này có béo lên a... lại còn mềm hơn nha...

“Anh... àm.. ái... ông... ì... ế?” (Anh làm cái lông gì hế?)

“Người ăn nhiều, béo lên rồi đấy. Lợn con ăn hại.”

.....

Các người không biết đâu! Các chị em phụ nữ khi nghe người khác nói mình béo, sẽ chia làm 2 loại.

Loại 1:

Bước 1: Bật mắt sharingan.

Bước 2: Giáng long thập bát chưởng, tiểu lí phi dệp, sức mạnh Phòng Tôm - Đấm phát chết luôn.

Loại 2:

Bước 1: Cười nhẹ nhàng.

Bước 2: Trong đầu vạch ra nghìn kế hoạch thủ tiêu con mồi.

Bước 3: Âm thầm triệu hồi hội chị em siêu nhân đến đánh hội đồng.

Tóm lại là, giữ cái miệng, không nhờn với chị em phụ nữ được đâu. - Một thằng anh trai có con em gái thuộc loại 2 chia sẻ.

Nhưng bắt quá có liên quan gì đến cậu không?

Tất nhiên!

Là không!

“Ừ hự, tìm em bị tổn thương sâu sắc nè huhuhu :’(anh có biết khi bị chồng chê béo... người vợ sẽ đau lòng như thế nào không? Anh biết khôn—”

“Ồ kia kìa.” - Hấn chỉ tay về ngọn núi ở rất xa, đỉnh núi chìm trong màn sương khói trắng xóa, rồi nói tiếp - “Tầm 3 tháng nữa, ta sẽ ở đó.”

Mặt bánh bao mấy giây trước bày trò ăn vạ, giờ đã đổi sang sắc thái lạnh như tiền. Cất giọng lạnh lùng.

“Ồ đó có gì? Có mỹ nhân hả? Nên anh mới tới đó! Hừ!”

“Phụt...” - Cái mặt của cậu mà bày ra cái trò mặt than... rất ư là buồn cười nha... - “Cũng chẳng lâu nữa, ta sẽ kế ngôi, sẽ được ban cho sức mạnh... Nói ra người cũng không hiểu, tóm lại là ta sẽ ở đó để tu luyện, thế thôi.”

“Hừ, tôi chẳng tin đâu. Đàn ông các anh không ai đáng tin cả. Hừ, anh chán cơm thềm phở chứ gì? Hừ!” - Cậu cố gắng vùng vẫy để được thả xuống, lạch bà lạch bạch đi sang chỗ khác.

Y hết con vịt ấy....

Một sai chân của hấn tất nhiên dài hơn của cậu rồi, chẳng cần vội, cứ bước từ từ liền đi ngang bằng Hữu Bân.

“Hữu Bân, tôi nghĩ chúng ta đang hiểu lầm nhau. Không biết có nên hòa giải hay không?” - Hấn cố tình nhái lại cái giọng điệu ban nãy của cậu.

“Quá muộn rồi. Ít tu lết(It’s too late), tôi và Đẳng Tước anh đây không còn gì để nói. We don’t talk anymore.”

Ngó thấy cậu phồng mang trợn má, gần từng chữ... rất cứng nha... Muốn ôm quá đi..

“Chết thật. Hữu Bân, anh sao đàn bà quá vậy?”

“Đẳng Tước à, anh biết không? Thật ra thì mỗi người đàn ông đều được một người phụ nữ sinh ra. Mang trong mình tính đàn bà là chuyện quá là bình thường.”

“Hữu Bân có cái miệng rất thích hoạt động.”

“Đẳng Tước, biết khó thì nhanh lui. Anh đâu không lại tôi đâu.”

Bỗng lặng một hồi, không thấy hấn trả lời... nhin không được quay sang trái, phải để kiểm hấn... mà không thấy. Quay ra sau cũng không thấy...

“Tước ơi là Tước, anh nhỏ nhen. Vợ anh ích kỷ một chút cũng không chiều được sao?... a... ui...”

Hữu Bân vừa bị thứ gì đó chọi vô đầu, tức giận ngẩng lên. Hóa ra hấn đang ngồi vắt vẻo trên cây. Cúi xuống nhặt lên “ám khí”, ra là một quả táo đỏ mọng.

“Thế giới cổ tích có khác, ảo thật đấy.” - Há miệng cạp một miếng lên bé táo xinh xinh... Ngon quá là ngon!

Miệng còn đang ngậm đầy táo, thế mà Hữu Bân đã ư ư đòi hấn cho thêm.

Không hề xấu hổ gỡ mũ len trên đầu làm túi, cứ mở banh ra, đợi chờ hấn thả táo xuống cho...

“Hữu Bân, tôi thích ăn mảnh lắm.” - Hấn che miệng nén cười.

“Đẳng Tước, anh đàn bà quá đấy!”

“Ai bảo mẹ tôi là phụ nữ như anh nói.” - Đoạn, hấn lại há miệng cố tình cạp thật chậm trái táo.

.... Hữu Bản ở dưới cổ họng khô khốc, nuốt nước bọt ừng ực... Bắt đầu lộ nguyên hình, tai cún đuôi cún liên lộ.

Mắt sáng long lanh thần chúng.

Tuyến nước mắt rất thức thời liên hoạt động.

“Hức hức, Sói ca anh yêu, anh phải thương em chút... ừ ư ư...”

Hắn hái thêm vài quả nữa, nhảy xuống, lấy quả mọng nhất, dơ ra trước mặt cậu như một lời khiêu khích.

Gì chứ, ngu gì không ăn. - Một ăn hại-er chia sẻ.

Không hề tính toán, Vi Hữu Bản há miệng, chộp tới.

Bất ngờ hắn thu tảo lại ra sau, thay vào đó lợi dụng cơ hội hôn cậu một cái.

Vậy là không phải ngẫu nhiên, Mèo ca có dự tính cả rồi.

3 tháng.

17. Chương 17

Xoa xoa cái bụng no căng của mình, Hữu Bản phóng cái nhìn tiếc nuối chất chứa sự muộn màng cho các bé tảo quẫy rũ trên cây...

“Bao giờ muốn ăn sẽ có, về thôi.” - Hắn nheo nhéo cái má của cậu, ngăn không cho nhìn nữa.

“Tiếc hùi hụi, tiếc quá đi... Em biết những bé tảo này đang cố tình câu dẫn em... Chúng nó muốn được em xâm phạm...”

Hắn đến phục cái tài ăn nói cộng với trí ảo tưởng phá đảo thế giới ảo của cậu.

Xoa xoa cái đầu nhỏ của Hữu Bản, Đằng Tước khẽ thơm lên tóc.

“Bây giờ người câu dẫn ta, ta có nên xâm phạm không?”

À ré?

Kể thức thời mới là một trang tuần kiệt!

Vi Hữu Bản thi triển lăng ba vi bộ chạy bán sống bán chết.

Ngoái lại, vẫy vẫy tay gọi hắn.

Vừa mới trở về, Hữu Bản đến ngay phòng của Bạch Vi Dung.

Không thềm gõ, cứ thế mà mở cửa bước vào.

“Cộc!”

Bạch Vi Dung đánh rơi quả cầu pha lê xuống sàn....

Giương đôi mắt viên đạn nhìn cậu....

“Em tưởng Mèo ca pháp lực vô biên biết thừa em đang đến chứ?” - Phạm nhân đang cố gắng bào chữa cho tội trạng của mình.

Cầm lấy quả tảo ngay trên bàn, Vi Dung nhắm ngay cái miệng lăm lờ kia mà phi.

Hữu Bản phối hợp há miệng cạp luôn trái tảo. Hihhi, tảo em ngon quá là ngon!!

“Ta đang tập trung tinh thần, không có rảnh chơi với người.”

Nhai nhai nhồm nhoàm táo, vừa ăn vừa nhìn giỏ táo đầy ự trên bàn... Lại là cái nhìn thèm khát... Hữu Bân tính nói đã bị Vi Dung chen hòng.

“Bê giỏ táo ra ngoài ăn hết rồi thì vào nói tiếp.”

Ngủ gì không lấy!

Từng bước đi đến gần Táo-chan trở nên thận trọng, cứ đi một bước, Hữu Bân lại chú ý sắc thái của Vi Dung.

“Cầm nhanh rồi biến lệ!” - Bị soi mói khiến Vi Dung phát bực!

Gì chứ! Cậu ta nghĩ ai cũng phạm ăn tục uống như cậu ta chắc!

Cười hì hì, Hữu Bân ái ngại vươn tay, ngay 1 giây sau dùng mảnh ghì chặt giỏ táo trong lòng, chạy vội ra ngoài.

Chưa gì đã gào ầm lên: “Sói ca, em mới ăn xin được giỏ táo nè!!! Giỏi chưa?”.

Cái miệng cậu ta cấu tạo từ cái gì mà ồn ào quá đi!

Cửa đã đóng. Vi Dung thả lỏng, lấy ra quả cầu pha lê khác.

Một lúc sau.

“Cạch.” - “Viuuuuu.” - “Rầm.”

Ba từ để diễn tả sự việc vừa diễn ra.

Hữu Bân đột ngột mở cửa - Ném tới một quả táo - Đóng cửa lại.

Vi Dung bắt lấy, nhìn quả táo có gắn thêm tờ giấy nhỏ.

[Mèo ca ăn ngoan ngoan, đây là quả mọng nhất, đẹp nhất nên em cho anh đấy , để tối nói vậy.

P/s: Anh phải tin em, đây là quả mọng nhất!]

Giật đi tờ giấy, ghé sát miệng, Vi Dung cạp một nhát, cười mỉm.

Nội tâm: CMN!!! MI CHO TA QUẢ BÉ NHẤT! XẤU NHẤT TRONG GIỎ THÌ CÓ!

Đúng như Hữu Bân nói, trời vừa ăn xong bữa tối một cái, cậu liền đập cửa phòng Mèo ca bùm bụp, ngoan ngoãn đứng canh sẵn ở cửa đợi mời vào.

“Lăn vào.”

Ngoan ngoãn lăn vào.

Bạch Vi Dung vẫn đang ngồi vắt vẻo bên khung cửa sổ, mái tóc vàng ngang vai cứ theo gió bay bay.

Không vòng vo khoai sọ, cậu vào thẳng đề.

“Anh biết Sói ca tầm 3 tháng nữa sẽ rời đi nên mới gia hạn cho em 3 tháng chứ gì?”

“Mi khôn lên nhiều rồi đấy, nghĩ xem, hần mà ở đây, kè kè người 24/24 thì có mà...”

“Xì, thế mà ai đó nói với em ”Ta không phải người hẹp hòi...” hừ, có sẵn kế hoạch rồi còn ra vẻ... xì, xì.” - Hữu Bân nhếch môi khinh bỉ, này là copy kiểu khinh bỉ của hần.

Thật muốn vả cho cái má phính phính kia vài cái thử độ đàn hồi...

“Còn gì nữa không? Không còn gì thì té té đi.”

Len lén chôm một quả táo trong giỏ nhét vào túi quần.

Mèo ca tích trữ quả trời táo luôn!

..... Vi Dung không phải thằng mù, thừa biết cậu đang là cái hành vi dơ bẩn! Song, môi mím lại ngăn đi tiếng chửi rủa.

“Oàm, ngắn gọn, em không tự s—”

“Câm miệng! Ta đây không rảnh! Người về đi!”

Chưa nói xong đã bị Vi Dung chặn đứng, Hữu Bân nghệt mặt ra, không hiểu một cái gì cả!

“Đi ra!”

Chưa đáp ứng đã bị Vi Dung phát tay thổi bay ra khỏi phòng.

Cậu dự sẽ là một trận đau tê tái tâm hồn nếu như không được hấn nhanh tay giữ lấy.

Hấn ném cho Vi Dung cái nhìn cảnh cáo, rồi sờ soạn cậu lên xuống kiểm tra một hồi không có thương tổn gì mới chịu đi.

Gió vẫn thổi, tóc Vi Dung vẫn bay.

Suýt nữa thì tiêu tùng.

Mà, không....

Vi Dung đi đến bên kệ sách, lục lọi một hồi.

Hiện giờ cậu đang ngồi nghiêm chỉnh trên giường, đối mặt với hấn đang đứng.

“Sói ca, sao thế?”

“Người với con mèo kia nói với nhau chuyện gì?”

À.

Cậu hiểu cho hành động vừa nãy của Mèo ca rồi, là do cậu bất cẩn quá mà! Suýt nữa thì hỏng bét!

Chắc chắc, chắc chắc.

Ngó thấy đôi mày cậu nhăn lại, cứ mím mím môi rồi lại nhìn xuống sàn nhà. Hấn hiểu chuyện này hấn có ẩn tình!

Đi đến gần hơn, Đẳng Tước dí sát mặt mình gần mặt cậu.

Đôi người đen càng đen thêm.

Hấn đang tỏa ra sát khí mà!! Bức người quá thể!!

Hữu Bân run sợ lùi lùi ra sau, hấn lại tiến tới, lùi lùi tiếp, hấn lại tiến.

Cho đến khi bị dồn vào góc giường, không trốn đâu được thì mới chịu ngưng.

.... Chết tiệt! Cậu đang vô cùng bối rối! Lỡ kế hoạch phá sản thì sao!! Cậu sẽ hết đường về chứ sao!

Mà cò—

“Người, thích con mèo già đó hả?”

Ngay lúc cấp bách! Cậu không được để lộ tin mật! Vì tình huynh đệ keo sơn! Vì nghĩ khí của đấng nam nhi!

“Không!! Em không biết.... À ré? Anh hỏi lại được không?”

Hấn kiên nhẫn lặp lại câu hỏi: “Người thích con mèo già đó hả?”

Không quá 2 giây, liền có câu trả lời: “Anh bị ngu hả?”

.... Mà chờ đã, chờ đã.

Sói ca, Sói ca nhà cậu đây, Sói ca mặt than nhà cậu đang ghen sao?

Ghen đó sao?

Ghen đó!

Đặng Tước ngẫm lại cũng thấy mình hỏi rõ ngu, vừa định lấy tay đỡ trán đã bị cậu kéo tới ôm chầm lấy.

“Huhuhu!!! Bé mông nòi nhà em biết ghen rồi!! Huhu bé mông nòi!!”

Hiện tại không giấy mực nào có thể tả hết nỗi niềm của bạn nhỏ Hữu Bân đâu các cháu ạ! Tạm thời thì các cháu cứ tưởng tượng là khi các cháu mua gói gà cay có giá 3000 đồng, đưa cho bà bán hàng 5000 đồng, thế mà được trả lại 3000 đồng đấy!

Đó! Lờ được tận 1000 đồng cơ mà!!! Vậy là lại có thể mua thêm gói gà cay nữa! Xúc động không chứ nị!!!

Khụ... xin lỗi đã dẫn lạc hướng....

Mà các bạn nhỏ được trả thừa tiền nhớ phải trung thực nhắc người bán hàng nhé.

À thì cứ cho là Hữu Bân đang sung sướng, sung sướng, rất sung sướng với thu hoạch mới của mình đi.

“Bé mông nòi là cái gì?” - Hấn bắt lại cái tay đang đập bùm bụp lên lưng mình, nắm chặt lấy.

“Thì ý em là mặt anh như cái mông nòi ý!” - Hữu Bân sứt sứt nâng ngón tay gạt đi giọt lệ bên khóe mắt.

.... Cái lời giải thích như có như không của cậu, hấn đem đi vứt.

Chính là hấn nhận ra, hấn đang bị mắc virus.

Virus ngu ngốc của cậu, hấn đang bị bào mòn trí tuệ.... Không những thế, giờ mắc luôn cái kiểu ghen vớ vẩn rách việc kia nữa.....

“Huhuhu, em không tin được mà... Huhu Sói ca biết ghen, Sói ca lớn rồi... huhu.”

Nhìn nhìn Vi Hữu Bân đang cố tình làm khoa trương trước mặt mình, Đặng Tước thấy nóng mặt, hấn áp hai tay lên má cậu, rồi kéo kéo hai bên má ra.

“Người cầm được ta à? Ghen thì sao?”

“Ừ ừ ừ anh ừ em ừ ừ ừ, hi hi...”

Chắc, giờ thì hai mang tai của hấn cũng thấy nóng lên rồi.

Buông tha cho đôi má cậu, hấn vươn lưỡi đi đến liếm liếm nhẹ đôi má hồng hồng, mềm mịn kia.

Hữu Bân thích thú cố tình nâng mặt cao hơn cho hấn tiện liếm. Khẽ thì thầm.

“Nhưng mà anh yên tâm! Mèo ca em thấy chỉ có thể làm thụ thôi! Mà thụ với thụ thì hẳn ăn cái gì! Anh đừng lo!!!”

....

“Hắt xì!” - Vi Dung xoa xoa cái mũi. Chép miệng một cái, thừa biết cái kẻ ăn hại kia đang nói xấu mình.

18. Chương 18

Thời gian cứ vậy mà trôi, nhanh, quá nhanh, nhanh như thể mới ngồi bô chưa kịp đổ!

Thẩm thoát đã lết qua 3 tháng!

Aaaaaa!!!

Xuyên suốt 3 tháng qua, bạn nhỏ Hữu Bân đã làm những việc gì nào!

- Ăn bám.

- Ăn hại.
- Ăn vạ.
- Ăn táo.
- Ngủ sáng.
- Ngủ trưa.
- Ngủ chiều.
- Ngủ đêm.

Chà! Có câu “Ăn được ngủ được thành tiên.” mà ta! Mà... hình như sai sai.

Kệ đi, đây gọi là sự phá cách! Mở đầu cho thế hệ mới!

“Sói ca! Mai đi đâu chơi giờ?”

“Người quên mai ta lên núi à?”

.....

“Chết thật, Hữu Bân, anh lại giận tôi cái gì nữa?”

Hắn tay một đê bụng nén cười, tay kia lay lay bả vai của người phụ nam tội nghiệp đang ngồi lì góc tường.

“Anh hơi ... hãy vui bên người mà anh ... anh đã chọn. Hãy thôi bên nhau làm dần vật từng tháng năm. Đừng thương hại em nữa, cho em hai chữ yên bình...”

“Ta có sống ở đó mãi đâu. Tầm tháng rưỡi về với người. Người có thể lên thăm ta mà?” - Hắn cố gắng lay lay bả vai cún con, mong vớt vát được chút tinh thần.

Lấy hai tay bịt tai mình lại, Vì Hữu Bân lắc đầu kịch liệt! Hai mắt nhắm nghiền! Hai mày cau lại! Môi méo xẹo!

Đây là bản mặt của cháu nhỏ bị táo bón lâu ngày chứ giận đối cái gì hả cháu nhỏ!!

Cứ đổi một lúc lâu, không thấy động tĩnh gì, quay lại liền thấy hắn ngồi vắt chéo chân, nghiêng đầu nhìn thế giới bên ngoài, chốc chốc lại chép miệng.

“Này, Sói ca, anh làm sao thế?” - Hữu Bân mon men đi tới, từ phía sau âu yếm vòng hai tay qua cổ hắn.

“Hôm nay là ngày cuối, người cứ giận đối như vậy, ta đi không yên lòng.”

Hữu Bân chà chà cái má phúng phính với má hắn.

“Hừ, là do anh hết chứ!?”

Hắn quay ra đối mặt với cậu, dang hai tay chờ cậu nhào vào lòng.

Hai người ôm nhau thắm thiết như keo dính chuột....

Đặng Tước tựa cằm lên đỉnh đầu cậu.

“Đồ tội cho ta hắn là nghề của người? Hầy, thật muốn đem người nhét vào bao mang lên núi...”

Hữu Bân cười khanh khách. Rúc sâu vào lòng hắn hơn.

Hắn đặt tay lên lưng cậu, vuốt vuốt lên xuống.

“Ta trên đó sẽ không được ăn thịt...”

“Hử? Là thế? Sao lại không được?” - Cậu cẩn thận nghiêng đầu rời đi vị trí cằm của hắn rồi mới dám ngước lên nhìn. Cậu sợ giống như lần trước đã húc cho hắn một cái.

“Hừm, sao nhỉ? Không có Bân Bân ở đó thì làm gì có thịt?”

.....

Giác quan thứ 6 mách bảo cậu sắp tới sẽ có chuyện không lành....

“Mẹ em nói, ăn thịt nhiều không tốt!”

Bàn tay to lớn của hấn như con lươn, khéo léo trườn vào trong áo cậu.

Hữu Bản nhột co dúm người lại.

“Nhưng mà, không ăn thịt nhiều sẽ gầy....” - Hấn nói xong, liền đem cậu bế bổng lên, đặt nhẹ nhàng lên giường.

Kế tiếp là một màn hôn nhau kiểu Pháp khiến con dân trào máu.

Hết cảnh hôn rồi đến cảnh nào, thì, các bạn nhỏ thân ái tự-nghĩ.

Chúng ta có quyền tự do mơ mộng.

Ngay sáng sớm hôm sau, hấn đã chuẩn bị xong đồ đạc để đi.

Nhìn cái con cún miệng chảy dãi vẫn đang say ngủ kia, Thượng Đẳng Tước không nhịn được, đi đến đặt lên trán cậu chiếc hôn nhẹ.

Nhịn không được hôn thêm hai cái nữa vào hai má. Vẫn lí do nhịn không được liền nhằm ngay cánh môi vẫn còn sưng đỏ kia hôn tiếp.

“Đừng khóc... ta chỉ là đi tu luyện, không có đi chết.” - Ghé sát tai cậu, giọng nói ấm áp thì thầm.

Hữu Bản hai mắt nhắm chặt, nơi khóe mắt đã phiem đỏ, lệ này giờ cứ tuôn

.

Xót xa, đưa tay gạt lệ mặn, hấn hôn thêm vài cái nữa rồi mới luyện tiếu rời đi.

“Em sẽ nhớ Tước ca nhiều lắm.”

“Cám ơn, cún con.”

Đẳng Tước sống mũi cũng cay cay, hấn có điểm thấy buồn cười, đến người mang danh nghĩa sinh thành, nữ hoàng ấy còn chẳng thềm chúc thẳng con lấy một lời bình an thế mà chẳng khiến hấn mất lòng, nay cái con cún kia nói có vài lời đã khiến hấn nhận nhạo.

Chỉ là đi sẽ về, chứ đâu phải lần cuối gặp mà đã đau lòng đến độ này?

Khi đã ngồi lên lưng ngựa, hấn vẫn ngoái ra sau, ngược lên, thấy chỗ cửa sổ, cún con dơ lên cái bảng có dòng chữ.

[SÓI CA CỨ LẶNG NHẮNG THỬ XEM, THIÊN →__→.]

Đám tùy tùng bấm bụng nén cười.

Mặt hấn thì đỏ phừng phừng!! Cái con cún này! Mới giây trước xúc động dạt dào! Giờ thì không thương tiếc xé tan cảm xúc mà!

Phòng má, hấn lè lưỡi lêu lêu cậu.

Cậu cũng không kém, quay mông lại, ngoáy ngoáy chọc tức hấn.

Nắm chặt giây cương, hấn đã dồn tất cả quyết tâm để tiến lên phía trước, không chấp nhận kẻ tiểu nhân, vì nếu chấp nhận, hấn sẽ lún sâu vào, hòa theo Hữu Bản, sẽ lại làm ra cái trò vớ vẩn nào đó, nát hình tượng.

Thấy đoàn người đã mất dạng dưới ánh bình minh.

Vi Dung ngồi đằng sau cậu mới lên tiếng.

“Hôm bữa người tính nói gì?”

Mắt vẫn nhìn về khoảng không nào đó, Hữu Bản nói.

“Em không đủ can đảm tự sát, muốn Mèo ca giết em.”

“Chuyện nhỏ. Tầm 4, 5 hôm nữa, đêm khuya qua phòng ta. Chú ý có người theo dõi.”

Đã qua một ngày kể từ lúc hắn đến được nơi này.

“Hoàng tử, để sở hữu sức mạnh này. Cần phong ấn phần lớn yêu lực của ngài.”

“Biết rồi.” - Hắn vén áo, lộ ra tấm lưng rắn chắc.

Sau khi phong ấn xong, hắn thấy mình yếu, yếu, yếu đến không còn gì diễn tả, hiện tại so với Yến Vũ hay cái tên Mèo gia kia, hắn yếu hơn rất nhiều. Vừa mới lão đảo, đã có tùy tùng đến đỡ lấy.

“Hiện tại ngài nên nghỉ ngơi. Bắt đầu từ tuần sau mới...”

“Ta tự biết. Im đi, ồn ào.”

Nói đến đây... Đầu hắn lại vang lên mấy tiếng lải nhải của kẻ ăn hại.

Chắc là, Hữu Bân của hắn vốn đã có tuyệt kĩ lắm mồm không gây ghét...

Tức là, cậu có nói suốt đêm suốt sáng thì ngoài nhức tai, hắn không thấy ghét chút nào, trái lại, còn thấy có chút dễ thương.

Còn lão già kia, à, còn tất cả kẻ khác, chỉ vài lời dư thừa đã khiến hắn chán ghét, nhức cả óc rồi.

“Hầy... mới có một ngày thôi mà...”

.

19. Chương 19

Tiếp tục ngày nữa trôi qua.

Vi Hữu Bân đem cặp mắt gấu mèo đến gặp Yên Vũ, há ngoác cái miệng, rồi lưỡi biếng đưa tay lên vỗ vỗ như vỗ dân.

Cô dạy em bài thể dục buổi sáng. Một, hai, ba, bốn hít thở, hít thở, hít thở.

Một: Tay giơ cao lên trời.

Hai: Tay ôm ngang bờ vai.

Ba: Tay song song trước ngực.

Bốn: Buông cả hai tay.

Một, hai, ba cứ hít thở, hít thở, hít thở,

“Ngài.... đã vận động xong chưa?” - Yên Vũ ái ngại nhìn cậu này giờ.

Gì mà... tập thể dục cứ như múa, vận va vận vẹo như con sâu đo! Nói thật lòng thì, rất ngứa mắt à nha!

Hữu Bân cười hì hì, đưa cho Yên Vũ sấp giấy.

Yên Vũ nhận lấy, hiểu đây là thư.

“Nhưng hoàng tử hiện tại cần chuyên tâm tu luyện, nhưng thứ này sẽ làm ngài ấy phân tâm...”

“Thì ta có bảo đưa ngay đâu, người đợi bao giờ Sói ca hoàn thành hẵng đưa nhá. Nhớ lấy. Hoy đi đây. Baiii.”
- Nói liền một mạch như vậy. Hữu Bân vẫy vẫy tay rồi chạy đi.

Bỗng lát sau cậu quay lại. Chắp hai tay, mắt sáng lung linh ánh vàng nhìn Yên Vũ... Điều đó làm Yên Vũ sờn cả da gà, gì chứ, cái này rơi vào mắt Yên Vũ hay bất cứ ai khác(Trừ Đẳng Tước) là nổi ám ảnh đó....

Linh cảm mách bảo Yên Vũ nên bỏ chạy giữ lấy mạng! Vừa mới xoay gót đã bị cậu túm đai quần kéo kéo....

Yên Vũ run rẩy quay lại... ÔI MẸ ƠI!! Cái thầy ma!!! Hai má cậu hóp lại! Mắt đen thâm xì!! Môi cũng thâm!! Cái ánh mắt mới sáng rực có thể nào liền nhuốm màu u ám thế này!!

“Có.. có táo không Tích Chu? Lấy cho ông trái táo... Tích Chu à... Ông.. ông đói...i” - Cái chất giọng hấp hối...

Yên Vũ... bắt đầu sờ sợ cái con người tưởng vô hại nhưng vô cùng ăn hại này rồi....

Có lẽ hoàng tử yêu thích cái tên này chắc vì... tên này dị, khác người....

Ế mà... Tích Chu... là thằng vẹo nào?

Đặng Tước trải qua hai ngày tu luyện các kiểu, giờ mệt lử, nằm bất động trên giường băng.

Lấy cánh tay gối đầu, hắn tự hỏi không biết giờ này con cún nhà hắn đang làm cái trò con bò gì, chắc là....

Biết đâu được, chắc là ngồi một xó vẽ vòng tròn, đếm kiến, nhìn lá thu rơi, ngẩn ngơ đá ống bơ...

Mường tượng ra cái cảnh ấy, hắn bắt giác cười mỉm.

— Lão sư bên cạnh ái ngại nhìn hoàng tử.

Đặng Tước ho khan, nghiêng người đưa lưng cho lão già, hai tay vỗ vỗ hai má cho tỉnh táo lại...

Hai ngày nữa trôi qua, Hữu Bân đếm đủ mình đã ăn 69 trái táo đỏ mọng.

Ăn táo sống qua ngày cũng thật vi diệu, ăn mãi ăn hoài mà không ngán cơ.

“Nào! Đêm nay là đêm cuối! Giờ ăn thêm mấy quả nữa cho bổ hối hận!”

Cùng lúc đó, Đặng Tước đang cầm lên trái táo đỏ mọng, xoay tròn một hồi. Ngồi miết cầm suy tư.

Cái trái táo này rất bình thường nha, mà sao cái kẻ ăn hại kia lại thích thế nhỉ?

Nhìn nhìn kĩ hơn, hắn nhận ra màu môi cậu giống hệt màu đỏ của trái táo này. Thích thú cạp cho một cái.

Khi trời đã tối kịt, Hữu Bân cẩn thận đóng cửa phòng mình lại, lấy mũ đen trùm kín đầu, ung dung đi đến phòng Vi Dung.

Hắn giờ này mới được ăn cơm.

Vị cơm thật tầm thường, hắn chẳng có tí cảm xúc nào để cảm nhận cả. Cứ ăn lấp đầy bụng là chính.

“Chắc đang ăn táo thay cơm, bó tay.”

Lão sư không phải lần đầu gặp hoàng tử, tầm 2 năm trước khi lão đến dự tiệc hoàng gia, có gặp hoàng tử qua rồi.

Mặt cứ trơ ra, không rõ biểu tình.

Thế mà giờ cứ rảnh là bắt đầu suy tư, rồi cười cười....

Hầy, bếp xếp nhiều không tốt.

Bỗng... hắn... gửi thấy mùi hương quen thuộc... còn ai khác! Là mùi của Hữu Bân! Không lẽ nhớ hắn quá nên mới đến thăm sao!

Mà, mùi này... rất nhẹ... không hẳn là của chính cậu tỏa ra.

Vội buông bát đũa xuống, hấn đi nhanh xuống tầng dưới.

“Yên Vũ, ngươi tới đây làm gì?”

Yên Vũ giật bắn!

“Thưa... thưa hoàng tử, thần đem đến chút đồ của ngài...” - Yên Vũ run lấy bầy.

“Thế sao?”

Toan gật đầu, Yên Vũ bỗng thấy hơi khó thở, cổ Yên Vũ đang bị hấn bóp, đạo lực không mấy mạnh, Yên Vũ có thể chống chọi, nhưng chính là không dám.

“Mùi của Hữu Bân, ngươi lừa được khứu giác ta sao?”

“Loạt xoạt.” - Một xấp giấy rơi ra từ người Yên Vũ.

Đặng Tước buông ra, đúng mùi Hữu Bân đến từ đây, cúi xuống nhặt lên.

“Đây là...”

“Thưa, là ngài Hữu Bân gửi hoàng tử.. dặn bao giờ người hoàn thành việc tu luyện mới được... đưa...”

Nhặt đại một tờ trong sấp giấy, tay của hấn run run.....

[Đây là tờ cuối..... Nơi này là thế giới cổ tích em lạc đến, tất cả đều ảo, chỉ riêng tình này em dành cho anh là thật. Và tên em cũng là tên thật. Em, là Vi Hữu Bân... Tạm biệt.]

Hấn đã định cho rằng đây là cậu giận dỗi rảnh rỗi bày ra trêu hấn.

Nhưng.... nhớ lại đoạn đối thoại hôm nọ của cậu với Vi Dung hấn đứng ngoài nghe được, Đặng Tước bắt đầu có điểm nghi ngờ...

“Ngươi mang theo bùa không?”

“Dạ có. Ngài định d-”

“Đưa ta.” - Hấn giật phăng lá bùa trong tay Yên Vũ.

Yên Vũ mặt xanh mét, quỳ xuống.

“Không được! Ngài không thể dùng nó bây giờ! Với yêu lực hiện thời, ngài sử dụng nó rất nguy hiểm! Nếu ngài... ngài muốn trở về! Thì mai có...” - Chưa nói xong, đã thấy hấn dùng bùa dịch chuyển tức thời biến mất.

Yên Vũ hốt hoảng lên lầu kêu lão sư.

“Vào nhanh cái, ta đặt kết giới.”

Hữu Bân bước vào, Vi Dung liền dùng phép nâng quả cầu pha lê lên cao, quả cầu phát sáng tạo ra một kết giới bao quanh căn phòng.

“Làm vậy để làm gì?”

“Ngươi quên khả năng của khứu giác loài sói à? Không có chuẩn bị nào là dư thừa. Mà hôm nọ... Thôi, ngồi lên kia, chuẩn bị đi.”

Chốc lát hấn đã xuất hiện trong cung điện, hiện tại Nữ hoàng đã du lịch các kiểu nên cung điện toàn là lính canh, người hầu,....

Hấn không chần chừ lâu, chạy đến phòng Vi Dung.

Từ ngoài, hấn không cảm nhận được sự sống nào trong đó cả, cả mùi hương cũng không.

Tính đi qua thì... hấn bắt giác vịn tay nắm, đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt hắn là Hữu Bân ngồi trên ghế, nhắm chặt mắt, miệng bịt giẻ... Sẽ giống như bị cưỡng ép nếu như hai tay cậu không bị trói, chỉ bám chặt vào thành ghế.

Ngồi đối diện là Vi Dung đang nhìn hắn, tuy nhiên vẻ mặt không hề lộ ra một tia bối rối, không có sự ngạc nhiên.

Bước thêm bước nữa, lập tức có một lực rất mạnh đẩy hắn lùi ra sau. Gượng dậy, bước tiếp lại phản ngược về sau!

Là kết giới của Miêu tộc!

“Đã nói không có sự chuẩn bị nào là dư thừa. Đằng Tước, với sức của ngươi, giờ không qua nổi đâu. Ngoan ngoan đứng nhìn, không thì lượn đi.”

Cái chữ “Đằng Tước” đập vào tai khiến Hữu Bân giật mình, nhìn về phía cửa, thấy chính hắn đang khụy xuống, tay chống xuống sàn, khoe môi mang theo vết máu đỏ tươi.

Tim cậu nhói lên.

Môi cậu mấp máy:

“Mèo ca, giết em nhanh đi...”

—

20. Chương 20

“Hữu Bân!” - Hắn hét tên cậu.

Hữu Bân chuyển hai tay từ bám thành ghế lên bịt hai tai lại. Cậu ngán đi tiếng hét gọi tên mình.

Cậu không muốn nghe, cậu thật sự không muốn nghe. Nếu nghe, cậu sẽ... lưỡng lự.

Nuốt khan một ngụm, yết hầu cậu đẩy lên xuống. Chỉ chốc lát nữa thôi, khi con dao kia đâm thẳng vào tim, tất cả sẽ kết thúc... Kết thúc tất cả mọi thứ giữa Hữu Bân và Đằng Tước.

Vi Dung không chậm chễ truyền yêu lực lên con dao, khiến nó phát sáng, rất nhanh nhằm trúng ngực trái, nơi trái tim Hữu Bân đang đập loạn mà phi.

Ngay giây phút gần kề cái chết. Ngay giây phút này, cậu không thể hé lấy một lời chào tạm biệt với hắn. Nói xong, hắn tắt nhiên đâu có dễ để cậu đi....

Hắn sẽ níu và, cậu sẽ nghe.

“Phập!”

Xong.

Nhưng, cái cảm giác đau ở tim này, không phải từ con dao.

“Đằng... Tước...”

Khe khẽ gọi tên hắn, cậu xót xa nhìn vào hình ảnh trước mắt.

Hắn vẫn đang cắn môi dưới, cắn mạnh đến bật máu... Thế thôi chưa đủ, thân hắn chẳng chịt vết bỏng, có chỗ máu rỉ ra...

“Sói ca, Sói ca...” - Run run cầm lên bàn tay to lớn có vài chỗ đã chóc da vì bỏng của hắn, cẩn thận để áp má mình, miệng Hữu Bân cứ mấp máy gọi hắn.

Trong khoảnh khắc sinh tử, Thượng Đằng Tước dồn hết tất cả sức tàn vượt qua kết giới, cái nóng truyền tới như muốn thui cháy hắn, nén đi đau đớn, hắn bắt chấp vận hết lực phi tới đỡ lấy nhát dao hộ cậu.

Nhưng, sự thật không theo ý hắn.

Hữu Bản thừa biết hắn sẽ làm vậy, liền xoay người thuận thể chuyển hắn lại ra sau, đưa lưng về phía Vi Dung.

Nhát dao vẫn vô tình phi tới người Hữu Bản, chỉ là không trúng tim mà thôi. Nó đâm xuyên ngực phải của cậu khiến cậu đau thấu xương...

Theo lưỡi dao là yêu lực rất mạnh, có thể với yêu quái như hắn sẽ không chết nhưng, với con người tầm thường như cậu, chỉ chốc lát nữa, sẽ chết.

Đặng Tước nhìn Hữu Bản đang chắn trước mặt mình, với chiếc áo trắng tinh, máu đỏ nơi ngực phải càng rõ hơn. Máu cứ thế loang ra, cứ loang ra... Hắn toan nhấc tay lên muốn bịt lại miệng vết thương, muốn ngăn máu chảy thể nhưng, hiện tại, đến một ngón tay hắn cũng không thể nâng lên được.

Hắn giờ so với con người bình thường còn có phần kém hơn, hắn.... hắn bắt lực nhìn cậu đang dần ngã người vào lòng mình, đầu cậu kề vai hắn.

Hắn cảm nhận được hơi ấm từ cậu, hắn cảm nhận được hơi thở cậu, hắn cảm nhận được nhịp đập của tim cậu.

Nhưng, tất cả đang yếu dần theo từng giây...

“H... h.... h...”

Cổ họng hắn khô khốc, há rồi lại cứ trơ ra, không nói được lời nào, cái cơn đau đến từ tim đang bóp nghẹn hắn.

Hắn nghẹn họng, nghẹn lời.

Cái mùi máu tanh nồng... Đương là hoàng tử gánh trách nhiệm bảo vệ đất nước, nói hắn chưa giết ai bao giờ thì quá buồn cười, cứ tưởng như mọi mùi máu trên đời hắn đã nếm qua..

Nhưng cái mùi máu này... nó tanh quá, theo từng nhịp thở cứ xộc thẳng vào mũi khiến hắn... buồn nôn, dạ dày hắn thắt lại... đau quá.

Môi cậu cứ mấp máy...

Cậu muốn nói thật nhiều điều với hắn, muốn ôm hắn thật chặt... Thế nhưng cứ nói, cứ cử động là máu lại ra nhiều, sẽ rút ngắn thời gian được ở bên hắn...

Thôi thì cứ từ từ cảm nhận hơi ấm cuối này. Cậu gửi gắm câu từ trong dòng suy nghĩ.

Thật sự, nơi kia cậu sống, cậu là nhân viên ưu tú của một công ty to lớn, trong mắt mọi người cậu không hề ăn hại, không hề lười biếng... Mà trái lại, cậu là người tận tâm với nghề, là cứu tinh của nhóm, là vị trưởng phòng giỏi giang, là trụ cột gia đình, là người anh mạnh mẽ.

Thế nhưng khi vào nơi đây, gặp hắn - Sói ca dũng mãnh, hoàn hảo. Cậu chợt phô ra con người thật của mình.

Rằng mất cha mẹ sớm, cậu chưa được hưởng đủ tình thương... Cậu nhớ chứ, cái ngày cha mẹ mất, nắm đôi bàn tay nhỏ bé của đứa em, dắt nó đến bệnh viện nhìn hai thi thể trùn vãi trắng....

Khi ấy, cậu chỉ có thể cắn răng ngăn đi tiếng khóc, em cậu nó được khóc bao nhiêu tùy ý, nhưng cậu không được khóc.

Khóc sẽ thể hiện cậu là kẻ yếu đuối, khóc không giải quyết được cái gì. Phải đành bao bọc bên ngoài lớp vỏ kiên cường, phải tạo niềm tin tưởng ở bản thân để em gái an tâm mà dựa.

Mà, cậu như bao người khác thôi. Sâu thẳm trong tim, cậu muốn có một bờ vai để dựa dẫm.

Giây phút cuối, cậu muốn hắn thấy vẻ kiên cường ở cậu, muốn hắn thấy cậu không quá ăn hại.

Cậu chọn bảo vệ hắn.

Bên Đặng Tước, Hữu Bản đã thấu được cảm giác an toàn là gì.

Ngọt ngào ấm áp lắm.

Hạnh phúc lắm.

Hắn với cậu không lo tình không sâu.

Chỉ đáng tiếc thay.

Duyên quá ngắn.

Dồn chút hơi cuối, cậu khó khăn nói từng từ.

“Em.... không...ăn... hại... mấy... đâ—” - Chưa dứt câu hay là, cậu không có khả năng nói hết câu.

Đằng Tước thấy vai mình nhẹ đi, thấy người cậu trượt khỏi hắn, vô lực ngã xuống sàn.

Theo đó... mắt hắn biến đỏ.

Há ngoác miệng, mặc cho nơi cổ họng bỏng rát đau đớn kia, hắn gào thật lực, hắn cố sức gào.

“VI HỮU BẮN!!!”

Hắn gào tên cậu. Cái tiếng gào ấy mang theo sức mạnh kinh khủng, làm cho kết giới nứt ra một đường, rồi theo đường ấy rạn tiếp ra...

Và kết giới vỡ nát, tựa như trái tim hắn bây giờ - Vỡ vụn, tan nát hết rồi.

Vi Dung bị phản lực hất mạnh về sau, kinh sợ đến ngất.

Mặc kệ tất thấy xung quanh vỡ nát ra sao, vì vốn tim hắn nát theo lâu rồi, hắn mặc kệ.

Gào thôi, gào lên để bày tỏ cái sự bi thống đến tột cùng này, hắn muốn sự đau khổ này lan tỏa khắp nơi....A...

Lội ngược dòng kí ức, hắn thấy cậu, nghe thấy cả giọng cậu.

[“Huhu em nói giỡn.. đừng đi!!! Ha chi maaa!!! Em theo với!! Này! Đi chậm thôi!!!”

-

” Không thể nào! Anh là Sói ca ca cơ mà! Rừng cây này của anh cơ mà!”

” Ta khi nào nói cái đám cỏ rắc rối tùm lum này của ta?”

-

” Nè sói ca, anh có tên riêng không vậy?”

-

” Huhuhu!!! Anh ác lắm! Ấy anh để em chết ở khu rừng đó! Sao cứu em ra để em bơ vơ sống không nổi chết không xong hả!?? Chịu trách nhiệm đi!!”

-

“Ta đổi ý rồi”

” Không có khả năng đâu, ngay từ đầu anh chỉ cần lẩn lẩn 1 vòng em đã nát người rồi”

-

“A! Vì anh là người tốt! Người tốt đã cứu sống em!”

“Này thì tốt!”

“A ui!!! Lông đầu em thì sao?????”

-

“Lạnh không?”

“Em nói ”có” thì sao?”

“Thì lạnh chết người chứ sao.”

“Xì... phũ ghê ta.”

-

“Hí hí, Tước ca ngủ ngoan!”

-

“... Không ạ... huhu!!! Người ta là trai tân đó sói ca!! Huhuhu!!! Nụ hôn đầu của em!!! Anh cướp!! Huhu!!! Sau này anh bảo em dám gặp ai??? Huhu!! Em mà ế mãi kiếp thì 99,99999% là lỗi từ anh!!”

-

“Ó!! Ói a a!! E ói ắp ết ời!”(Có!! Sói ca ca!! Em đói sắp chết rồi!)

“Ta không thương.”

”Có! Tước ca có thương mà!

-

“Đau sao không nói sớm?”

“Nói sớm Sói ca sẽ thương em hả?”

-

“Em đau răng, Sói ca thương em đi.”

“Không thương. Ngu thì chết.”

-

“Mèo Ca gầy như khúc xương ấy, em đây này, mới là thịt nạc chính hăng nhá! Giữa thịt và khúc xương, Sói ca chọn cái gì??”

-

“Ăn hại thì làm sao?? Sói ca cứ kêu em ăn hại, được, em ăn hại. Bây giờ em muốn khuất khỏi mắt anh, thì anh cũng kêu em ăn hại! Vậy giờ anh muốn em sống sao?? Với anh em chẳng là cái gì, anh nói thế đấy!”

-

“Chúng ta yêu nhau đi, Sói ca!”

-

“Nụ hôn thứ 2 của em bị anh cướp!”

”Thêm cái đầu tiên nữa.

“Ừ em quên, thêm...” - “Ghét quá đi!!!”

-

“Hứ! Sói ca sẽ hối hận vì đã bỏ qua quá nhiều sự lãng mạng của em!”

-

“Anh không yêu em, không cho hôn.”

-

“Đi đằng hoàng vào.”

“Tại sao chứ... lão công của em sinh ra để làm chỗ dựa còn gì nữa...”

-

“Khuyết điểm của Sói ca là gì?”

“Chính là người.”

-

“Hữu Bân, tôi thích ăn mảnh lắm.”

“Đằng Tước, anh đàn bà quá đấy!”

-

“Huhuhu, em không tin được mà... Huhu Sói ca biết ghen, Sói ca lớn rồi... huhu.”

-

“Em sẽ nhớ Tước ca nhiều lắm.”

-

“Em.... không...ăn... hại... mấy... đâ—”]

Ngoài kia, chắc là trăng sáng, tròn vành vạch. Chỉ chắc là thôi, với bầu trời bị mây đen vây hãm kia, lấy đất đâu cho trăng sáng?

Bốn phía chìm trong bể đen.

“Đoàng!”

Ngoài kia, gió rít mạnh, sấm rền vang.

Ngoài kia, cây cối bật gốc ngã rạp.

Còn ở đây, ở lòng hấn cũng nổi bão tố.

Kì lạ lắm, tim hấn nát rồi, tưởng là cơn đau chấm dứt theo thế mà.. Cơn đau nó vẫn dần dập tắt công, xô nát tâm hấn theo từng cơn.

“Khụ...” - Nôn ra máu tươi, hấn mới chịu ngưng. Chính là hấn không đủ sức để hét tiếp.

Hấn thấy mệt mỏi, hấn thấy khó chịu, hấn thấy đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần...

Tất thấy cảm giác này, đều tụ lại trong hấn vào ngày hôm nay.

Ngày hôm nay - Ngày hấn mất Hữu Bân.

Hạ mi nặng trĩu, theo đó giọt lệ khế lặn dài trên má. Hấn khóc, lần đầu tiên hấn khóc vì một người.

Thượng Đằng Tước đổ gục xuống ngay bên cạnh cậu.

Cung điện có nguy nga đến đâu, có tráng lệ thế nào, có kiên cố bao nhiêu thì vẫn phải sụp xuống, đổ nát vùi lấp tất cả.

“Anh Bân tỉnh rồi!!! Động đây tay kia!!!”

“Bác sĩ!!!!”

Ồn ào quá...

Điều đầu tiên sau khi lấy được nhận thức là khê khàng đặt tay lên ngực trái.

Tim nó vẫn đang đập, cậu đang sống.

Thế là cậu đã về thế giới thực, thế là cậu đã bỏ rơi hấn.

Và cậu trở về đây chỉ mang theo duy nhất một thứ.

Đó là nỗi đau, đây này, tim cậu vẫn đau...

Đặt bàn tay che ngang mắt, Hữu Bân che đi những giọt nước mắt.
Kết thúc rồi.

21. Chương 21

“Anh rể (QwQ)> may quá anh còn sống, huhuhu...”

Hữu Bân chán ghét đẩy ngay cái bản mặt đang chu miệng đòi nhào vô của cậu trai.

“Ê con kia, anh mày bắt tỉnh được bao lâu rồi?”

Cô em gái ngồi bên cạnh, tay cầm táo chốc chốc lại cạp một nhát, tay kia cầm cuốn boy's love của tác giả Trang Sơ, cứ đoạn lại ôm bụng cười ha ha.

Tùy tiện đáp: “Tầm 4 hôm á á... đau em...”

Cong ngón trở, gõ một hit lên đầu con em. Hữu Bân bắt đầu suy tư, chính là cậu ở trong đó gần 4 tháng, thế mà ở đây chỉ là 4 ngày. Tức là 1 tháng ở đó bằng 1 ngày ở đây...

“Anh rể, anh ăn táo đi nà. Loại này trước anh nhờ em mua đó! Hàng cực phẩm!”

Đưa ngón út ngoay ngoáy tai, Hữu Bân phục cái kiểu lăm mồm của thằng nhóc này, định tai nhức óc. Đúng là kết hợp với con em mình, vừa đúng cặp đôi hoàn hảo.

Lười biếng nhận lấy trái táo đỏ mọng, ghé sát môi, gặm một miếng.

Ngay 1 giây sau liền chán ghét nhả ra.

“Mày mua táo tàu hả?? Ăn dở như hạch!” - Cậu cháu bần quất.

“Ừm à ừm... on à.. o... iiiii...” (Ừm à ừm, ngon mà oniii.) - Cô em gái táo đầy ứ trong miệng, song vẫn cố gắng đưa ý kiến cá nhân.

Cậu trai mặt tái nhợt, mắt bắt đầu ngập nước, trốn sau lưng cô em gái, oa oa ăn vạ rất thảm hại.

Xoa xoa cái trán, Hữu Bân vợ lấy cốc nước bên cạnh làm một ngụm. Chắc hẳn cậu quen ăn táo ở nơi kia rồi, giờ nhiễm nặng luôn...

“Chiều anh sẽ xuất viện.”

“Ồ ồ ồ, vốn anh chỉ bắt tỉnh rồi ngủ li bì 4 ngày, có nguy hại cái gì đâu? Về đi, em ghét cái bệnh viện.”

Cậu trai mặt lo sợ nhìn cô em gái, vội vàng đi đến đặt hai tay lên vai cô, vội vàng hỏi han quan tâm.

Nhìn đôi trẻ tình tứ, Hữu Bân hận không thể lập tức tung cước đập chết hết chúng nó!

Lũ người yêu nhau thật đáng ghét mà!!

“Thằng kia! Mày cút xuống làm thủ tục xuất viện đi!”

Tiện tay đang cầm quả táo cắn dở, cậu không thương tiếc chọi vô đầu thằng bé.

Cô em gái xuyết xoa, vỗ vỗ vai cậu trai rồi mặc kệ, dành sự quan tâm tuyệt đối cho cuốn boy's love.

Ngay khi trở về nhà điều đầu tiên cậu nói là.

“Cuốn ”Chàng trai quàng khăn đỏ.” của mày đâu?”

“Em làm gì có cuốn đó.”

“Hà??? Mày rõ ràng còn giới thiệu kêu anh mày đọc mà???”

“Làm gì có.” - Nói xong, cô em lười biếng lết vào phòng.

Hữu Bản gãi gãi tai, cậu bắt đầu có điểm nghi ngờ. Cậu bắt đầu nghi ngờ rằng không phải mình xuyên thư, chắc chỉ là mơ...

Nhưng mà, cái cơn đau ở nơi ấy quá rõ ràng, cậu cũng đã kiểm chứng qua rồi mà!

Thôi kệ đi, Vì Hữu Bản cũng lết vào phòng. Khẽ mở laptop.

Đập vào mắt là hàng trăm cái thông báo đến từ gmail!

Tiêu biểu:

- Anh xem bản kế hoạch còn chỗ nào sai sót? [Tập đính kèm].

- Ôp pa, cái này nên bổ sung sao? [Tập đính kèm].

- Trưởng phòng, cái này xử lí thế nào? Khách hàng phàn nàn dữ quá Ơ v Ơ) [Tập đính kèm].

.....

- Anh Bản, anh mau khỏe nhé... Khỏe nhanh còn xem dùm em...

- Huhuhu Bản anh đi xa quá...

- Ôp pa thật tội nghiệp...

... Bla... Blo.

Day day thái dương, Hữu Bản đã lường trước được điều này! May là 4 ngày đấy! Giả như là 4 tháng thật chắc là cậu sẽ bị bọn này spam nổ máy!

Mở hộp kính, lấy kính đeo lên. Cậu bẻ ngón tay răng rắc. Bắt đầu lao vào công việc.

Ngay ngày hôm sau cậu đã đi làm bình thường.

Vừa mới đẩy cửa bước vào phòng làm việc, bỗng có tiếng kêu lộp bộp, đèn bật sáng trưng.

“Hú hú hú!!! Sếp về rồi!!”

“Trưởng phòng em nhớ anh!! Hào sáng niiii!!!!”

“Ai mít diu sô mắc!!!”

Tưởng như sẽ cảm động, nhưng không, Hữu Bản tiện đang cầm cặp tài liệu, đập cho mỗi đứa một nhát. Rồi mới mở ra, lấy một sấp văn kiện đặt lên bàn.

“Anh mày tổng hợp đầy đủ hết rồi đấy. Cầm lấy rồi té hết ra ngoài, ai cho tụi mi vào đây???”

Khỏi cần nhắc, tất cả nhân viên chạy hết ra, hò reo vui mừng!!! Đúng là có Hữu Bản là có động lực!! Việc gì cũng dễ dàng!!

Hữu Bản trong này nghe thấy tiếng mấy đứa kia ôm nhau khóc nức nở thì cảm thấy vui lây. Đã lâu rồi không thấy bọn nhóc này.

Đẩy gọng kính, vừa mới bật vi tính lên thì.

“À trưởng phòng!!! Người mới đến rồi!!”

Chỉnh lại cổ áo, caravat, Hữu Bản mặt nghiêm đi ra ngoài.

“Chào cậu, tôi là Vì Hữu Bản, trưởng phòng kế hoạch.”

Người mới này biết điều, rất ngoan ngoãn, tiếp thu tốt khiến cậu thấy an tâm.

Chỉ là, ngay khi tan ca, vào WC rửa tay thì Hữu Bản bất ngờ bị cậu này dồn vào góc tường.

“Trưởng phòng, có ai nói rằng anh rất xinh đẹp không?”

Nói đến đây, Hữu Bân lại nhớ mình đã gặp trường hợp này trên facebook một lần.

Chàng trai: Chào em!

Cô gái: Vâng!

CT: Có ai nói rằng em rất xinh đẹp không?

CG: Hjhjhj... ngại quá... không có ai ạ..

CT: Ồ đúng rồi, em có xinh đẹp đ*o đâu.

Cậu rút kinh nghiệm sâu sắc để tránh mắc bẫy, khẽ lách qua người cậu này.

Thế nhưng, cậu ta lại ngoan cố dùng cả hai ray chống lên tường, chặn đi đường lui của cậu.

“Trưởng phòng, anh thật thú vị.”

Lại nói tiếp.

Xưa xưa xưa, Hữu Bân thường hay gặp phải mấy truyện teen rất ư là xàm xí. Kiểu như là:

Nam 9: Cô đừng tôi sao không xin lỗi??

Nữ 9: Tại sao chứ?

Nam 9: Abc!

Nữ 9: Bca!

2 người cãi nhau tóe lửa, xong, nữ 9 chịu hết nổi phát mạnh tay áo bỏ đi.

Còn nam 9 nhếch khóe môi vẽ lên ý cười.

“Em gái, em thật thú vị.”

Và sau cùng, Vi Hữu Bân đã đưa ra kết luận chuẩn nhất quả đất, rằng: Thằng nhân viên mới này rất ư là ảo tưởng sức mạnh và CDSHT.

Không nên chấp nhặt với hậu duệ trẻ trâu này! Không nên!

Bỗng Hữu Bân thấy thứ gì đang từ xa phi tới, cậu vội vàng ngồi thụp xuống.

“Ồ cậu đang làm gì với Hữu Bân em yêu tôi thế?” - Một chất giọng khác vang lên.

Ngay sau đó, cậu thấy nhân viên mới đang rút cây bút máy vừa cắm vào mu bàn tay của mình, đầu gối bút còn dính chút máu, mắt đỏ ngầu nhìn người vừa phi tới.

“Ra là tình nhân của Bạch thiếu gia, trưởng phòng rất có mắt nhìn người. Tôi đây đành từ bỏ.” -Nói xong liền nằm chặt tay bỏ đi.

Vâng, Mèo ca đã xuất hiện! Thật không tưởng mà!

“Mèo ca!”

“Ăn hại!”

“Vi Dung!”

“Ăn hại”

“Bạch Vi Dung!”

“Max Ăn Hại!”

“Aaaa!!! Sao anh lại nhấn tâm đến thế!! Tổn thương em so suck :’(”

Vươn tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ, Vi Dung cảm thấy khá là ngạc nhiên khi bắt gặp cậu ngay ở đây.

Vi Dung đã tính đi tìm cậu thế mà chưa kịp tìm đã thấy ngay trước mắt.

Nhìn vào thẻ nhân viên đeo trước ngực của cậu, Vi Dung miết miết cằm.

“Nghĩ không ra mi cũng vô đây làm được. Lại còn làm trưởng phòng cơ đấy.”

Hữu Bản phồng má.

“Anh khinh em quá đấy! Mà công ty sắp tới sẽ hợp tác với công ty em hôm nay sẽ cử đại diện đến, không lẽ là anh???”

Vi Dung vênh mặt tự hào, hận đời vô đối.

Bỗng, từ ngoài một người khác đi đến ghé sát tai thì thầm to nhỏ với Vi Dung rồi gấp gấp đi luôn.

“Anh đây bàn xong lâu rồi, giờ có chút trục trặc lên chỉnh lại. Mi ra quán cafe ngay đối diện chờ anh rồi nói chuyện tiếp.”

Gật gật đầu, Vi Hữu Bản quay trở lại phòng làm việc thu dọn tài liệu vào cặp rồi đi ra.

Cậu vừa nhận ra một điều:.. Thằng thợ săn... cũng là người hiện đại... Hơn nữa... còn là người quen của Vi Dung.

Vâng, chính là thằng cha đô con vừa nãy mới thì thầm với Vi Dung...

Hầy, cái mộng nòi nào cũng có thể sảy ra - Mai Nô.

Chậm rãi chọn lấy chỗ ngồi thoải mái nhất, đặt mộng xuống, Hữu Bản gọi trước cốc cafe sữa.

Tay chống cằm, ngẩng ngơ nhìn ra ngoài kia - Đường xá tấp nập người qua lại.

Ngoài kia, thật khó để tìm thấy chỗ đứng cho riêng mình, thật khó để tìm thấy người thương. Thế nhưng, không khó để thấy mấy cặp tình nhân đang quấn quýt nhau, nhìn mà thấy nóng tay.

Vi Hữu Bản cũng có người thương cậu và người cậu thương đấy chứ.

Chỉ tiếc là, anh ấy không ở đây. Có lẽ cậu sẽ cố gắng để quên đi anh ấy.

Có lẽ sau khi quên được, cậu cũng sẽ hòa mình vào dòng người kia, vội vã đuổi theo nhịp sống thường nhật. Tất cả sẽ về đúng với quỹ đạo của nó thôi.

Ngoài kia, gió bắc vi vu thổi, lém lỉnh len qua từng kẽ hở để truyền đến cái lạnh.

Ở đây, gió lạnh không thể xâm phạm, thế nhưng, tim cậu lại lạnh buốt...

“Đăng Tước... Em nhớ... anh.”

Run run cánh môi, Hữu Bản khẽ nhấp một ngụm cafe sữa, nó ngọt ngào đến vậy thế mà, nhẹ chảy vào thanh họng cậu, liền đắng ngắt.

Giữa lúc này bỗng vang lên bản nhạc thật hợp tâm.

”Mùa đông là quá lạnh để có thể chia tay

Vì mùa đông rất cần có đôi vòng tay.

Người ta ôm lấy nhau.

Người ta quấn quýt nhau.

Tại sao em và anh cứ phải quên nhau.

Mùa đông là quá lạnh để có thể quên anh.

Sự thật là em vẫn nhớ anh bất kể đêm ngày.

Cứ chỉ mong, những ngày qua.

Chỉ là cơn mơ đến lúc thức giấc.

Chỉ vậy thôi.”

“Quý khách. Điện thoại reo kìa.”

Giật mình, ra là nhạc chuông điện thoại.

Là một tin nhắn đến từ số lạ: [Anh bạn không đến được, hẹn hôm khác =3= - Mèo đẹp trai.]

Hầy, cậu có chút tiếc. Ngẩng đầu lên tính cảm ơn người phục vụ một tiếng thì...

Chết rồi, nước mắt cậu đó giờ vẫn chưa khô, giờ lại khóc tiếp.

“Cún con, cafe sữa pha muối hần là không ngon.”

22. Chương 22[end]

“Bố, con đang ở sân bay.”

Tận 5 phút sau bên kia mới đáp lại.

“Ừ.”

“Có thể đón con không?”

Tiếp 5 phút nữa.

“Không... rảnh.”

“.....”

Tiếp 5 phút nữa, không có tiếng trả lời, chỉ có thông báo kết thúc cuộc gọi.

Đặng Tước không hề cẩu thả, cất điện thoại trở lại túi, rồi ra băng ghế ngay đó ngồi lại.

Không lâu sau, đã xuất hiện một đoàn người mặc vest đen, kính đen, giày đen đi đến trước mặt hần.

“Thiếu gia, ông chủ đến đón cậu.”

Ậm ừ, Đặng Tước ngồi dậy bước đi. Đoàn người áo đen đem hần đặt ở giữa tiện bảo vệ.

Hần thấy phiền vô cùng.

“Bố.”

Người đàn ông trung niên đeo kính đen to oạch che gần hết biểu tình trên khuôn mặt, khẽ gật nhẹ coi như có nghe thấy.

Vừa ngồi vào xe, đã đập ngay vào tai đồng câu hỏi, chủ yếu liên quan đến lĩnh vực kinh tế. Tuy nhiên, 6 năm du học nước ngoài của hần không phải là vô bổ. Đặng Tước vô cùng bình tĩnh trả lời.

“Tạm tạm.”

“Con cảm ơn.”

Người đàn ông trung niên nội tâm vui mừng phần khởi khi gặp con trai, tuy nhiên, thương hiệu mặt lạnh như tiền không thể dễ tan vỡ cho được.

Suốt khoảng thời gian ngồi xế hộp, hai người ngoài nói về chuyện kinh tế, ngoài ra không nói gì hơn.

Dừng xe ngay trước dinh thự, người đàn ông này đưa cho hần quyển sách, một cước đem hần đá khỏi xe, rồi ra hiệu cho trợ lý cho xe chạy tiếp.

Đặng Tước vốn đã quen, không phản nản gì, chỉ là...

Chỉ là...

Cái quyển sách này, không phải “100 cách làm giàu.”, “100 gương mặt doanh nhân.”, “100 bước ngoặt trong cuộc sống.”, “Giá trị đồng tiền.”,.. bla..., blo... aka...

Mà lại mà.... “Chàng trai quàng khăn đỏ.”....

Hắn, hắn quan ngại hết sức! Cha hắn ấy! Lão già vừa nãy ấy! Là tsundere hay còn gọi là biệt nữ chính hiệu ngoài lạnh trong nóng, khẩu xà tâm phật không nói!

Hóa ra tâm hồn vẫn còn ngây thơ đến độ này!

Tay hắn cầm quyển sách, lòng hắn thấp thỏm lo sợ.

Chắc là, cuốn này in nhầm bìa, chắc chắn là nhầm bìa! Đẳng Tước à! Lão cha người đưa người cuốn sách về kinh tế! Không phải là truyện thiếu nhi!

Và đến tối, sau khi rảnh, hắn mới chậm rãi mở cuốn sách.

[Văn án:

— Vâng theo lời mẹ, cậu bé quàng khăn đỏ tung tăng đi thẳng đến nhà bà, trên đường đi cậu lạc vào 1 khu rừng không tên nào đó! Sợ quá đi!! Sao mãi không thể tìm thấy lối ra!?

– “Người tìm lối ra?”

— Chết giọng khàn khàn từ sau lưng khiến cậu giật bắn!!!

– “Người không thể đi, phải ở lại làm vợ ta!”

— Điều gì sẽ xảy đến với chàng trai quàng khăn đỏ đây??”]

“Phụt.”

Hắn bụm miệng lại, suýt thì nôn hết chút rượu vang mới nhấp.

Hốt hoảng quẳng cuốn sách sang một bên, Đẳng Tước đưa tay vuốt vuốt ngực trấn an tim em yêu.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào!!! Cuốn sách này chỉ là in nhầm bìa lẫn giới thiệu thôi!!! Aaaaaa!!!!

Run rẩy đi tới nhặt lại cuốn sách. Mở trang tiếp.

[“Ah... Ah... chậm.. chậm.. Ah aaa...”

Tiếng rên rỉ ngắt quãng cứ tuôn ra từ đôi môi đào thắm kiều mị của Khăn đỏ.]

(-)

Vợ lấy cái bật lửa bên cạnh, tính đem cuốn sách đốt đi cho rồi thì hắn chậm lại, dấu sao cũng là quà cha hắn tặng, phận là con trai hiếu thảo, hắn không được làm vậy.

Nhét cuốn sách xuống dưới gối, hắn ngả người xuống ngủ, thi thoảng lại rùng mình một cái.

Và thế rồi khi tỉnh lại, hắn thấy mình ở một thế giới xa lạ....

Hắn ở đó, mang thân phận cao quý “Hoàng tử” của Lang quốc.

Cũng giống ở hiện đại, bên cạnh hắn là những trợ lý đắc lực, ở đây là những tay sai hiểu điều.

Hắn mới đầu cứ nghĩ đang mơ, thế nhưng... sự thật là không phải.

Đẳng Tước thôi chẳng rảnh đau buồn nuôi tiếc làm gì, bắt đầu tìm tòi nghiên cứu cái mới lạ để bớt nhàm chán. Hắn học phép thuật.

“Đây là hoàng tử Vi Dung của Miêu quốc hay còn là Sapphire.”

Nhìn thiếu niên ngay trước mặt, tuổi cũng xem xem hắn, hắn ấn tượng nhất với đôi mắt ngọc của tên này.

“Đẳng Tước, sắp tới hãy cưới Vi Dung.”

Lời này của nữ hoàng tựa sét đánh ngang tai.

Ngay đêm ấy hắn bỏ trốn, bụi đời luôn.

Và hắn lạc đường. Nhưng không nhờ lạc đường, có thể không hắn sẽ gặp được Vi Hữu Bân? Cái kẻ ăn hại năm lần bảy lượt bám hắn riết riết??

Ngay từ đầu hắn đã biết Cún nhỏ này là người hiện đại giống hắn, thế nhưng, hắn nghĩ vạch trần ra chẳng thấy hơn chỗ nào.

Đặng Tước muốn ở đây, ở thế giới cổ tích ảo này bên Hữu Bân mãi thôi. Ở hiện đại kia xô bồ hỗn loạn, hắn không thích.

Suốt 6 năm bị nhốt trong đây, Đặng Tước không khác gì một phạm nhân. Hắn chính là coi Hữu Bân là Thiên sứ ban phát ánh nắng ấm áp, rọi sáng, sưởi ấm trái tim hắn giữa chốn ngục tù tối tăm lạnh lẽo này.

Thế nhưng, Cún nhỏ lừa hắn, Cún nhỏ rời xa hắn....

Lòng hắn đau như cắt....

Mà cũng thật may, hắn không bị bỏ rơi ở kia, hắn đã trở về.

Ngay khi tỉnh lại, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là tìm Hữu Bân!

Đang muốn huy động lực lượng tìm Cún nhỏ thì hắn gặp Mèo già ngay trong buổi họp giám đốc hôm nay.

“Ồ, Sói ca cũng là người hiện đại, lại còn là con trai của chủ tịch Đặng Lăng. Ha ha ha... Đừng... Đừng lườm tôi tóe khói thế chứ... Hahaha... Tôi chỉ là bất đắc dĩ mới ra tay... Haha... bỏ bỏ tay... Tôi nói cho tên Ân Hại của ngài đang ở đâu...”

Theo chỉ dẫn của Mèo già, hắn đến quán cafe đối diện công ty.

Kia rồi! Cún nhỏ nhà hắn kia rồi!

Nhìn dáng hình cậu nho nhỏ nép vào một góc, u buồn nhìn cảnh vật bên ngoài, hắn thấy cô đơn thay.

Đi nhanh tới.

“Đặng Tước, Em nhớ... anh.”

Càng gần Hữu Bân, Đặng Tước càng đi chậm lại...

Hữu Bân khóc. Tim hắn lại tái phát cơn đau.

Thấy cậu ngẩn ngơ nhìn ra ngoài kia, mắt cậu cứ liếc ngang dọc không cố định cụ thể một chỗ. Cậu thơ thẩn đến nỗi bỏ ngoài tai tiếng chuông điện thoại đang reo inh ỏi.

Hắn hảo tâm nhắc nhở.

“Quý khách, điện thoại reo kìa.”

Lúc này cậu giật mình, vội vàng mở điện thoại ra.

Hắn nói tiếp.

“Cún con, Cafe sữa pha muối hắn không ngon.”

Đặng Tước cứ nghĩ Hữu Bân sẽ ngưng khóc ngay khi thấy hắn, nhưng ngược lại, cậu khóc dữ dội hơn.

Hắn hốt hoảng nhào tới ghì thật chặt cậu trong lòng, tưởng chừng muốn dung hợp với cậu.

Hai thân thể ấm áp dán chặt lấy nhau tưởng như không hề để lộ ra khe hở nào, họ đem yêu thương lấp đầy đau thương, hai trái tim đập rộn ràng theo nhịp yêu.

“Cún....”

“Cún không phải Khăn đỏ đâu Tước à à...” - Cậu sụt sịt, tranh thủ đem vest của hắn làm khăn lau mũi.

“Chậc, thì Tước cũng có phải con sói đâu.... Tước là Sói ca của Cún con.”

Ngày gặp mặt.

“Chào... chủ tịch...” - Hữu Bản run run, chân mềm nhũn, tưởng như muốn ngã khụy xuống thẳm nhưng mà úa tàn.

Ồi mẹ ơi...

Ai đó ra đây và tôi một cái cho tỉnh đi!!! Có thể nào bố chồng lại là sếp sếp sếp của mình nữa chứ!!! Bố chồng chính là vị tổng tài mặt lợn cậu từng kể cho hần nghe aaa >

Ồi mẹ ơi, sốc quá...

Hữu Bản đưa ánh mắt ngập nước nhìn Đăng Tước, hòng muốn cầu xin chút thương hại..

Người đàn ông trung niên trước sau như một là bộ dáng nghiêm lãnh, hai mày cau lại... Tia cậu từ trên xuống dưới rồi phán một câu.

“Dùng 3 từ tóm tắt ”Mã phu*“.”

“Muốn lật bàn!”

“Duyệt.”

Người đàn ông trung niên và Hữu Bản không hẹn mà cùng nhau đi tới, họ dành cho nhau cái ôm thắm thiết chan hòa.... Tưởng như huynh đệ 10 năm chưa gặp...

Chói lóa quá đi! - Hần lòi ra cặp kính râm để đeo.

Sự thật là hần chả hiểu hai người kia vừa nói cái mông lợn gì.

*Mã phu: Tên 1 truyện đam mỹ.

“Anh rể!! Anh rể đẹp trai quá đi!!!”

“Anh rể!! Anh sao lại ở trái đất tầm thường này chứ!! Em phải trao anh giải Tổng công vũ trụ mới được!”

Đăng Tước có chút tự hào, hất mặt ngồi sofa xem hai con cún đang ve vẩy đuôi ngợi ca mình.

Hữu Bản đặt khay táo xuống bàn, hai cước đạp hai vợ chồng đứa kia lăn ra ngoài, lười biếng thả người vào lòng hần mà cọ cọ.

“Nghĩ không ra nhà em còn có hai chú cún.”

“Hừ, chúng nó chỉ là cún tầm thường thôi.”

Đăng Tước ân cần vuốt ve đôi má đang phồng phồng của Hữu Bản, cười nhẹ.

“Đúng rồi. Cún Bản ăn hại bậc nhất, hai kẻ tầm thường kia đâu thể sánh?”

“Em cạp chết anh!!!”

“Nhưng mà anh chưa tiêm phòng dại cho em.”

“Aaaa ta cạp!!!”

—Chính văn hoàn—

Tác giả thành công vứt bỏ gánh nặng. Cảm ơn!

Hậu trường.

Tôi là Trang Sơ là đạo diễn kiêm fan nảo tàn của các giai!

Đầu tiên hãy đến với Bạch Vi Dung.

T.S: Chào anh.(Nội tâm: Em yêu anh!!)

B.V.D: Vâng.

T.S: Trong quá trình quay bộ phim này, anh thấy thích điều gì?

B.V.D: Hơi khó tin, chứ tôi thích Bản cầu nhất đó.

T.S(Nội tâm: Vâng, méo thể tin được!): Lí do?

B.V.D: Lúc nổi nóng lên cứ phồng mồm, rất đáng yêu. Thậm chí nếu như không có Đản... A!!! Tôi chạy đây!!
Chào!!

Rằng từ xa Đản Tước đang vác dao tới.

Tiếp theo đến Thượng Đản Tước.

T.S: Phân đoạn anh thích nhất?”

T.Đ.T: H.

..... Vâng rất ngắn gọn và thắm.

Tiếp theo đến Vi Hữu Bân

T.S: Bạn nghĩ sao về S... Đản Tước?

V.H.B: Có sức chịu đựng siêu nhiên. Có khả năng nén giận siêu phàm. Rất chiều vợ,

T.S: Bạn nghĩ sao về vai diễn Hữu Bân này?

V.H.B: Cực đau họng vì rất tặc mao, đã thế lại còn nói nhiều..... Vai này đòi hỏi lúc với Sói ca phải mặt
dây, ăn hại, ăn vạ siêu cấp. Nhoáng một cái với đồng nghiệp anh em phải ngầu như gấu....

T.S: Nói thật chứ tôi quý cậu nhất phim. Mặc dù đồng thời tôi ghét cậu nhất phim (Nội Tâm: Ai bảo cậu
cướp Sói caaaaa Q w Q.... Huhu phận bánh bèo...)

Và cuối cùng, người đàn ông nhất phim!

- Chào bác.

-.....

- Bác nghĩ sao về Hữu Bân?

-..... Đáng... đáng... yêu... Nhưng chưa bằng tôi... đâu....

-..... Về Đản Tước?

- Tạm ổn.

- Về “Mã Phu?”

- Muốn đập bàn!!!!

- Vâng, bác hẳn là hủ nam chính hiệu. Cảm ơn bác.

HẾT.

[15/5/2016 - 15-8/2016]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-quang-khan-do>